

1846-121

1846

ЗАБАВНИКЪ

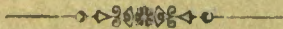
ЗА ЛѢТО

1846.

ОТЪ

К. ОГНЯНОВИЧА.

*Приумноженъ на конецъ
съ Анекдоты, Пьсни и Загадки.*

ИЗДАНИЕ ВТОРО.

ПЕЧАТАНЪ ВЪ ПАРИЗЪ,

Въ Типографіи Брашневъ Ф. Дидошъ.

B 88 192

Dr. Williams

ЗАБАВНИКЪ

ЗА ЛѢТО

1846.

[Faint, illegible handwritten text]

ЗАВАВАННЯ

ОТТ. АБ

— — — — —

1846/121

ЗАБАВНИКЪ

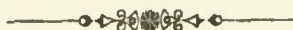
ЗА ЛѢТО

1846,

ОТЪ

К. ОГНЯНОВИЧА.

*Приумноженъ на конецъ
съ Анекдоты, Пьсни и Загадки.*

ИЗДАНИЕ ВТОРО.

ПЕЧАТАНЪ ВЪ ПАРИЗЪ,

Въ Типографіи Брашіевъ Ф. Дидошъ.

ЗАВАВАНКА

ОТКА

ОТ

К. ОТЕЧНОСТИ

Историческое описание

№ 5231/49

ИЗДАНИЕ

ПРОВЕРКА
2004

ИЗДАТЕЛЬСТВО

Всестороннее изучение истории

Почитаемии Родолюбцы!

Въ многолѣшното мое бытіе въ Болга-
ріаши, виждахъ въ разны времена и често,
нѣкои ошъ просвѣщенныше Европейцы, да
спруванъ своише пушешествія презъ Бол-
гаріа, камшо Цариградъ и ошъ Цариграда,
гдѣшо имъ се случаваше всегда, да приимахъ
въ домовеше болгарски и всяко найлюбезно
дочекуванъ и угощеніе, безъ да спорахъ
нѣкое примѣчаніе въ запискише си, и да се
загрыжахъ нѣкогда, за да спорахъ извѣсно
бытіето и количесивошо, правише и шру-
долюбіето, добродѣтелише и шерпѣніето
болгарскаго народа, койшо въ шурската Ев-
рона въ найпрекрасныше предѣли и мѣсна,
но подъ игомъ живяше, и лежеше ошъ нѣкол-
ко вѣковъ кашо подъ покрываломъ неизвѣ-
спносши и забвенія, какъ шо и въ лѣшо 1835,
видѣхъ нѣкои Естесшвоиспытатели ошъ
горняша Германія, коишо бѣха дошли въ
рылскій Монастырь, гдѣшо и умолиха Игу-
мена да имъ даде одного человѣка, за да ги

води по планината да спражатъ нѣкои златны бубулечки, опъ коихъ то нѣкои намериха, и въ записките си забележиха, гдѣ, и въ кои мѣста се намеруващъ. Такъ и други многи, които за да се научащъ нѣщо за древныштѣ обитатели, дѣлаша и обычаите имъ, спражеха разны надписы, монеты, каменныте образы и древности въ вѣшките болгарски Сполнины, които се намеруващъ околъ спараша планина опъ единаша и опъ другаша страна, и ги преминуващъ въ записките си, безъ да видащъ и да познаящъ, какъ все оно щото ши спражатъ, намерува се въ той самыи народъ, въ истыте сегашни жишли, които са пошомцы на древныте оныя обитатели болгарски. А защо; защото въ первыхъ, всичките ши европейски пушешественницы не имѣха право поняшье зарадъ Болгарете, що са, каковъ са народъ, и заслужуващъ ли нихноше вниманье: а вшоро, защото и самыте Болгаре споредъ древношо си воспытанье, опвращахасе всегда опъ всекого Европейца абие, пощо го разумѣваха какъ е западняго исповѣданья, какъ то спруваха прежде, даже и въ сама проевѣщенаша Европа, чловѣцы низнаго происхожденья, когдато виждаха нѣкого койшо исповѣдува, и держисе исповѣданья восшняго, опъ коя-

шо причина и избѣгаваха Болгареше всеко
сось пакива пушешественицы сообщеніе,
дружба и познанство, чесо ради и неможаха,
нишо имѣха попреба Европейцыше да виик-
напѣ во внушренность ша болгарска сось
друго око, и да предсхавашѣ на просвѣщен-
наша Европа бышиешо болсарско, и да дока-
жапѣ на незнающыше, какъ Болгареше не са
часши разсѣяннаго и неизвѣснаго нѣкоего
народа, но са самый оный народѣ, койшо е
сѣ крѣпка мишца шія Болгарскише предѣли
прежде одного тысящолѣнія ошѣ римскаши
держава завладѣль, удержаль, и на высочай-
шій степень славы и достоинства возвелѣ,
своише Кралѣве, Царіе, и Самодержцы имѣль,
своише враги славно побѣждавалѣ, и насил-
ственницыше и смущителише царства все-
гда храбро опгоняль. При шова и первый
ошѣ всишкише славенски племена хрістіан-
скошо православіе пріяль, своише Архіереи,
и независимаша Церковь даже до самага
своего паденія, подѣ шурскаша власпѣ, имѣль:
Хрістіанскише по своему языку книги веш-
хаго и новаго завѣша превелѣ и умножилѣ,
сѣ койшо се даже до днесѣ всишкише Славено-
православно-воспочны Церкви украшавашѣ,
и свое богослуженіе совершавашѣ.

Но понеже ошѣ десеть години уже по-

буждени опъ многи Родолубцы, коишо имѣха щаспіе да посѣтають нѣкои Европейски предѣли, и да се облагообразають въ чужды спраны, и прѣдобіають разны искуспва, коихъ то въ сообщеніе сосъ Грецьише, и подъ греческаша Іерархія въ своето си опечесство не можаха да получають, начнаха да се собуждають кашо опъ долгій нѣкой сынъ, и усшрившесе на ученіешо, и на всичко, що то е добро и полезно, усшроиха на много мѣста училища зарадъ благооброзование юношеспва, и дадоха на всичкише да разумѣають, какъ не са вѣчно заспали, но шокмо сосъ варуховыають сынъ за време се были замаяли, кашо да се собудають сега зарадъ нѣкоя подобра будущность, кояшо ще ги возведе пакъ нѣкогда на верхъ благополучія и Славы, и кояшо имъ е опъ вѣчнаго Промысла предсохранена, за да окончае безпримѣрныше имъ спраданія, и увѣнчае големошо имъ шерпѣніе, коешо за нѣколко уже вѣковъ показаха.

Сега, казувамъ, сосъ шаково похвално дѣло показаха на всичкаша Европа, какъ са живи, и какъ въ жылыше имъ шече кровь доспойна своего рода, и сердцаша имъ осещають, какъ са попомцы на славныше имъ Предки, коишо имъ оставиха доволныхъ примѣровъ на Славаша си, и на всеко брашко

единомыслие, съ което въ всеко време сша-
ваха побѣдишели, не токмо на вѣнкашныше
свои сопосшашы и враги, но и на неисцѣ-
лимыше свои спрасши и внушренныше не-
успроенія. Сега всичкише иносшранцы сосъ
други духъ, и сосъ друго вниманіе пушеше-
спшувашъ, и проминуашъ презъ Болгарія,
сега не шражащъ мершвыше каменія и над-
писы, за да имъ покажащъ величешвошо
болгарскаго народа, защото го виждащъ
въ самыя шой народъ, койшо е истинный
образъ на древныше Славенски племена, на
коихъ шо се дѣла и завладѣніяша и днесъ
удивлявашъ. Чесо ради и видѣвше нишно
усердіе камно просвѣщеніешо, шрудашъ се
да имъ помогнащъ со всеки способы, и из-
между прочише заслужуващъ похвала често-
любивыше и некорыштолюбиви Французи,
койшо милліоны на жершва принасащъ за
просвѣщеніешо всякаго народа безъ рази-
сшвіе языка, исповѣданія и племене, и за
освобожденіешо подъ игомъ рабштва спраж-
дущаго человѣчештва. Французише, казу-
вамъ, койшо не можаха вече да гледащъ безъ
сшдыдъ спраждушошо человѣчештво подъ
игомъ люшаго Алгирскаго безчеловѣчія. Во-
оружихасе прежде нѣколко години со всич-
каша си земна и морска сила, за да испре-

башъ ошъ лица земли Алгирскише корсаре, морскише оныя разбойницы, койшо сошь своише грабительны корабли обикаляха вси чкише моря, и ловяха вси чкише хрїстіански пупешественници и шорговцы, и ги заробяваха наедко сошь невинныше имъ дѣца мужескаго и женскаго пола. Чесо ради и ополчившеся прошивъ Алгира, или по шурски Джезаиръ, побѣдиха го съ чудесны образъ за малко време, на коешо имъ способствува и самый Промысль Всевышняго, койшо иска да се спасе всяка плоть чловѣча : а Алгирскише ошъ много сшолѣшій собранише богатства и сокровища паднаха въ ряцѣше Французовъ, койшо ги употребиха благодѣшело, не токмо за освобожденіешо и на другише заробенны племена, койшо се намеруваха въ внушренность ша Африканска, но и за обладаніешо на другише предѣли, койшо се прошивиха на шаково побѣдителей чловѣколюбно дѣло и взысканіе. Они продаха во внушренъша Африка, гдѣшо намериха не мало сопрошивленіе, но при все това сошь храбрый духъ побѣдиха вси чкише варварски ополченія, разориха вси чкишѣ имъ скверны и нагубоносны совѣшы, и достигнаха побѣдоносно скоро до предѣлише мароканскаго царшва, гдѣшо на всекаде сошь

радосно восклицаніе проповѣдиха, и проповѣдувашъ миръ и освобожденіе на всиѣкише народы, коишо ошъ пыящолъпшій спеняха подъ игомъ варварскаго мучишелства.

Таково Французовъ челоувколюбіе извѣство е на всиѣкише народы, заштопо всиѣкише они, коишо желашъ просвѣщенія намеруващъ у нихъ всека желасма помощь и пособіе, и за благообразование своего рода въ преспольныашъ имъ Градъ Парижъ, всекій печаша и разны книги даромъ или сосъ малка цѣна.

Това благодѣяніе проспресе сосъ големо сосираданіе уже и на Болгареше, коишо сосъ честношо свое поведеніе и благородны чершпы, споредъ нещасношо си положеніе придобиха особно почишаніе на благородныше Французы, коишо знаящъ да цѣнащъ таковы рѣдки добродѣтели. Нещасношо обаче положеніе болгарско не казувамъ за шова, заштопо са подданицы опоманскаго царства, но заштопо са западнали въ невѣжество, споредъ коешо спяха въ глубинаша забвенія, и зобугвахасе душевно и шѣлесно, ошъ койшо се сынъ едва сега подъ благополучношо владѣніе челоувколюбиваго, и всеко просвѣщеніе своего народа и подданныхъ ишущаго Царя, Сулпанъ Абдуль Меджиша

собудиха, гдѣпо и уживашь всеко покрови-
шелшво, милосшь и отеческо засипупленіе
до шолко, да всекій благоразумный, койшо
познава полишическише соспоянія на дру-
гише европейски державы, може лесно да се
увѣри, какъ е въ царшвопо опоманско ве-
щественната свобода поголема, а данокъ и
другише царски испязанія помалки опъ вси-
чкише други царшва, и народъ ако е шокмо
шрудолубивъ, какъ шо са еспешвенно Бол-
гаре, можашь да спрувашь големы пріобрѣ-
шенія не шокмо шорговцы и художници но
и сами земледѣлцы, и нишо имъ друго не
лисува, шокмо една нравшвенна Свобода,
сирѣчь, Наука, просвѣщеніе и благообразо-
ваніе ума и сердца, на кояшо свобода и сама
человѣколюбиваша, и добродѣлише цар-
скаго своего родишеля наслѣдившая душа
младаго Царя, Сулшана Абдуль Меджиша,
дава ип разны улесненія, зашто не шокмо
въ Цариградѣ устроилъ е цвѣшуци училища
зарадъ всичкише Науки, гдѣпо да можашь да
се облагоображавашь умовете на младыше
человѣцы безъ разншвіе рода и языка, но и
на многи други мѣста шрудисе да положи
добро основаніе зарадъ развипіешо на вѣ-
жешваша : А наипаче сега когдашо Фран-
цузска и Енглеzsка пріяшелскише силы по-

буждаватъ го на шова, и на унищоженіе
вешаго и пагубнаго суевѣрія, и подаватъ
му всека рукопомощь, да чрезъ новы и бла-
годѣшны законы положи добро и твердо
основаніе на Царствого си, и споредъ есте-
спивеннопо му мѣспоположеніе, приведе го
въ найцвѣшущопо состояніе. Защопо е по-
знала добродѣшната негова душа, какъ е
пешко и весма млчно да владѣе единъ добръ
владѣшель сосъ неученныяшъ и непросвѣ-
щенныяшъ народъ, и какъ весма шрудно се
посшавя шамъ благочиніе, гдѣпо е мудроспъ
ша заровена въ глубинаша невѣжества, и
гдѣпо царшвува всегда крайня глупостъ и
суевѣріе, еще какъ и шамъ никогда не спава
благополучіе, миръ, покой и удоволспвіе
гдѣпо не доспигва зракъ премудроспи. Но
наипаче шамъ се намерува народъ всегда въ
оскудноспъ, нещаспіе и вѣчно робство, гдѣ-
по ако не работиме на вѣнкашните мучи-
шели, а шо порабощенны сме на самыше свои
спраспи, коишо ны обладаватъ, и держашъ
ны подъ игомъ рабшва и вѣчнаго нещаспія.

Того ради просвѣщеніешо е едина и сама
цѣль и намѣреніе благодѣшнаго Царя, на
кого благороднопо желаніе и мы шреба да
соотвѣшешвуваме, и да припицеме кашо
подъ покровъ чадолубиваго ошца, койшо

зарадъ нашето благополучіе бдишь день и ноцъ. И всекій оный койшо бы на сегашношо време таково благодѣяніе презрѣль и уничижилъ, той е найнеблагородный и найнечувстввенный опъ всичките человѣцы : на сегашношо време казувамъ , което е вѣрно опъ самага небеснаго промысла зарадъ насъ предсохранено, и което нашише предцы желаяха, но шокмо мы го днесъ доживѣхме.

— За това и шреба да пришичеме подъ милосшивошо крыло предобраго Царя , за да се наслаждаваме всегда съ царската му милосшь, и да се молиме всеродно кашо послушны чада и вѣрны подданицы съ воздвиженіемъ ума и сердець къ всевышнѣму, да продолжи живопъ Его Величества, кашо да соверши благополучно шеченія своего поприще, и увѣнчае царската си Глава съ невывдаемы лавровы вѣнцы , кашо да можеме и мы всегда ако ни нѣщо не доспане, и въ нѣкоя работа лишеніе пошерпиме, наки съ сыновня любовь какъ шо на чадолюбиваго опца да прибѣгнеме, гдѣшо щеме безсумненно всичките прошенія наши, споредъ ешественнаша му доброта и големы щедропы да получиме съ опеческата му милосшь.

Но при това шреба да знаеме, какъ многы завиждають на нашето благополучіе , и

желающе да станатъ прешкновение на самото наше просвѣщеніе, нѣкои опъ нихъ скишатъ се и по самаша Болгарія подъ видомъ пріятелиства, което приличе наобзанието Юдино : а нѣкои издалече писменно се спудатъ да подъ видомъ браполюбія смутатъ миръ нашъ, и повергнатъ ны въ пропасть горести и вѣчнаго нещастія, за да можатъ съ насъ наше сокрушеніе они да се въздвигнатъ, и на нашіяшъ прахъ нихишо благополучіе ушвердатъ. Чесо ради и мы при настоящо мирношо ни сосояніе шреба да сме бодри, и да се назиме опъ всякаго инностранца, койшо бы се нѣкогда появилъ въ болгарскише обществя, и началъ бы да ни проповѣдува будущошо ни нѣкое благополучіе, или убѣждалъ бы ны съ разны обѣщанія, за да ошсшупиме опъ подданническаши ни должностъ, шаковаго абіе да ошгониме опъ средата ни капо явнаго общаго супосташи и врага. Такожде и всеки списанія койшо бы случилисе да се внесатъ въ Болгарія опъ незнаемо лице, и содержали бы въ себе возмущителный духъ и побужденіе нѣкое прошивно благонаравію и чеспиности, шаковы абіе капо пагубоносныше нѣкои оружія опъ себе да ги удаляваме, и до конца уничшожяваме и ушребляваме.

Това е угодно и самому Богу, който ни повелява да се укланяме опъ зла, и да сопвориме благо, да спражиме миръ, и по пияшь добродѣтели да ходиме. Да почишаме Царя, който е помазанникъ Божій : и да се покоряваме на власть та, защото е уреждена опъ Бога, и шова е истинна мудросшь която заслужува всека похвала.

На конецъ ще се увѣриме, какъ мудролюбивый Царь ще приведе всичките науки въ совершенства, защото подражава сосъ голема ревность на дѣла Французовъ.

Треба убо да се потрудиме прелюбезнии Болгаре и Родолубцы, за да садержиме за всегда такогo повѣреніе на благородныше души, кашо да обрашмe на себе вниманіе-то и на всичките просвѣщенны народы, които са възможни да понесашъ шягопыше нашы, и помогнашъ ни сосъ славо и дѣло; да разпроспраниме вѣжестваша ни на славаша Божія, и честь премилаго своего ошечества, здравствуйше.

×
Въ Цариградѣ, 15 Юліа 1844.

Списашель.

Памятодостойны приключенія.

Опъ сошворенія міра по счисленію воспоч- ныхъ церкве има години.....	7353
Опъ шогоже по счисленію римскому..	5849
Опъ шогоже по счисленію еврейскому.	5605
Опъ всемірнаго пошопы.....	5111
Опъ Сподшошворенія.....	4598
Опъ Великаго Александра Македон- скаго.....	2174
Опъ заведенія Юліанскаго или вешаго нашего Календаря.....	1889
Опъ рождештва Хрішова.....	1846
Опъ разоренія града Іерусалима опъ Римлянъ.....	1775
Опъ созданія Цариграда.....	1523
Опъ перваго нікейскаго Собора.....	1527
Опъ созданія Венешіи.....	1424
Опъ Моамеша по счисленію шурецкому	1262
Опъ крещенія болгарскаго.....	1086
Опъ какъ шо ся раздѣли римскаша Церква опъ восшочно-греческаша..	793
Опъ шурскошо Царшво въ Европа..	545
Опъ паденія болгарскаго Царшва...	475
Опъ какъ шо ся изнайде харшіаша...	472
Опъ какъ шо ся изнайде барушъ....	464

Опъ какъ шо ся измыслиха пушкине..	455
Опъ какъ шо ся измысли пинографіапа	405
Опъ паденія греческаго Царства....	392
Опъ какъ шо ся намери Америка....	353
Опъ какъ шо ся измысли Амфіепо...	385
Опъ време новаго римскаго Кален- даря.....	263
Опъ какъ шо ся засади шушунъ въ Европа.....	253
Опъ освобожденія греческаго въ Мореа	24
Опъ Опона перваго Царя Греческаго	12
Опъ вступленія на пресполь Е. В. Сул- тана Абдуль Меджитъ Хана.....	7

Предвѣщеніе.

Сего года ще владѣеть Планета Марсъ, собраніе пшеницы ще блде посредственно, віно и древно масло ще блде мало, зарадь бездождіенно, коешо ще послѣдва въ лѣтношо и есенношо время.

Зимата ще блде студена и дождевна.

Пролѣнь та ще блде премѣнишелна съ дни лошы и хубавы.

Лѣтношо ще блде много горещо, съ греленіе, съ молніи и бурны вѣшпрове.

Есень та ще блде до срединаша съ греленіе, а на конецъ студена съ дождь.

Марсъ ако и да носи имя Возмушшела и Воишшвенника, когешо Еллиныше называха Арисъ, и почишаха го за Бога Войны, при все шова съ милоснь Божія надѣмся, да имамы въ шая година миръ и всяко спокойствіе.

Особны предсказанія.

Въ первый день рождества Хрістова ако свѣши солнцецо, предвѣщава година благополучна.

Въ 2 день ако свѣши, шо знаменува оскудносць и скапосць.

Въ 3 день ако свѣши, предсказува несогласіешо народа.

Въ 4 день ако свѣши, шо угрожава на дѣцаша сось сыпаницы.

Въ 5 день, казува какъ овозкише ще имашь благоплодіе.

Въ 6 день, обѣщава шоже.

Въ 7 день, добра паша за спока, но скапосць на пшеница.

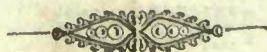
Въ 8 день, много рыба и дивлячь.

Въ 9 день, на шорговцыше прибытокь.

Въ 10 день, времена опасны съ вѣспрь и буря.

Въ 11 день, големы мъглы и болѣзни.

Въ 12 день, войны и кровопролишыя.

Гремленіето презъ годишната.

Ако гремишъ въ мѣсяцъ Іаннуаріи, шо пред-
знаменува големыше вѣшрове.

Ако въ Февруаріи, знаменува болесшъ.

Ако въ Маршъ, шо много дождъ.

Ако въ Априлліи, шо оскуднось на пше-
ницаша.

Ако въ Маи, шо оскуднось на овоціешо.

Ако въ Юніи, шо послѣдувапъ болѣзни.

Ако въ Юліи, шо на всичкошо благоплодіе.

Ако въ Августъ, шо недосшашокъ на пло-
довешо.

Ако въ Септемврїи, шо неудоволствіе въ
человѣцыше.

Ако въ Окшоврїи, шо многи вѣшрове.

Ако въ Ноемврїи, шо добры плодове.

Ако, въ Декемврїи, шо обышокъ на младыше
живошны.

Астрономически примѣчанія.

Сего года ще имамы два зашмѣнія шокмо
солнечны.

Первошо ще блде 11 Априлліа предъ по-
лудне, а вшоршо 5 Окшоврїа по полудне.

Пасхалія.

Індікшъ	4
Кругъ Солнца	18
Кругъ Луны	1
Основаніе	14
Вруцъ лѣпо	1
Мясояспіе ще имама дней	48
Тріодъ починаешся Іаннуаріа	27
Мясопусъ ще се падне Февруаріа	10
Сирокусъ	17
Великій посъ починаешся	18
Блоговъщеніе въ понедѣльникъ в недѣли поспа	
Лашіновъ Пасха Марша	31
Законнаша фасха Априлліа	2
Пасха православныхъ	7
Преполовеніе, Маіа	1
Вознесеніе Хрісшово	16
Сошеспвіе свяшаго Духа	26
Недѣли всѣхъ свяшыхъ Юніа	2
Посъ свяшыхъ Апошоловъ има дней	26
Памянь свяшыхъ Апошоловъ въ суббошу	

Стихи на заминалата 1845 година.

Чуй годино чешыресеть пеша!
Кояшо си уже остарѣла.
И кояшо прошедшаго лѣта,
Прегордостно съ сила си владѣла.
Ты любезно щеше ме погледнешъ,
И щеше ме возрадувашъ много.
Съ разны дарбы щеше ме посрещнешъ,
Безъ да съ гордостъ поспуивашъ и сирого.
Но ты дружба съ Велможи держеше,
Предъ богаты разсыпваше дарбы :
А бѣдныше безъ милосъ мучеше,
И живошъ имъ мучеше сосъ скорби.
Ты ни спори на швоешо време,
Неслышанна голема неправда.
И ни спори да несносно бreme,
Погрузи ны до глубока Ада.
Ты уязви жалныше ни сердца,
И ошны ни премилыше други.
Слезныше ни нишо виждашъ лица,
Нишо гледашъ на вѣрны услуги.
Но замина уж' швошна сила,
И побѣлѣ главаша ни ешара.
Славаша ни уж' се довършила,
И царство ни вѣчно се зашвара.

Того ради бѣгай непошребна
Съда Бабо! кояшо не можешъ

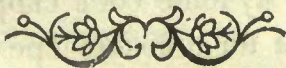
Въ изгнаніе вѣчно осуждена,
Нишо сама себѣ да помогнешъ.

Защопо ми дойде лѣшо ново,
Коешо ми всичко обѣщава.

И ще стори на първото слово,
Все що искамъ за негова слава.

А ты иди Бабо преръждава!
Защопо те уж' никой не иска.

Нишо нѣкой ще те похвалява,
Ако не щенъ върна се до вѣка.

На новата година.

Добро дошла днесъ нова година,
Со всичка красота и радость!
Защо виждамъ какъ си ты едина,
Която ще махнешъ моя сягосъ.
И не щешъ ме посрещна съ гордосъ,
Какъ то прежде шволяна Сесприца.
Която ме сосъ всяка суровосъ,
Опечали до глубины сердца.
Погледни ме съ погледъ швой любезный,
И исполни моише надежды.
Обдари ме съ цвѣшя ти пролѣшны,
Съ лѣшны класы, и есенны плоды.
Като да се въ зимныше ми лѣша
Сирѣчь въ мои старыше години,
Азь ушѣшимъ съ шволята доброта,
Сосъ сеспрыше ти единородны.

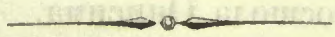
ІАННУАРІИ.

Има дней 31, а день има часовъ 10, и ноць 14.

✱	1	Вш.	Обрѣзаніе Господне, и св. Василіа великаго *.
	2	Ср.	Силвестра Папы римскаго.
	3	Че.	Пророка Малахія и Муч. Гордіа.
	4	Пя.	Соборъ 70 Апостоловъ.
	5	Су.	Муч. Деонемппа и Деоны.
✱	6	Не.	Святое Богоявленіе.
✱	7	По.	Св. Іоанна Крестителя.
	8	Вш.	Препод. Георгіа и Емилиана. Послѣд. ченв. въ часъ 2, мин. 45. Сшудъ, вѣспрь и мразъ.
	9	Ср.	Муч. Поліевкпа. Солнце въ знакъ водолея.
	10	Че.	Григоріа Епископа Ніскаго.
	11	Пя.	Теодосіа общежителника.
	12	Су.	Мученицы Таміаны.
✱	13	Не.	Ермила и Спратоніка.
	14	По.	Препод. отецъ въ Сінаи и роишѣ.
	15	Вш.	Павла Дивейскаго и Іоанна. Д Новолуніе, въ часъ 11, мин. 58. Продолжава сшудъ.
✱	16	Ср.	Честныхъ Веригъ Апост. Петра.

* Всякій да знае какъ недѣлите и големыше праздни-
цы назначавамъ съ крестецъ, а малките со съ звѣздица.

		Мѣсяць опом. Сеферъ.
✠	17	Че. Антоніа великаго.
✠	18	Пя. Апанасіа и Кирилла.
	19	Су. Макаріа Египтянина.
✠	20	Не. Евхиміа великаго.
	21	По. Максима исповѣдника.
✠	22	Вп. Апостола Тимофеа. Перв. чешв., въ часъ 21, мин. 11. Время посредственно съ солнце.
	23	Ср. Священномуч. Климентя.
	24	Че. Преподобныя Ксеніи.
✠	25	Пя. Григоріа богослова.
	26	Су. Преподоб. Ксенофонта.
✠	27	Не. Мышаря и Фарисеа, и мощей св. Іоанна златоустаго.
	28	По. Ефрема Сирина.
	29	Вп. Мощей Ігнація богоноща.
✠	30	Ср. Тріехъ Свяшителей, Василіа ве- ликаго, Григоріа богослова и Іоанна златоустаго. Полнолуніе, въ часъ 6, мин. 24. Время облачно и снѣгъ.
	31	Че. Кіра и Іоанна безсребренниковъ.

ФЕВРУАРИИ.

Има дней 28, а день има часовъ 11, и пощъ 13.

	1	Пя.	Муч. Трифона.
*	2	Су.	Сръшеніе господне.
*	3	Не.	Блуднаго, и Симеона богопріимца и Анны пророчицы.
	4	По.	Ісідора пілусіюнскаго.
	5	Вш.	Мученицы Агашии.
	6	Ср.	Вукола Епископа смирскаго. Послѣд. чешв., въ часъ 15 мин. 37. Время студено.
	7	Че.	Паршеніа Епископа Лампсакійскаго.
	8	Пя.	Деодора Спрашилапа.
	9	Су.	Память усопшихъ, и Муч. Нікифора Солице въ знакъ Рыбы.
*	10	Не.	Мясопустная, и Священномуч. Харалампіа.
	11	По.	Священномуч. Власіа.
	12	Вш.	Мелешіа аншіохійскаго.
	13	Ср.	Преподоб. Маршиніана.
	14	Че.	Преподоб. Авксентіа. ☽ Новолуніе, въ часъ 0, мин. 50. Время пошихо.
	15	Пя.	Апостола Онисима. Мѣсяць Ошом. Ребюл-еввелъ.

	16	Су.	Муч. Памфіліа.
✱	17	Не.	Сиропуспная, и св. Деодора Тирона
	18	По.	Лва Папы римскаго. Ошъ днесъ начинается свяшый и великій Поспъ.
	19	Вш.	Апостола Архіппа.
	20	Ср.	Въ постническвѣ просіявшихъ о- шець, и Лва Капанскаго.
	21	Че.	Тимофеа въ символѣхъ. Перв. чешв., въ часъ 10, мин. 3. Время пріятно.
	22	Пя.	Обръшеніе мощей мучениковъ во Евгеніи.
✱	23	Су.	Св. Деодора Тирона, и Поликарпа Смирнскаго.
✱	24	Не.	Православія, и первое и второе обръшеніе главы Іоанна кре- стишеля.
	25	По.	Тарасіа Константинопольскаго.
	26	Вш.	Порфиріа газскаго.
	27	Ср.	Прокопіа декаполиша.
	28	Че.	Василіа исповѣдника. Полнолуніе, въ часъ 21, мин. 16. Въшрь и дождь.

МАРТЪ.

Има дней 31, а день има часовъ 12, и ношь 12.

	1	Пя.	Преподобномученицы Евдокии.
	2	Су.	Священномуч. Деодота.
*	3	Не.	Григорія Паламы, и муч. Евпро- піа и прочихъ.
	4	По.	Преподоб. Герасима.
	5	Вш.	Муч. Конона.
	6	Ср.	42 Муч. во Амморіи.
	7	Че.	Священномуч. въ Херсонѣ.
	8	Пя.	Деофилакша исповѣдника. Посл. чешв., въ часъ 22, мин. 3. Время хубаво.
*	9	Су.	40 Муч. въ Севастіи. Солнце въ знакъ Овна. Равноденст. и Начало пролѣтія.
*	10	Не.	Крестопоклонная, и муч. Кодрата.
	11	По.	Софронія Іерусалимскаго.
	12	Вш.	Деофана исповѣдника.
	13	Ср.	Никифора Конст-полскаго.
	14	Че.	Преподоб. Венедікша.
	15	Пя.	Муч. Агапіа. Д Новолуніе, въ часъ 15, мин. 42. Время малюно.
	16	Су.	Муч. Савина и Папы. Мѣсяць Опом. Ребіул-ахиръ.

✱ 17	Не.	Іоанна лѣспвичника, и Алексіа челоуѣка Божія.
18	По.	Кирилла александрійскаго.
19	Вш.	Муч. Хрисанша и Даріи.
20	Ср.	Препод. Ошець въ обителі св. Саввы.
21	Че.	Іакова исповѣдника. И пѣніе великаго Канона.
22	Пя.	Священномуч. Василіа.
23	Су.	Акашіста, и Священномуч. Нікона. Перв. чешв., въ часъ 0, мин. 55. Время спудено.
✱ 24	Не.	Маріи Египтяныни, и Препод. Захаріи.
✱ 25	По.	Благовѣщеніе пресв. Богородицы.
26	Вш.	Соборъ Архангела Гавріила.
27	Ср.	Преподобныя Мапрони.
28	Че.	Преподоб. Іларіона.
29	Пя.	Марка Арешусійскаго и Кирилла діакона.
✱ 30	Су.	Воскресеніе Лазарево, и Іоанна лѣспвичника. Полнолуніе, въ часъ 10, мин. 8. Спудъ и вѣспрь.
✱ 31	Не.	Цвѣтоносная.

АПРИЛЛИИ.

Има дней 30, день има часовъ 13, и ноць 11.

	1	По.	Маріи Египтяныни.
	2	Вш.	Преподоб. Тіша.
	3	Ср.	Преподоб. Никиты.
	4	Че.	Іосифа пѣснописца.
	5	Пя.	Муч. Теодула и Агашопода.
	6	Су.	Евсихіа Конст-полскаго. Послѣд. чешв., въ часъ 19, мин. 21. Время ясно но спудено.
*	7	Не.	Пасха, праздникъ осмодневный, и разрѣшеніе на вся чрезъ всю свѣшлую седмицу.
*	8	По.	Апостоловъ Иродіона и проч.
*	9	Вш.	Муч. Евсихіа. Солнце въ знакъ Тѣлца.
*	10	Ср.	Муч. Тереншіа.
*	11	Че.	Священномуч. Аншипы.
*	12	Пя.	Живопріемнаго источника, и Ва- силіа парійскаго.
*	13	Су.	Священномуч. Аршемона.
*	14	Не.	Томы, и Марціна Папы римскаго. ☽ Новолуніе, въ часъ 4, мин. 34. Время облачно и дождь.
	15	По.	Апостоловъ Ариснарха и проч. Мѣсяць Одом. Джемазил-еввелъ.

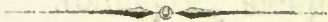
16	Вш.	Мученицы Агапіи и проч.
17	Ср.	Симеона въ персідѣ.
18	Че.	Преподоб. Іоанна.
19	Пя.	Іоанна ветхопещерника.
20	Су.	Теодора пріхины.
* 21	Не.	Мироносиць, и Священномуч. Іаннуаріа. Первая чешв., въ часъ 1 з, мин. 47. Время хубаво.
22	По.	Теодора Сікеота.
* 23	Вш.	Великомуч. Георгіа побѣдоносца.
24	Ср.	Саввы Спрашилаша.
* 25	Че.	Апостола и Евангелиста Марка.
26	Пя.	Василіа амасійскаго.
27	Су.	Симеона сродника Господня.
* 28	Не.	Разслабленнаго, и Апостоловъ Іасона и Сосипатра. Полнолуніе, въ часъ 2 з, мин. 4. Облачно, а на конецъ хубаво.
29	По.	Мучениковъ въ Кизикѣ.
30	Вш.	Апостола Іакова брата Господня.

МАИИ.

Има дней 31, а день има часовъ 14, и ноць 10.

* 1	Ср.	Преполовение, и Пророка Иеремии.
2	Че.	Мощей Апанасіа великаго.
3	Пя.	Тимошеа и Мавры.
4	Су.	Преподобномученицы Пелагии.
* 5	Не.	Самарянины, и Мученицы Ирины.
6	По.	Іова многоспрадалнаго. Послѣд. чешв., въ часъ 8, мин. 13. Время непосоянно.
7	Вш.	Муч. Акакіа.
* 8	Ср.	Іоанна богослова и Арсеніа вел.
* 9	Че.	Мощей Св. Николаа, и Прор. Исаиі. Солнце въ знакъ Близнецовъ.
10	Пя.	Апостола Симона Зилоша.
11	Су.	Мокіа и Методіа.
* 12	Не.	Сльнаго, и Епифаніа и Гермака.
13	По.	Мученицы Гликеріи. ☽ Новолуніе, въ часъ 17, мин. 26. Время тепло съ дождь.
14	Вш.	Муч. Ісідора. Мѣсяць Опшом. Джемазил-ахирь.
15	Ср.	Пахоміа великаго.
* 16	Че.	Вознесение Господне.
17	Пя.	Апостола Андроніка.
18	Су.	Муч. Теодоша.

✱ 19	Не.	Свяшыхъ ошець, и Священномуч. Паптрікіа.
20	По.	Муч. Талалеа.
✱ 21	Вш.	Константіна и Елены. Перв. четв., въ часъ 2, мин. 39. Горещо, послѣ Гремленіе.
22	Ср.	Муч. Василіска.
23	Че.	Михайла исповѣдника.
24	Пя.	Симеона на дивнѣй горѣ.
25	Су.	Память усопшихъ, и прешіе о- брѣш. главы Предшечевы.
✱ 26	Не.	Пяшдесяшницы, Праздникъ шри- дневный и разр. на вся чрезъ всю седмицу.
✱ 27	По.	Священномуч. Терапонта, и Вели- комуч. Георгіа новаго въ Софіи.
✱ 28	Вш.	Преподоб. Нікішы. Полнолуніе, въ часъ 11, мин. 52. Буря и облацы.
29	Ср.	Мученицы Теодосіи.
30	Че.	Преподоб. Исаакіа.
31	Пя.	Апостола Ерміа.

ЮНИИ.

Има дней 30, день има часовъ 13, и ноць 11.

	1	Су.	Юстина Філософа.
*	2	Не.	Всѣхъ свяшыхъ, и Нікифора Констаншінополскаго.
	3	По.	Муч. Лукилліана. И начинается посѣть свяшыхъ Апостоловъ.
	4	Вш.	Митрофана Констанш-полскаго. Послѣд. чешв., въ часъ 21, мин. 5. Время мясно и дождь.
	5	Ср.	Дорошеа шірскаго.
	6	Че.	Преподоб. Висаріона.
	7	Пя.	Теодоша ангирскаго.
	8	Су.	Теодора Спрашилаша.
*	9	Не.	Кириллѣ Александрійскаго. Солнце въ знакъ Рака, и Начало лѣша. Опъ днесъ солнце возвращается и день умяляется.
	10	По.	Священномуч. Тімошеа.
*	11	Вш.	Апост. Варшоломеа и Варнавы.
	12	Ср.	Онуфріа и Петра ашонскаго. Д Новолуніе, въ часъ 6, мин. 18. Время умѣренно.
	13	Че.	Мученицы Акиліны. Мѣсяць Ошом. Реджень.

14	Пя.	Пророка Елисеа и Методіа Конст-полскаго.
15	Су.	Пророка Амоса.
* 16	Не.	Тихона амашунискаго.
17	По.	Муч. Мануила и проч.
18	Вш.	Муч. Леоніа.
19	Ср.	Апостола Юды брата Господія. Перв. чешв., въ часъ 15, мин. 31. Дождь, послѣ тихо.
20	Че.	Священномуч. Методіа.
21	Пя.	Муч. Юліана тарсійскаго.
22	Су.	Священномуч. Евсевіа.
* 23	Не.	Мученицы Агриппины.
* 24	По.	Рождество Іоанна Крестишеля.
25	Вш.	Преподобномученицы Февроніи.
26	Ср.	Преподоб. Давіда Солунскаго.
27	Че.	Сампсона Спраннопріимца. Полнолуніе, въ часъ 0, мин. 44. Студень вѣтръ.
28	Пя.	Мощей безребр. Кіра и Іоанна.
* 29	Су.	Апостоловъ Петра и Павла.
* 30	Не.	Соборъ 12 Апостоловъ.

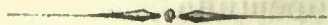

ЮЛІЙ.

Има дней 31, а день има часовъ 14, и ноць 10.

✱	1	По.	Безсребр. Космы и Даміана.
	2	Вш.	Положеніе ризы Богородичны.
	3	Ср.	Муч. Іакінна.
	4	Че.	Андреа кришскаго. Послѣд. чешв., въ часъ 9, мин. 55. Время пріяшно.
	5	Пя.	Ашанасіа ашонскаго.
	6	Су.	Сісоа великаго.
✱	7	Не.	Томы, Акакіа, и Муч. Киріакіи.
	8	По.	Великомуч. Прокопіа.
	9	Вш.	Священномуч. Паиграшіа. Солнце въ знакъ Лва.
	10	Ср.	⁴⁵ Муч. въ Нікополи.
	11	Че.	Мученицы Евфиміи. ☽ Новолуніе, въ часъ 19, мин. 8. Дождь.
	12	Пя.	Муч. Прокла и Іларіа. Мѣсяць Оттом. Шабань.
	13	Су.	Соборъ Архангела Гавріила.
✱	14	Не.	Святыхъ отецъ, и Апостола Акілы
	15	По.	Муч. Киріка и Юлішпы.
✱	16	Вш.	Священномуч. Ашиногена.
✱	17	Ср.	Великомученицы Маріны.
	18	Че.	Муч. Іакінна.

19	Пя.	Преподобныя Макріны. Перв. чешв., въ часъ 4, мин. 21. Время хубаво.
20	Су.	Пророка Іліи.
* 21	Не.	Симеона юрод. и Іоанна поспника.
22	По.	Равноапост. Маріи Магдалины.
23	Вш.	Муч. Трофіма и проч.
24	Ср.	Мученицы Хріспіны.
* 25	Че.	Успеніе свѣшья Анны.
* 26	Пя.	Священномуч. Ермолаа. Полнолуніе, въ часъ 13, мин. 34. Въспрь.
* 27	Су.	Великомуч. Папшелеимона.
* 28	Не.	Апостола Прахора и Ніканора.
29	По.	Муч. Калініка.
30	Вш.	Апостола Сілы и Сілуана.
31	Ср.	Праведнаго Евдокіма.

АВГУСТЪ.

Има дней 31, а день има часовъ 13, и ноць 11.

✱	1	Че.	Происхожденіе чеснаго Креста, и Муч. Маккавеовъ. И начинается постъ пресвя- тыя Богородицы.
	2	Пя.	Мощей Архідіакона Стефана. Послѣд. чешв., въ часъ 2 2, мин. 4 7. Время млшно.
	3	Су.	Преподоб. Исаакіа и проч.
✱	4	Не.	Седми опроковъ въ Ефесѣ.
	5	По.	Муч. Евсигніа.
✱	6	Вш.	Преображеніе Господне.
	7	Ср.	Преподобномуч. Домешіа.
	8	Че.	Емиліана исповѣдника.
✱	9	Пя.	Апостола Матшія. Солнце въ знакъ Дѣвы.
	10	Су.	Муч. и Архідіакона Лавреншіа. ☽ Новолуніе, въ часъ 8, мин. 5. Горещина.
✱	11	Не.	Муч. и діакона Евпла. Мѣсяць Ошом. Рамазанъ.
	12	По.	Муч. Фотіа и Анікишы.
	13	Вш.	Максіма исповѣдника.
	14	Ср.	Пророка Міхеа.
✱	15	Че.	Успеніе пресвятыя Богородицы.

16	Пя.	Пренесеніе образа Господня.
17	Су.	Муч. Мирона. Первая четв., въ часъ 17, мин. 13. Облацы и Гремленіе.
* 18	Не.	Муч. Флора и Лавра.
19	По.	Андреа Спратилаша.
20	Вш.	Пророка Самуила.
21	Ср.	Апостола Даддеа.
22	Че.	Муч. Агатоніка.
23	Пя.	Муч. Луппа.
24	Су.	Священномуч. Евшиха.
25	Не.	Мощей Апостола Вартомеа и Апостола Тіша. Полнолуніе, въ часъ 2, мин. 26. Время пріяшно.
* 26	По.	Муч. Адріана и Наталін.
27	Вш.	Преподоб. Пімена.
28	Ср.	Препод. Моисеа Муріна.
* 29	Че.	Усѣкновеніе Іоанна Крестителя, и Постъ.
30	Пя.	Александра Конст-полскаго.
* 31	Су.	Положеніе пояса пресвятыя Богородицы.

СЕПТЕМВРІЙ.

Има дней 30, а день има часовъ 12, и ношь 12.

*	1	Не.	Начало Индікта и Симеона Сполника. Послѣд. чепв. въ часъ 11, мин. 39. Въспрь и время млино.
	2	По.	Муч. Маманта.
	3	Вт.	Священномуч. Аншима.
	4	Ср.	Вавилы и Пророка Моисеа.
	5	Че.	Пророка Захаріи.
	6	Пя.	Чудо Архангела Михаила.
	7	Су.	Муч. Созонта.
*	8	Не.	Рождество пресвятыя Богородицы ☽ Новолуніе, въ часъ 20, мин. 52. Спудено, и презъ ношь ясно.
*	9	По.	Іоакіма и Анны. Солнце въ знакъ вѣсей. Равноденствіе и Начало Есены. Мѣсяць Опом. Шеваль.
	10	Вт.	Мученицы Минодоры и пр.
	11	Ср.	Преподобныя Деодоры.
	12	Че.	Священномуч. Авшонома.
	13	Пя.	Обновленіе храма Воскресенія, и Муч. Корниліа.
*	14	Су.	Воздвиженіе честнаго Креста, и Поспъ.

✱	15	Не.	Муч. Нікиты.
✱	16	По.	Великомученицы Евфиміи. Первая четв., въ часъ 6, мин. 5. Молніи и время неприятно.
	17	Вш.	Мученицы Софін и дщерей ея.
	18	Ср.	Евменія горпинскаго.
	19	Че.	Муч. Трофіма и пр.
	20	Пя.	Великомуч. Евстафіа.
	21	Су.	Апостола Кодрата.
✱	22	Не.	Священномуч. Фоки.
✱	23	По.	Зачаііе Іоанна Крестителя. Полнолуіе, въ часъ 15 мин. 18. Спудь.
	24	Вш.	Первомученицы Теклы.
	25	Ср.	Преподобныя Евфросиніи.
✱	26	Че.	Преставленіе Іоанна Богослова.
	27	Пя.	Муч. Калистрата.
	28	Су.	Харііона исповѣдника.
✱	29	Не.	Кириака опшелника.
	30	По.	Священномуч. Григорія великія Арменіи.

ОКТОВРІЙ.

Има дней 31, а день има часовъ 11, и ношь 13.

* 1	Вт.	Покровъ пресв. Богородицы, и Апостола Ананіи. Послѣд. чешв., въ часъ 0, мин. 31. Время чисто но спудено.
2	Ср.	Священномуч. Кипріана.
3	Че.	Діонисіа Ареопагіта.
4	Пя.	Священномуч. Герошеа.
5	Су.	Мученицы Харішны.
* 6	Не.	Апостола Томы.
7	По.	Муч. Сергіа и Вакха.
8	Вт.	Преподобныя Пелагін. ☽ Новолуніе, въ часъ 9, мин. 44. Дождь.
9	Ср.	Апостола Іакова Алфеова. Солнце въ знакъ Скорпіи. Мѣсяць Ошом. Зилкаде.
10	Че.	Муч. Евлампіа и Евлампій.
11	Пя.	Апостола Філіппа.
12	Су.	Муч. Прова и Тараха.
* 13	Не.	Святыхъ отецъ, и Муч. Карпа и Папиль.
* 14	По.	Преподобныя Параскевы.
15	Вт.	Евхиміа новаго. Первая чешв. въ часъ 18, мин. 55.

		Время мѣсно.
16	Ср.	Муч. Лонгина Сотника.
17	Че.	Пророка Осип.
* 18	Пя.	Евангелиста Луки.
* 19	Су.	Препод. Иоанна Рыльского, и Пророка Иоиля.
* 20	Не.	Великомуч. Артемія, и Преподобно муч. Герасима новаго.
21	По.	Препод. Гларіона великаго.
22	Вш.	Аверкія Іераполекаго.
* 23	Ср.	Апостола Іакова брата Господня. Полнолуніе, въ часъ 6, мин. 10. Солнце не обещава въспрь.
24	Че.	Муч. Ареты и пр.
25	Пя.	Муч. Пошарія и пр.
* 26	Су.	Великомуч. Димитрія Мироточца.
* 27	Не.	Муч. Неешора.
28	По.	Муч. Терентія и Неонілы.
29	Вш.	Анастасіи Римляныни.
30	Ср.	Муч. Зиновія и Зиновіи. Послѣд. чешв., въ часъ 15, мин. 23. Время облачно и ешудено.
31	Че.	Апост. Стахія, Амплія и пр.

НОЕМВРІЙ.

Има дней 30, а день има часовъ 10, и ноць 14.

✱	1	Пя.	Безсребр. Космы и Даміана.
	2	Су.	Муч. Акіндина и пр.
✱	3	Не.	Муч. Акепсімы и пр.
	4	По.	Іоанна великаго.
	5	Вш.	Галактіона и Епіспимы.
	6	Ср.	Павла исповѣдника.
	7	Че.	33 Муч. въ Мелішинѣ. ☽ Новолуніе, въ часъ 0, мин. 36. Время хубаво.
✱	8	Пя.	Архангела Михаила и Гаврііла. Мѣсяць Оптом. Зилхидже.
	9	Су.	Муч. Онисима и Порфиріа. Солнце въ знакъ Спрѣлца.
✱	10	Не.	Апост. Ераста и Олимпа.
	11	По.	Муч. Мины, Вікшора и пр.
✱	12	Вш.	Іоанна милоспиваго.
✱	13	Ср.	Іоанна Злапоустаго.
✱	14	Че.	Апостола Філіппа. Перв. четв., въ часъ 9, мин. 49. Время студенно.
	15	Пя.	Муч. Гуріа. И начинаешся Постѣ Рождества Хрісшова.
✱	16	Су.	Евангеліста Маштеа.
✱	17	Не.	Григоріа Неокесарійскаго.

18	По.	Муч. Платона и Романа.
19	Вш.	Пророка Авдіа и Муч. Варлаама.
20	Ср.	Григоріа Декаполіша.
✱ 21	Че.	Введеніе пресв. Богородицы. Полнолуніе, въ часъ 19, мин. 2. Объщава снѣгъ.
22	Пя.	Апостола Філімона.
23	Су.	Амфілохія Іконійскаго и Григоріа Акраганшійскаго.
✱ 24	Не.	Великомученицы Екашеріны *.
25	По.	Клименша Папы римскаго.
26	Вш.	Препод. Алипіа сполника.
27	Ср.	Великомуч. Іакова Перса.
28	Че.	Преподобномуч. Стефана новаго.
29	Пя.	Муч. Парамона и Філумена. Послѣд. чешв., въ часъ 6, мин. 15. Снѣгъ и вѣшрѣ.
✱ 30	Су.	Апосп. Андреа первоозваннаго.

* Гредыше празднувахъ праздникъ Св. Екашеріны въ 25 день сего мѣсяца, но мы послѣдующе Славенскому Миннею, празднуваме въ всячкаша Болгарія и Сербія въ день 24мый.

ДЕКЕМВРІИ.

Има дней 31, а день има часовъ 9, и пощъ 15.

✱	1	Не.	Пророка Наума.
	2	По.	Пророка Аввакума.
	3	Вш.	Пророка Софонія.
✱	4	Ср.	Вел-Мученицы Варвары и Іоанна Дамаскина.
✱	5	Че.	Преподоб. Саввы освященнаго.
✱	6	Пя.	Св. Ніколаа чудотворца. Д Новолуніе, въ часъ 15, мин. 28. Время спудено.
	7	Су.	Амвросіа Медіоланскаго. Мѣсяць Ошом. Мухарремъ. И начало Ошом. лѣша 1263.
✱	8	Не.	Препод. Патапіа.
✱	9	По.	Зачашіе пресв. Богородицы. Солнце въ знакъ Козерога, и на- чало зимы. Опъ днесъ Солнце возвращает- ся, и день расшетъ, а пощъ умалешся.
	10	Вш.	Муч. Мины и Ермогена.
	11	Ср.	Даніила Столпника.
✱	12	Че.	Спирідона примишунтскаго.
✱	13	Пя.	Пяшозарныхъ Му. Евспрашіа и пр.
	14	Су.	Муч. Диріа, Левкіа и пр.

		Первая чешв., въ часъ 0, мин. 41. Облачно и снѣгъ.
* 15	Не.	Св. Праотець, и Священномуч. Елевтеріа.
	16 По.	Пророка Аггеа.
	17 Вш.	Пророка Данила, и шріехъ Ошро- ковъ въ Вавилонѣ.
	18 Ср.	Муч. Севастіана.
	19 Че.	Муч. Бонифація.
* 20	Пя.	Ігнація богоносца.
	21 Су.	Мученицы Юліаніи. Полнолуніе, въ часъ 9, мин. 54. Время чисто но спудено.
* 22	Не.	Великомученицы Анастасіи.
	23 По.	Десять Муч. въ Криштѣ.
	24 Вш.	Преподобныя Евгении.
* 25	Ср.	Рождество Хрістово, праздникъ шридневный, и разрѣшеніе на вся до Навечерія Богоявленій.
* 26	Че.	Соборъ пресв. Богородицы.
* 27	Пя.	Архідіакона Стефана.
	28 Су.	Дву шму Мученикъ. Послѣд. чешв., въ часъ 19, мин. 7. Голема спудъ и мразъ.
* 29	Не.	14,000 Младенець Хріста ради избіенныхъ въ Виплеемѣ.
	30 По.	Мученицы Анисіи.
	31 Вш.	Меланіи Римляныни.

Родословіе владѣтелей въ Европѣ.

ІМПЕРАТОРИ.

Австрійскій, Фердинандъ І, отъ рожденія има лѣпшъ.....	52
Всероссійскій, Николай Павловичъ І, лѣпшъ	49
Турскій, Султанъ Абдуль Меджишъ Ханъ има лѣпшъ.....	24

КРАЛѢВИ.

Баварскій, Лудовікъ І, има лѣпшъ.....	59
Белгійскій, Леополдъ І.....	59
Виршембергскій, Вилхелмъ І.....	64
Греческій, Оттонъ І.....	30
Данскій, Христіанъ VIII.....	59
Енглезскій, Кралица Вікторіа І.....	27
Неаполитанскій, Фердинандъ II.....	36
Поршугалскій, Дона Маріа II.....	27
Прусіанскій, Фридрихъ Вилхелмъ IV....	52
Саксонскій, Фридрихъ Августъ.....	48
Сардинскій, Карлъ Албертъ.....	57
Французскій, Лудовікъ Філіппъ І.....	72
Ханноверанскій, Ернестъ Августъ.....	74
Холландскій, Вилхелмъ II.....	53
Шведскій, Оскаръ І.....	48
Шпанскій, Изавелла II.....	14

*Христiански Княжества подъ
турското владѣніе въ Европа има четьри.*

1. Въ Молдавіа, гдѣшо владѣеть :
Михаиль Григорій Спурза, Князь Молдавскій, и обышава въ Яшѣ.
 2. Въ Влашка, гдѣшо владѣеть :
Георгій Димитрій Бибеско, Князь Влашкій, и обышава въ Букурешѣ.
 3. Въ Сербіа, гдѣшо владѣеть :
Александръ Георгіевичъ Черный, Князь Сербскій, и обышава въ Бѣлградѣ.
 4. Въ оспровъ Самось, на Архіпелагѣ,
гдѣшо владѣеть :
Стефанъ Вогоріды, Князь Самосскій, и
обышава въ Цариградѣ.
-

*Власть духовная четьрехъ Патріарховъ,
конто се намеруватъ подъ Владѣніето ото
манско въ Европа, Асія и Африка.*

1. Всесвятѣйшій Архіепископъ Констан-
тинопольскій, новаго Рима и вселенскій Па-
тріархъ, Господинъ Господинъ Мелешій,
взыде на Патріаршескій и вселенскій Пре-

столь 19 Априліа 1845 года, и обилава въ Цариградѣ.

2. Блаженнѣйшій и Свящѣйшій Патріархъ Александрійскій и всего Египта, Пеншаноля, Ливіи и Етіопіи, Господинъ Господинъ Герошей, пасе о Хрістѣ воспочную Церковь Александрійскую, опъ лѣта 1825, мѣсяца Окшовріа, и обилава въ Александріи.

3. Блаженнѣйшій и Свящѣйшій Патріархъ великаго Града Антіохійскаго, и всего Востока, Господинъ Господинъ Мешодій, пасе воспочную о Хрістѣ Церковь Антіохійскую опъ лѣта 1823, мѣсяца Маіа, и обилава въ Дамаскѣ.

4. Блаженнѣйшій и Свящѣйшій Патріархъ Іерусалимскій, святаго Сіона, Сиріи, Аравіи, опополу Іордана, Каны Галилейскія и всея Палеснины, Господинъ Господинъ Кирилль, бывши прежде Архіепіскопъ Лідды, избрашъ опъ Синода Іерусалимскаго, взыде на Патріаршескій Пресполь мѣсяца Марша 1845 года, и по повелѣнію Высокія отоманскія Поршы, обилава сега и за всегда не въ Цариградѣ какъ шо прежде, но въ Іерусалимѣ близъ своего Спада.

Порядокното течење

на Поштите отъ Цариградъ по сухо.

За Виенна , похожда австрійската поща въ всека среда, и минува презъ Адрианополь, Філіппополь, Софіа, Нишъ и Бѣлградъ.

За Петербургъ, похожда російската поща на 5 и 20 день всякаго мѣсяца, и минува презъ Русчукъ, Букурещъ, Яшъ, и далше презъ Россія.

Турската поща похожда отъ Цариградъ:

За всичката Румелія, въ всекій понедѣльникъ.

За всичката Асія (Анадолъ), въ всека Среда.

За Сириата даже до Иерусалимъ, на всеки 15 дни пакъ въ Среда.

За Смирна и Бруса, въ всякій четвертокъ.

*Порядочныте плаванія на
Паропловыте (Вапорете) отъ Цариградъ.*

За Средиземното море, походятъ французскіе Пароплови на 5, 15 и 25 день всякаго мѣсяца.

За Смирна, походятъ австрійскій Паропловъ въ всяка Среда.

За Солунъ, на 10, 20 и 30 день всякаго мѣсяца по римскому Календарю.

За Адриатическото море, на 5 и 20 день всякаго мѣсяца, и минува презъ Смирна, Сира, Патра, Керкира, Анкона до Тріестъ.

За черното море, въ Варна, и въ Дунавъ въ Тулча до Галацъ, на всяка Седмица въ Впорникъ.

За Одесса, походятъ російскій Паропловъ на 4, 14 и 24 день всякаго мѣсяца.

За Трапесонтъ, походятъ шурскій Паропловъ въ всякій Впорникъ и Пяшокъ, и минува покрай Синапъ и Сампсонъ, гдѣто оставя и приема Стока и Плшници.

За Сирія въ Берупъ, походятъ на всякій мѣсяцъ околъ 15 дне по римскому.

*Назначеніе на нѣкои торгове
(Панигирь) въ Болгаріа и Македоніа.*

Въ Ени-Загара, опварасе на цвѣшната недѣля.	
Въ Джумая (въ Окружіето Русчукско), за жива спока, за Цариградски и раз- ны иностранны производы, опварасе Априлліа.	23
Въ Карнабашъ, Маіа.	5
Въ Ямболъ, шокмо за жива спока, опва- расе Априлліа.	23
И пакъ шаможе тако-называемый Донушь Панигиръ, опварасе Маіа.	15
Въ Сливенъ, Маіа.	20
Въ Ески-Загара, на една Недѣля подиръ узунджова, околь Септемвріа.	24
Въ Кара-су въ Добридже, Юніа.	10
И пакъ Септемвріа.	15
Въ Філіппополь или Марашъ, за разны мѣшны вълнены производы и Абы, оп- варасе на Пешровъ день.	
Въ Пиропъ, за мѣшны и иностранны про- изводы, опварасе Августша.	15

Въ Узунджова, за цариградски и иностранны производы, Септемвріа.....	8
Въ Прищина, за разна стока Априліа...	23
Въ Іоаннина, Маіа.....	17
Въ Велесъ.....	20
Въ Прилепъ, Юліа.....	20
Въ Ипсала, Августа.....	8
Въ Неврокопъ, опварасе ошъ 1 Августа до	15
Въ Пешричъ, Декемвріа.....	1
Въ Серезъ, Керванъ Панигиръ, опварасе Февруаріа.....	15

Други иностранны.

Въ Липско (въ Саксоніа), 1 Іаннуаріа,
23 Априліа и 22 Септемвріа, и шрапшъ по
при недѣли.

Въ Пеща (въ Унгаріа), 7 Марша, 27 Маіа,
17 Августа и 4 Ноемвріа, и шрае всякій по
8 дней.

РЪЧ II

правоучителны Філософовъ.

СОКРАТЪ філософъ думаше, какъ е добраша безъ разума со все пушта и неполезна.

Побѣда безъ бой и борба, не спрува на челоуѣка голема слава.

На сына послушнаго не са пѣжки опечески повелѣнія.

Жена добра зарадъ мужа своего умира, а злата гледа да го поскоро умори : того ради нѣкому челоуѣку жена е радостъ и ушѣха, а нѣкому плачь, горесѣ и мученіе.

ПЛАТОНЪ обичествоваше на всякій день трижды да благоради Бога, перво : зашто се е родилъ челоуѣкъ, а не скопъ ; второ : зашто се е родилъ Еллинъ, а не ошъ варварска рода ; а шрето : зашто се е родилъ въ время Сократово, ошъ когошо е научилъ філософіаша.

Пышаха го, кой е ошъ челоуѣцьише найкрѣпокъ ; опвѣща : Той, койшо побѣждава гиѣвашъ си, а оный е найслабъ, койшо не може да ушан никакова шайна.

Пышаха го еще, опъ коя спрана добръ е чловѣкъ да се пази; опвѣща : Пазисе опъ шамъ, гдѣшо гордостъ власпува, и гдѣшо въ младаше лъжа царшвува.

АРІСТІППЪ Мудрецъ Кирінейскій думаше : Подобрѣ е чловѣкъ сиромыхъ нежели глупъ, защото сиромыхъ е оскуденъ шокмо опъ имѣніе, а глупый кашо е оскуденъ опъ мудростъ, много плши лишавасе и образа чловѣча.

АНТИСТЕНЪ філософъ думаше, какъ, братскаша любовь покрѣпка е и опъ найкрѣпкише спѣны.

Пышаха го, зацо пропадашъ нѣкои царшва; опвѣща : Когдано въ нихъ има много зло нежели добро.

АРІСТОТЕЛЪ філософъ думаше, какъ, ученія корень бива горекъ, но гроздъ и плодъ сладокъ.

Той думаше, какъ, въ щасніешо не е возможно да познаеме пріятеля, въ нещасніешо си обаче познаваме го въ шой самыи часъ.

ДЮГЕНЪ філософъ бляше чловѣкъ особнаго права, и въ едно време съ фенерь и запалена свѣщъ ходеше въ средъ пладне по улицыше, и кашо го пышаха, що праси, опвѣща : Чловѣчка прасимъ. Съ шова показуваше какъ, нешиннаго чловѣка и въ голе-

ликій Богъ Дій, Марсъ, Плутонъ и Богиня Минерва.

Свидѣтели са ꙗко това Благородный Ап-
лелъ Нашія Сокровищникъ, сосъ други при
Насъ единадесетъ Владѣтели, коихъ по Мы,
ако умреме бездѣшны, оставяме за Наслѣд-
ницы на всичката вселенная.»

Подписанъ,

Александръ.

Гостопримство на Славяните.

Всичките лѣтописи похваляватъ Госто-
примството на Славяните, което е рѣдко
въ другише народи, и което е и до днесъ
весма обыкновенно въ всичкише славянски
племена. И такика слѣди на древныше оныя
обычай въ печеніе на много вѣкове сохра-
няватше, и само ошдаленно попомство
наслѣдува всегда правите и обычаите на
своите предки и праошцы. Всякій плшникъ
беше на Славяните камо ошъ Бога прово-
денъ, они го посрѣщаха всегда съ любовь, и
угощаваха го съ радостъ, испращаха го съ

рече : Воиспина ще изгинеме ако ны не познаяшъ.

Извѣспно е какъ ложеше челоуѣцы, когда шо паднашъ въ нужда, молаше Богу за да ги не познае никой : но добрише молашъ Бога да ги познае всекій, капо да не загинашъ наедно съ лошыше, какъ шо Архімидъ звѣздочшець, и други многи загинаха, зашто шо ги не познаваха.

Той Вионъ думаше ; какъ, спаростъ ша е пристанище на челоуѣцыше, гдѣшо опъ нещасія прибѣгавашъ.

Той запрещаваше, да се не ругае нѣкой на старыше, заштопо всякій желае да се сподоби спараго вѣка.

И безумно е да се присмѣва нѣкой на шова нѣщо, гдѣшо желае самъ си да доспигне.

ПРАВОУЧИТЕЛНИ ПОВѢСТИ.

Безразсудното осужденіе.

Зинонъ філософъ примѣши одного ошъ ученицьше си, гдѣшо осуждаваше нѣкои мысли и дѣла въ книгаша філософа Антіспена, шого ради и показавши му друга една книга шогоже філософа пыпаше го, ще мысли зарадъ нея, и имали въ нея нѣкоя полезна работа. Но ученикъ му ошвѣща, какъ не може да рече нищо, защото не е го прочель. Не ли ши е срамъ рече му шогда Зинонъ, да безъ всяко разсужденіе осуждавашъ оно, щото е Антіспенъ споредъ швоешо мнѣніе погрѣшилъ, а не ползувашъ се ошъ онова, щото е хубаво и полезно паписаль.

Полза отъ молчаніето.

Ксенократъ філософъ вѣ въ нѣкое големо ниршество, гдѣшо при яштіешо и ниптіешо скоро всчкише гълчеха и ближнише си осуждаваха. И понеже пышуваше го нѣкой,

защо и онъ не хорашува нѣщо ; ошвѣща : За
шова, защото много паша се каяхъ когдато
хорашувахъ, но никога, когдато молчахъ.

Истинното пріятелство.

Евдамидъ, жишель Града Коринта, имаше
два Пріятели, единъ се выкаше Ареша а
други Хариксенъ. И разболѣвшисе до смер-
ши, зарадъ да нареди Майката си и една
дщерка гдѣшо имаше, и ги ошавяше въ
горчайшето сиромашство, призва двата си
пріятели, и имъ даде едно достопамятно
завѣщаніе, съ което предаваше майката си
на Ареша да я храни, и въ спаросши да я
гледа и упокои. А на Хариксена зарачуваше
да пріемне дщерката му, да я ожени, и да
ей даде шаково приданіе (миразь) колкошо
му блде възможно. И въ случай ако единия
ошъ нихъ умре, шо дава на другого шова
право за да спори споредъ завѣщаніето му.
Ти и двата пріятели показахасе шолко бла-
городни, колкошо се шой надѣяше, и колко-
шо бы и шой самъ зарадъ нихъ спорилъ, за-
що Ареша прія абіе майката му, а Хариксенъ
ожени дщерката му наедно со своята си въ

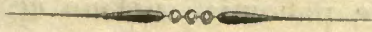
единия день, и даде ей шаковъ големъ мн-
разъ каковъ шо даде и на своята си.

Сила на дътинската любовь.

Едно време хрістіански нѣкои Господа
искупиха нѣкои робове хрістіаны, коишо
бѣха въ Алджеръ опъ морскише разбойници
заробени, какъ шо имаха обычай на всека
година да дохождашъ опъ Европа, и да ги
искупувашъ. Но въ шой самый часъ когдато
щеха да опплывашъ опъ шамъ сосъ корабль,
и съ искупеныше робове, достигна единъ
Корсаръ (морскій разбойникъ) въ приста-
нището въ единъ шведскій корабль. Помеж-
ду заробенныше случи се, да се намери и
единъ Баща на опкупено едно момче. Они
се познаха, и со слъзы паднаха единъ дру-
гому въ обаянія. Зарадъ нещастіето своего
родителя, когото живошъ въ мучишелното
робство безсумнѣнно шреба да се прекрати,
съ чувствителность пораженный сынъ мо-
лешесе на корсареше, да му дозволатъ да
оспане шой въ робство на мѣсто Бащата
си. Азь самъ младъ, думаше имъ: и посиленъ
за тяжките работы, гдѣшо се даватъ на

робовете да ги работашъ : и разбойниците го прияха. Но като разбра Алджерскій Дейшова похвално дѣло на младаго хрістіанина, не дозволи да шаковъ благородный сынъ въ робство остане, и заповѣди да му се даде свобода, и наедно сосъ Баща си да пойде за отечеството си.

Опъ шова се види какъ и самыше разбойници спрувашъ по нѣкой плшъ благородны и похвалны дѣла, но коя е полза когдато ако покажашъ благодѣніе на едного чело-вѣка, а на хиляда бѣдны, спавашъ неумолимы мучишели, какъ шо бѣха и Алджерцы, коишо сосъ своето разбойничество, мерзостъ ша на всичкише просвѣщенны царства на-влекоха на себе си до шолко, догдѣ се не согласиха всичкише силы, за да ги испре-банъ опъ лица земли, и дадоха право на Французьше, коишо и совершиха дѣло пре-славно, и шоцо освободиха много хиляды хрістіане опъ опчаяшелношо робство, на-слѣдиха и всичкошо алджерско богатство, което употребиха благодѣтелно на полза страждущаго челошества, и держашъ днесъ всичкише алджерски предѣли въ рката си, коихъ шо распространиха съ силата си по-бѣдоносно даже до Царства Мароканскаго.

Похвалны черты благородства.

Віасъ прієненскій , единъ ошъ седмъ ше мудрецы , бѣше Князь прієненскаго града. Но понеже имаше война въ месаліпѣны , войны прієненски заробиха множество месалійски момичеша , коихъ шо видѣвъ Віасъ сожальги , и взявъ ги при себе си держеше ги число и честно какъ шо своише чада. По шова направи имъ новы дрехи , и съ дарове испраши си назадъ при родителитше имъ , съ коешо показа на всичкише душевношо си благородіє. Зато и народъ месалійскій когдато увидѣха шова , возрадовахасе много , и абіє испрашиха Посланицыше си на Віаса съ различни дарове , и просиха примиренія , коешо и послѣдува неопложно съ големо шоржество.

Сила любви ко отечеству.

Благородна нѣкоя Шпарпанка , Майка на прима благонадежны сынове , кошо ей бѣха всичка надежда и ушѣшеніє въ старыше лѣта , слѣдъ бишката кошто имаха Шпарпане сосъ прошивницыше си , пыташе до-

шавшаго въ Шпаршу Скороходца: Какъ спои
войскаша ны; Какъ се намеруващъ сыновеше
ми; На която Скороходець въздохнувъ оп-
говори: Ахъ Госпоже! пвои Сынови и при-
ма загинаха въ борбата. Тако погибава
Опечеснвоето ни; попыта го далше: Не,
опвѣща Скороходець: Оно е спасено и пор-
жесшвува сосъ побѣда на прошивницыше си.
Това ми е доволно, рече Шпаршанка: Азъ
опхождамъ. Куда; попышаха го: Во храмъ,
опговори она: Да благодаримъ Бога за изба-
вленіе нашего Опечеснва. Вижте силаша
любве ко опечеснву! Кого преодолъ; Маше-
ринското сердце.

Благородный другъ.

Фріендъ, лѣкаръ на Енглезкаша нѣкогда
Кралица, въ лѣто 1722, наклеванъ бѣше,
какъ е дѣйствувалъ прошивъ кралѣвскише
законы, зарадъ която работа и запреха го
въ Лондонъ въ шемница. Подиръ шесшь мѣ-
сицы разболесе единъ опъ первыше кралѣв-
ски Миниспры, и Меадъ главный лѣкаръ,
и другъ Фріенда, призванъ бѣ да го лѣкува,
който пощо позна болестъ ша на Миниспра

рече му, какъ може да го излѣчи, но нема да му даде ни една чаша вода, догдѣ Фрiендѣ не се освободи опъ шемница. Болестъ та спана опъ день на день полоша, и Министеръ видѣсе принужденъ да умоли Краля, зарадъ да оппусти Фрiенда. Повелѣниешо спана, но Меадъ еше не щеше да даде на Министра лѣкарство, догдѣ не оппустиха Фрiенда со всѣмъ да опиде въ кѣщата си и при децата си. И шокмо шогда поемна Министра да го лѣкува, и за малко дни возвраши му здравiешо. А Фрiендѣ кашо опиде въ кѣщата си, намери околъ 5000 Гвиней гошovy пары, коихъ шо Меадъ за времешо догдѣ бѣше шой въ шемница, припечали зарадъ него опъ болныше му прiятели.

Завѣщанiе Великаго Александра.

Дадено опъ него самаго на народъ Славянскiй зарадъ храбросъ та му, кояшо е показаль въ завладѣнiята великаго онаго Царя.

Получено опъ одного Родолюбца, коешо и ако да не е совершенно, приложисе обаче шука за любопитство всякаго Славянина.

«Мы Александръ Філіпповъ, Царь Македонскій, Владѣтель на Монархія образованнаша опъ Греческаго Царства (което се е начало опъ Великаго Діа), Сынъ чрезъ Некпинава нареченный, Власпитель на славныше Брамы и Арбы опъ Востока Солнца до Запада.

На благородный родъ и языкъ Славянскій милоспъ, и миръ, и здравіе на Насъ и на Нашише Наслѣдницы, коишо ще послѣдуютъ на Насъ въ Правленіе на шоя Свѣшъ. Защошо (Вы Славяни) бѣхше Памъ во вѣрноспъ ша истинны, во оружіешо ни бодри Воеводи, и храбры Воины, чесо ради даваме Вамъ, и пошверждаваме свободно и за всегда, всичкаша (оная) спрана на земляша, опъ Аквилона до послѣдныше предѣлы на полуденнаша Италія, съ шаковъ образъ, кашо никой да не дерзне шамъ да спане или да живѣе: или да се задержи, шокмо Вашише: Ако ли бы се намерили шамъ други (Обишатели), шии да будашъ Ваши робови, и Сынови ихъ да будашъ робови на Сыновете Ваши.

Дадено изъ новаго Града Александрии, койшо е основанъ опъ Насъ при великаша рѣка Ниль, на два надешае лѣшо Нашего Царства, гдѣшо Ни предшашелствува ве-

ликій Богъ Дій, Марсъ, Плутонъ и Богиня Минерва.

Свидѣтели са ꙗшова Благородный Ап-
лелъ Нашія Сокровищникъ, сосъ други при
Насъ единадесетъ Владѣтели, коихъ шо Мы,
ако умреме бездѣшны, ошавяме за Наслѣд-
ницы на всичката вселенная.»

Подписанъ,

Александръ.

Гостопрѣмство на Славянете.

Всичките лѣтописи похваляватъ Госто-
прѣмството на Славянете, което е рѣдко
въ другише народи, и което е и до днесъ
весма обыкновенно въ всичкише славянски
племена. И такика слѣди на древныше оныя
обычай въ печеніе на много вѣкове сохра-
няватше, и само ошдаленношо потомство
наслѣдува всегда правите и обычаише на
своите предки и праошцы. Всякій плшникъ
беше на Славянете кашо ошъ Бога прово-
денъ, они го посрѣщаха всегда съ любовь, и
угощаваха го съ радосшь, испращаха го съ

благословеніе, и превручаваха го единъ другому опъ рѣка на рѣка. Всякій домовладыка шребало е да опвѣщава всегда за безопасность ша на всекого плшника, и койшо не е умѣлъ да упаци своего Госпя опъ бѣда и напаснь, шаковому опмщаваха сосѣдине му за оскорбленіепо, коешо спаваше на Госпя какъ шо за свое собшвенно. Всякій Славянинъ когдашо излѣзваше опъ кѣщата си, оставяше врашата си не заключены, и яспіепо гошово зарадъ спранника и плшника. Торговцыше и разны художницы съ усердіе посѣщаваха Славянеше, измежду коихъ немаше зарадъ нихъ нишо грабишелей нишо разбойниковъ. А спромахъ и бѣдный нѣкой Славянинъ, ако немаше способъ да угости пиноспранца, имаше дозволеніе да вземе безъ пытанъ опъ богашаго си Сосѣда всичкошо, щото му попотребуваше зарадъ Госпя си, и важношо дѣло и должность Госпопріимсшва, оправдаваше всегда шакова дерзость и пресшупленіе.

Плшникъ,

Повѣсть аллигорическа (иносказаема).

Спарый нѣкой Ошецъ пойде наедно сосъ младаго своего сына опъ дома си, и достигна

въ нѣкой големъ Градъ, гдѣшо минувавъ презъ нѣкоя голема улица, остави сына своего въ една Гостинница, и му рече : «Почекай ме шука чадо, и бди бодръ и добродѣшленъ, догдѣ се върнемъ азъ назадъ, и ако се упазишъ и не споришъ нѣкое зло, ще опидеме въ друго похубаво мѣсто.» И при шова повѣривъ му една горлица, и една бѣловощанна свѣща съ Фенерь, рече му : «Пази чадо шая горлица какъ шо очите си, и не дай никому да ти угаси свѣщаша, кояшо ти азъ запалихъ.» Опиде Опець, и остана сынъ : но предъ вечеръ взеха да се собирашъ въ Гостинницаша разны чловѣцы, вси незнаеми, коихъ шо спана много, но сосъ нихъ и пороковъ и спрасшей множество. Младый сынъ спарца, видѣ въ чловѣцыше голема неправда, лицемѣрие и мщеніе, видѣ зависшь, злоба и гнусныше коварства и клеветы. Все шова видѣ, но пакъ ушѣшаваше себе си, и думаше : «Що ми шребва да гледамъ такива лошы работы, азъ самъ пдпникъ! Азъ познавамъ какъ е шука злѣ, но ушре ще дойде спарый мой Опець, и ще ме заведе на друго похубаво мѣсто! Онъ самъ сими обѣща шова, и азъ вѣрувамъ какъ ще да го спори.» И шако ожидаваше, и видѣ какъ чловѣцыше лданъ,

пїяшъ, и едишъ другого угощавашъ, награждавашъ или гонашъ и оскорблявашъ. У одного въ душама кипи черна досада, а у другого гнусно невоздержанїе, и всички желаяшъ рабошы скверны споредъ нечислошо си сердце : но онъ капо плшникъ седеше спокоешъ, и пакъ думаше си : « Що ми пребвашъ нїхныше рабошы, угощенїя и награжденїя, шыл са нечисшы, неугодны и скверны. Опець мой когдашо дойде, ще ми даде непремънно похубавы. » Той думаше шова, но зависпливыше челоуѣцы не оставиха го спокойна. Они пощо обулха опъ пїяиспва, взеха да напускашъ орлы и яспребы на него, за да погубашъ невиннаша му горлица, и съ безспыднїй смѣхъ мааха съ нечисшыше имъ одежды, за да угасашъ свѣщаша му. Бѣднїй младыя плшникъ едва е можаль да упаци своето сокровище. Найпослѣ сынъ навы на пїяинныше, и между шова свѣшна на прозорцыше прекраснаша и весела зора, и наедно сосъ восводъ солица дойде и старыя му Опець, койшо содержа вѣрно словошо си. Онъ похвали шерївнїето на сына си, и поведе го опъ шамъ за друго похубаво мѣсто. « Ахъ любезнїй Опець, » думаше сынъ му, « защо си ме оставилъ шоль долго сосъ шыл лошы челоуѣцы ; Коль шежко и мучишелно

беше ми сосъ нихъ , защото шамъ видѣхъ , какъ страшно дѣйснвува порокъ , и смъртъ па на чловѣцыше . » « Чудо , опвѣща Опець , понеже можалъ си сосъ лошыше да оспанешъ до сега добръ , то опъ сега сосъ добрыше ще спанешъ подобръ . » И шако доведе го на друго похубаво мѣсто , гдѣшо се наслаждаваше вѣчно за претерпѣныше спраніа .

Спарцы предавая нѣкогда въ Славянспиво-то на сыновеше и унуцыше си шова преда-ніе , шолкуваха имъ , какъ старый Опець е Богъ , невинната горлица е чловѣческаша совѣсть и душа , а свѣщата въ Фенера , здравый е разумъ .

По аллигорически шука се изображава возмездіешо въ будущата жизнь , за добродѣтель и шертѣніешо на шукашніа живошъ .

Разсужденіе чловѣческаго живота .

Коль чудесенъ е живошъ чловѣка , опъ се уподоблява на едно колесо , което се непрешанно по земляша шъркала , и видъ свой и образъ на всеко мгновеніе премѣнява . И сердцешо чловѣка подложно е на равныше

премѣны, какъ то и годишните времена. Времето за една година много удивителны премѣны спрува, гдѣшо многи работы ежедневно падашъ, и многи те се печално подигвашъ, и око чловѣческо сосъ удивленіе ги гледа, но пакъ нищо не може да види, и въ вѣчношо пова паданѣ и подичванѣ иѣщо да познае, освѣитъ една непостижимаша судба Божія.

Въ една година иѣкой народъ случаваше се да промѣни своите законы, и сосъ нихъ и правите и обичайте, чувствованіята, порокише и добродѣтелише, увеселеніята си, радоснише и жалосни : гдѣшо пашникъ минавши преди една година, сега скоро не вѣрува на очите си и на ушыте си. Градови, Села, улици и домови споашъ какъ то и прежде, такожде и рѣки исто оно шеченіе имашъ, но чловѣцы внушрешно измѣнившише, послѣдувашъ сосъ умашъ си, сосъ слово и дѣло на обстоятелстваша временны.

Смошри какови премѣны спавашъ при единственнаго шокмо чловѣка : Прежде одного лѣна живяше въ шоя домъ единъ младый богашый, прекрасный и здравый юноша, когоси окружаваше всека радосшь, изобыліе и удоволствіе. До него седеше любвеполнаша му супруга сосъ любезны и

доброевспытаннише му чада, сосъ коишо се веселеше и радуваше, зящото опъ шыя чада ожидаваше онъ голема надежда, и ушѣшеніе въ старыше си години. Но сега сѣди въ него прежде благополучна, но сега злополучнаша вдовица, кояшо се е налегнала шихо на рѣкаша си, и излива горки слезы на сладкошо оно прежно воспоминаніе, коешо я завожда на живошъ умершаго но любезнаго ея супруга.

За една година много богаты домове паднаха, а бѣдны на мѣсто нихъ се подигнаха. Но що думамъ азъ за една година, когдашо часто се случава за единъ день, и за единъ часъ, да дойде огнь на домъ богатаго, и претвори го въ пепель, гдѣшо закопава всичкошо му богатство, и всичкаша му надежда, и го принуждава да се лишава наедно сосъ чадаша си и самаго проспаго и чернаго хлѣба : или ако го и има, а шой го кваси сосъ горчайшы слезы до шоль, догдѣ найпослѣ окончае и живошапъ си съ горестъ, и оставя на чадаша си, на супругаша си и на пріятелише си шокмо едно сожалишелоно воспоминаніе.

Тука пакъ въ шоя прекрасный домъ, живяше прежде единъ благородень и честень Старець сосъ стара своя супруга, сосъ

сынове и упуцы, а сега живѣе въ него единъ усамѣнный спрашнѣй.

Съ тоя прозоръ гледаше прежде една стара и немощна бабичка, а сега една млада и побудишелна дѣвица.

На шаял поспилка лежеше прежде единъ умирающій Опець, когошо децаша му сосъ слезы окружаваха, а сега единъ купъ млада момчеша и момичеша, веселыше си на нея пояшъ пѣсни.

И шако всегда обыкновенно, гдѣшо е прежде обладала радостъ, шамъ сега владѣе неизреченна жалостъ: а гдѣшо е существовала жалостъ, шамъ на мѣшо нея сега царешвува преизлишна радостъ, коишо са естешественно двѣ сестры, коишо на редъ всяко царешво, всякій народъ, всякій градъ, всяко село, всякій домъ и всяка найпроста колыба посѣщавашъ.

Това исто шава и сосъ Наука и Просвѣщеніе: Въ вѣтхошо време просвѣщеніе шѣргна изъ Греція по всичките концы міра, но въ благополучнаша Европа сохрани не шокмо своя цвѣшъ, но даде и тысящократный плодъ. А греческаша Богиня мудрости падна въ люпыше мучителства оковы, но сега се кашо фінікъ пакъ породи, и сосъ царешво и законы во-

звыси пакъ на спепенъ могущества и славы.

Въ вешхопо време и Майка Волга родивши силныше си Болгаре, всели ги сось слава въ предѣлише гречески. И вешхаша Мисія, Тракіа и Македонія, сооруживши силнопо прежде многихъ вѣковъ болгарское царство, падна подъ иго чуждо Оптоманско, въ коешо време загуби и всичкыне искуства, и западна въ темноша люшаго невѣжества. При все шова пакъ се днесъ сешиха Волгиныше Сынови, какъ е просвѣщеніешо первый способъ за да облагополучи ихъ живошъ, шого ради и начнаха опъ крашко време да призывапъ мудрость ша въ своише си домове, и да я обнимапъ съ любезны цѣлованія, и да опкрывапъ на дѣцаша си дражешыне нейны.

Сега взеха да водружавапъ на всекаде училища, и великолѣпны храмы за нейпопо пребываніе, гдѣшо е желашелно да бы она вѣчно обипала, и Болгиныше сынове не прешала да умудрява, и да ги разжигава съ ревность, за да се шрудапъ на всеко време и на всекій часъ, да но сось полученіешо разныхъ добродѣтелей не шокмо украшапъ и облагородапъ сердцаша си, но да увѣнчаяпъ и Майкаша си съ неувыдаемы цвѣпя на слава Божія, и честь премилаго си опечества.

Вижде каковы премъны спрува судбаша въ шоя свѣтъ, кояко споредъ лошишые ни спрого ны наказува, а споредъ добродѣтелише ни, пакъ любезно и щедро благодѣлспивува, чесо ради и должнисме всегда, да благодариме Благоуипробіешо и милоспъ Всевышняго, койшо ны капо чадолюбивый Ошецъ всегда прїма колко паше се камно него обращаме.

На кояко Судба и восхишився духомъ, умилхсе да воспонмъ днесъ насноящые спїхи.

- « Боже вышній, Создателю міра !
« Нека моя днесъ воспое лира,
« Благоспите, и многи щедропы,
« Конхъ шо ни давашъ опъ Высошы.
« Не испышны швоите са судбы,
« Тебе молимъ, да се не загуби
« Любовь швоа опъ насъ швоа чада,
« Защошо си шы наша опрада.
« Сподоби ны да будущность наша,
« Славно спигне до цѣль высочайша.
« Да с' утѣши и Болгарска Майка,
« Кояшо е вѣрна ши опъ вѣка,
« И любезны да воспита чада,
« Зарадъ вѣчна небесна ограда.
-

Здѣ прилагамъ и други Спѣхове , коишо са опнасяшъ шакожде на Судбата , или на Чесъ ша , какъ шо нѣкои по просто казувашъ.

« Чесъ ша преде ошъ хурката пишки ,
« И ги реже съ пожници чудесны ,
« На късове големы и малки ,
« Па ги дава на всичкише смершны .

« Кому живошъ , кому здравъ съ радосшъ ,
« Кому Слава сосъ чесъ и богашешво ,
« Кому болесшъ сосъ скорби и жалосшъ .
« Кому слезы съ бѣдно сиромашешво .

« Все шова са на чесъ ша ни дари ,
« И писани въ тайнаша и книга ,
« Зато всякій нека благодари ,
« Шото му е дадено ошъ Бога .

*Небреженіе Родителско ,
и Неблагодарный Человѣкъ .*

Въ шая повѣсшъ ще примѣшиме , какъ Небреженіе родителско много лошы слѣдешва докарува на воспшаніето дѣшинско , чесо

ради и ще представиме во первыхъ нѣкои примѣчанія зарадъ шова, капо да покажеме на родолюбивыи общества необходимаша нужда, зарадъ должностъ та кояшо преба да има всякій Родителъ, а наипаче пародныи настоятели и понечинели просвѣщенія, за да посѣщавашъ често училищата, и да побуждавашъ и ободрявашъ всегда учителнии, за да прилѣжавашъ ко просвѣщенію юношества, да исправяшъ недоспащочесиваша и погрѣшеніята имъ, да искоренявашъ пороцыи и страстии имъ, и да похвалявашъ и награждавашъ добродѣтелии и прудыи имъ.

Того ради и изъ любовь и ревность къ благообразованію болгарскаго юношества побужденъ, управлямъ шова Слово на всиции Родители, кошо давашъ чадата си на книжно ученіе, и ги молимъ да не приимашъ шова нѣщо за укореніе (ако са нѣкои и достойны всякаго укоренія), защото азъ самъ въ многолѣшно ми въ Болгаріа пребываніе опытомъ искусихъ, какъ всиции Родители, ако и да желаяшъ просвѣщеніешо на чадата си, ни единъ нема шепло усердіе за да посѣщава училищешо и учителнии, но оставяшъ ги въ свободно произволеніе да спривашъ шото щашъ, и да наставяшъ уче-

нищине си какъ шо искашъ : развѣ ако бы былъ нѣкой учишель благосовѣшенъ, и боялъ бы се Бога, и искалъ бы самъ ошъ себе си да исполнява должностъ ша си, за да се не покаже предъ Богомъ нерадивый наемникъ, но истинный наставникъ, койшо се надѣе да приѣмне своихъ шрудовъ богато награжденіе. Но желашелно бы было, да бы имало шаковыхъ много, кое обаче не вѣрувамъ, защото споредъ сегашношо време виждаме, какъ всички се развращихме, и гледаме шокмо на единшвеннаша си полза, а зарадъ общественношо добро совѣмъ не радиме.

Ревностъ къ просвѣщенію и любовь ша ко Ошечесшву, возбудиша многи благородны болгарски души, ше содружиха но много мѣста народны училища съ доволно общественно иждивеніе, коемо сами своеволно принесоха на олтарь общаго блага. Но на шья исты мѣста слушаеме споредъ истинны Свидѣшества, какъ нишо друго не направиха, шокмо едны училища, а ако на нѣкои мѣста и приведоха досшойнаго зарадъ дѣцата си учишеля, шо въ училището му нишо спашвашъ, нишо се шрудашъ да видашъ успѣхшше на чадаша си, онъ коихъ шо се надѣяшъ и ожидавашъ въ старыше си лѣта нѣкое облегче-

ніе и ушѣха. Но може да рече нѣкой Родителъ: какъ ще да посѣщавамъ азъ училището и учителя, когато не разумѣвамъ нищо що-то той на ученицыте си предава, защото самъ безкниженъ; На което му отвѣщавамъ, какъ едно шокмо посѣщеніе и часно надгневанѣ, доволно е да побуди честолобіето на учителя, и усердіето на ученицыте, за да успѣващъ всегда на подоброшо. Какъ то що бѣха нѣкогда попышали едного конюшника, опгъ що се голягъ скоро конѣте; койшо опвѣща : Опгъ окошо на Господина. Чесо ради и окошо всякаго Родителя може да спори, да успѣващъ лесно и дѣцаша въ всека премудросшь.

Прежде нѣколко дни попужи ми се единъ Пріятель, какъ иждиха много пары зарадъ училището си, и намериха добраго учителя, и пославиха нуждыте Настоятели или Епісропы, за да носатъ всеко попеченіе, колкошо зарадъ нуждыте работы коишо шребващъ на ученицы и учителя, шолко да имащъ и надзираніе, и посѣщаващъ училището чесно, за да ободряващъ учителя кашо да бдишь день и ноць зарадъ доброшо воспитаніе на дѣцаша, а ученицыте, кашо да прилѣжаващъ съ вниманіе на всичкине учебны предмѣшы, за да се покажашъ до-

стойны на обществена любовь, и явяшъ се како чада послушанія. Но на жалость, шии сами Епископи имуще свои особны дѣла, торговини и художество, гледашъ шокмо свояша си работа, а зарадъ общеполезношо дѣло, на което ги е общество избрало и поставило, со всѣмъ небрежанъ. Или еда тако се исполнява должность Пасхойшеля, како да во времено когдашо вси кише Родители, коишо имагъ во училището дѣцаша си, на нихъ се надѣяшъ, они шолко равнодушіе и непопеченіе показувашъ; Или не знаяшъ ли шаковии Епископи, какъ нихношо небреженіе може да буде причина на големо зло, защото не посѣцаваше често училищаша, може лесно да ослабне ревность ша на учителише, и да се превраши въ лѣность, и самошо просвѣщеніе на благонадеждныше чада, да се превраши въ пусто ученіе безъ всека желаема полза. И понеже ученищыше не ще имагъ въ сердцешо си нишо усердія ко ученію, нишо страха учительскаго и родительскаго, нишо слыда ошъ други человекы, и безъ всякаго бдишеля и надзирашеля койшо бы ежедневно прегледвалъ пошонко вси кише имъ дѣанія, мысли и движенія, може лесно да се вселашъ въ сердцаша имъ разны спрасши, коишо пощо ги ошвлечашъ ошъ праваго пуши, за-

влачатъ ги безсумиѣнно и въ вѣчнаша погибель. И за това кой ще да дава опивѣнгъ Богу, ако не Родителни и Попечителни; коишо преба или доспойно да ги надзиравапъ, или опъ шаково Наспоянiе и Попечителство совсѣмъ да се махнапъ, и дозволяпъ да поемнапъ дѣлошо други коишо са подоспойны.

И това слѣдующо Сказанiе ще ни покаже явно, какъ зарадъ воспишанiешо на дѣцаша, нуждна е голема бдишелность и бодрость, защото чрезъ небреженiе злошо и нещасшiешо влѣзува, не шокмо въ простыше домове, но често се вкрадува даже и въ царскише Палашы, гдѣшо развращава не шокмо дворянеше, но и самыше Царiе, какъ имаме доволно примѣровъ не шокмо изъ книгъ вѣсхаго завѣша, но и изъ всемирнаша Исторiа, какъ шо и шука ще приведемъ въ примѣръ една персiйска повѣсть, кояшо ще ни покаже во перлыхъ одного Царя, койшо беше далъ на одного опъ своише дворяне, сына своего на воспишанiе, когочо послѣ зарадъ небреженiешо си загуби. Вшоро, ще видиме и одного неблагодарнаго чловѣка, койшо споредъ вышшечеченношо небреженiе опеческо, и защото немаше опъ горе си надзирашеля, койшо бы прегледвалъ дѣянiяша колкочо неговы, шолко и успѣхшше на ученика му, намери време

да разврати царскаго сына, койшо бѣше вся надежда и Слава на своего Ошца и Царя.

Бѣ нѣкогда единъ Царь, койшо имаше одного сына, когошо опечески любяше, и желаше да го воспита царски, за да може подиръ смерть ша си да му досшойно осшави царскіяшъ скишпръ, и превручи му владѣніешо своего просшраннаго Царства и Народа, когошо кашо Ошецъ своише чада любяше. Чесо ради и шражеше му досшойна Воспиташеля, койшо бы негово желаніе исполнилъ, найпослѣ повѣри го одному опъ своише дворяне, койшо зарадъ своешо высоко ученіе и мудрость, имаше опъ всичкише Велможи големо почипаніе, даже и опъ самага Царя големо повѣреніе и любовь. Но никой не можеше да виикне во виушренносшь ша му душевна, за да познае съ проицашелно око гнусаша му душа, лицемѣрно, лукаво, и пришворношо му сердце : а и не надѣше се никой, какъ ще наедно сосъ шолка мудрость да обшшава въ человекъ, проишна нѣкол шшрасшь, и шоль расшращенны мнѣнія, коишо бы можали да принесашъ пагуба на всичкошо человекешво.

Съ големо шоржесшво предадохъ му дванадешашольшнаго царскаго Сына, когошо воспитаніешо начна шой съ голема рев-

нось, която се весма позвална показа на всичкише Велможи и на Царя. Зарадъ която работа вси начнаха да го почишашъ, и съ големо повѣреніе, даже и зарадъ многи царсвешны дѣла да му се доньшувашъ, и совѣтъ да му искашъ, разны одолженія да му спшривашъ, и съ многи богатны приношенія и дарове свое почишаніе му показувашъ, даже и Величешвенный оный Царь обсыпваше го съ разны благодѣянія и царски милости, коихъ шо ни единъ опъ Велможише не оживаше.

Въ шова време намерисе реченный Дворяниъ на верху своего намѣренія, и Славолюбіешо му доспигна на высочайшій степенъ до шолко, кашо да всичкаша сила и могуцештво коешо до онова време имѣха Велможише, падна въ рлцѣше на него едного. Онъ самъ бѣше, койшо управяше въ палаша, и распоряжаваше всичкише дѣла споредъ хошѣніешо си. Онъ самъ бѣше шакожде и вонъ, гдѣшо опъ негова воля и произволеніе всичкаша держава или се ублажаваше, или опъ спрахъ шпрепереше: даже и самъ царскій сынъ опъ неговошо повелѣніе завьсяше, и на една негова воля гледаше, и споредъ неговошо насшавленіе, коешо никой неимаше власшь да испшшува, живѣше. Чесо ради и имѣвши

шакава власнь въ рлцѣше си, споредь Славолюбіешо си вдохну въ сердцепо и на младаго Царевича подобны спрассти, коихъ шо самъ имаше и хранеше, и коихъ и младый Царевичъ, не имѣя ни какво друго понятіе, ни искуство за разсужденіе, прія ги оиъ своего учителя, и въ печаша ги кашо въ мягкіяхъ воскъ въ сердцепо си, споредь наставленіешо коешо му ежедневно подаваше.

И понеже самъ сый горделивъ, вдохну въ сердцепо и на младаго своего ученика опровиѣишаша спрассть Гордостъ ша, заштопо му даваше да разумѣе, какъ е неговошо рожденіе царско, и неговаша кровь царска почестна е оиъ кровь ша на неговыше подданицы, заштопо е самъ Всевышній Промысль оидѣлилъ неговошо сосполяніе оиъ другиеше челоѣцы, и оиъ проспыше неговы подданицы, коишо му са дадени да му се покорявашъ, и неговаша царска воля безъ далше разсужденіе, и ошложеніе исполнявашъ. По шова какъ и предь подданицыше си съ гордостъ шреба да излѣзува, за да вливае въ сердцаша имъ боязнь и спрахъ, кашо да са всегда гошови да исполнявашъ шочно повелѣніяша му сосъ всеко Спрахопочишаніе.

Съ шаково наставленіе водеше го камшо

Славолюбіє, заштопо му думаше, какъ са всичкише му подданицы должны да се пожеривавашъ на всеко време зарадъ него, и да се подвергавашъ въ разны бѣды и опасносши за да му прибавяшъ оно штопо желае, или да придашъ на царшвошо му друга нѣкоя областъ, която бы онъ за полезно разсудилъ, безъ да испышувашъ ако е шакво нѣщо прошивно на царскише законы: зашто всякій Царь (споредъ неговошо учение), има свободна власпъ да придаде, да опнеме, и да разори онъ закона все шо штопо за благоразсуди.

Опъ шамъ го учеше на припворноспъ и лицемѣріє, сосъ коешо треба всегда и самыше пріятели да посреща, за да може всегда да влѣзува въ испинаша имъ, и да познава и испышува сердцаша имъ, и какъ шья работы са нуждни на едного Владѣтеля.

Опъ шамъ го водеше и камшо Раскошноспъ ша, сосъ кояшо да се показува на Подданицыше си сосъ царско великолѣпіє и големы иждивенія, и сосъ дародаянія на Пріятелише си, и вѣрныше му слуги, копто исполнявашъ неговыше повелѣнія. А на прошивницыше си казуваше му да блде всегда спрогъ, и да ги наказува кашо врагише и опешупницыше царшва, за да даде при-

мѣръ на всичкише си подданицы, да не бы дерзналъ нѣкой да спори нѣщо противъ царскаша му воля. И съ шаково наставленіе шой гнусный чловѣкъ, отшвараше му свободу и плшъ на Гнѣвъ, яросшь и опмщеніе.

Еще за да угоди помного на ученика си, и придобіе совершенношо му повѣреніе и любовь за всегда, не изосстави да му предложи и невоздержаніешо, сосъ коешо да соопшѣтешвува на шѣлесныше си пожеланія, и му казуваше какъ, за да се не лиши отъ нѣкое увеселеніе коешо желае душата му, има свободна воля да спрува все, щошо приноси удоволствіе на шѣлошо му, безъ да може нѣкой да му препяши нѣщо, заштошо всичкише му подданицы должны са, и шребда да му послужанъ во все шо, щошо му е угодно и пріятно, безъ да му се вмѣни нѣкоя работа за безчестіе, зашто е Царь, Повелишель, и Законодатель на всичкіяшъ народъ койшо се подъ власшь ша му намерува.

Таковы и подобны наставленія даваше лукавый и скверный оный дворянинъ на младаго Царевича, на невинната она душа и нѣжна опрасль, която бѣше опредѣлена опшъ Промысла небеснаго, да облагополучи нѣкогда своите подданицы, и да имъ оснави зарадъ себе си благо воспоминаніе, и

овѣковѣчи славното си царско име съ опещеска любовь и благодарѣніата, съ коишо преба да се докарува камшо народа си.

Но понеже чрезъ небреженіето му родителско, и непопеченіето на царскише Велможы, въ коихъ шо должностъ бѣше да посѣщавашъ по нѣкой пльш шого царскаго сына, да прегледувашъ успѣхите му, съ какво прилѣжаніе, и каковы наставленія приима, и сосъ време каковы плоды може да принесе, опѣ лошото наставленіе сквернаго учителя, спана полошавъ ученикъ, койшо понеже бѣше достигналъ уже на юношескій возрастъ, взе да се показува опѣ день на день со всичките си спрасши и камшо подданицыше си, камшо вѣрныше слуги палашны, даже и камшо многи други Велможы.

Тогда се собудиха всички, шогда познаха и самите Велможы развращеннаша душа на реченнаго Дворянина, и Воспиташеля царскаго сына, когашо прежде шолко почишаха, но опѣ когашо на послѣдокъ много пльши и прелещеха, безъ да бѣха уже въ возможности да го дигнатъ опѣ помежду си, зашто и самъ си Царь и Опещъ на младаго Царевича, заслѣпленъ опѣ притворешвото злаго учителя, и зарадъ успѣхите на сына си,

койшо бѣ достигналъ въ разны вѣжества , имаше го ещѣ въ голема любовь , безъ да бляше доволенъ чрезъ небреженіеишо си коешо имаше опъ начала , да постигне и шайныше му душевны развращенія , съ коихъ шо бѣ опшровено уже и сердцешо на единороднаго му сына , когешо мыслеше да остави Наслѣдника своему народу , когешо опшчески любяше.

Но понеже шѣлохранишелише му и вѣрныше Велможи царшва познаха понапредъ опъ Царя , какова змя пріяха да се храни въ царскише палапы , ако и со страхъ , показаха обаче на Самодержца нѣкои опъ развращеніише му , безъ да смѣха да продумашъ нѣщо зарадъ сына му.

Това кашо гу мудрый Царь , абіе взя други мѣры , и первошо му попеченіе спана , да испыша кашо чадолюбивый Ошець , да ли не е и сынъ му зараженъ сосъ нѣкой родъ развращеніи , съ койшо е исполнена душаша на гнуснаго му учителя и Воспитателя . Но шова шребваше да го спори опъ начала , когешо имаше и лѣкаршво , за да се прошивоположи на венчкише спрасши , кашо да се не вкоренашъ въ душаша му , а сега спана уже късно , чешо ради и не малко ужаснае , когешо видѣ и въ сына си шакива спрасши ,

коишо са приличны паче на звѣріето нежели на челоуѣка, колми паче на царскаго сына, опъ когашо владѣніето зависяшъ много милліоны души.

Того ради и въ той часъ заповѣди, да се удали той скверный челоуѣкъ опъ Палашыше му, и до упрешнійшъ день да се не намери въ Царствашо и державаша му, заштошо иначе ще се накаже сосъ смершь.

Въ таковъ случай лукавый оный дворянинъ, прибѣгна камшо шѣлохранителише и камшо Велможыше да му помогнашъ, но всекаде намери врата зашворены, коешо му бѣ знакъ, какъ нема зарадъ него ни гдѣ помощи и прибѣжища, освѣнъ да бѣга колкото поскоро може изъ державаша на вонъ.

И тако спана принужденъ да се оплучи презъ ноцъ ша опъ пресполнаго царскаго града, чесо ради и предвзя пупешеспвіешо си на една спрана презъ дубравы и горы, въ коишо блудяше самъ безъ да знае гдѣ, и на кой плшь ще излѣзне. И кашо ходеше шамъ, случисе подиръ полунощъ да падне въ една голема яма, коашо нѣкои ловцы Бѣха ископали; и пригошвили за да ловашъ дивыше звѣрове.

Спрахъ и ужасъ обзе го, не шолко опъ паданѣшо, колко опъ крайношо си опчаяніе,

когдашо на ушрень на видѣ въ ямаша едно-го лва, една маймуна, и една змѣя, коишо презъ оная ноцъ бѣха въ нея паднали, и позна какъ, или рано или късно ще го изедатъ звѣровеше, безъ да може да го спасе чловѣческа нѣкоя сила. Но когдашо се малко разсѣмна, прѣя дерзновеніе, и видѣвъ какъ и самыше звѣрове бѣха се уплашили, начала да выка сосѣ гласъ, да но се случи близу нѣкой чловѣкъ, и дойде му на помощь. И не погрѣши желасомо, заштоо единъ сиромашъ дровосѣчець, койшо имаше свое обиталище въ оная гора, бѣ излѣзналъ въ той день рано за да си насече дръва, и да ги занесе въ ближній нѣкой градъ да ги продаде, и прибави онъ продажбаша имъ нуждошо си препишаніе, чу гласъ чловѣка, койшо излѣзваше кашо изъ нѣкоя глубочина, приближисе до шамъ и попыша го, кой е, и що иска. «За име Божіе ! онговори Дворянино : Извади ме онъ шука, заштоо ще ме изедатъ звѣровеше шука въ ямаша.

Дровосѣчецо не испытавши помного нѣшо, спусти на краяшъ онъ въжешо си въ ямаша, и пошегли пакъ горе, съ надежда какъ се е хваналъ чловѣкъ за него, но кашо нешегли въжешо си, видѣ съ ужасъ какъ, на мѣсто чловѣка излѣзна единъ спрашанъ

левъ, койшо му рече съ гласъ чловѣческій :
« Ако искашь доброшо си, не изваждай оного
чловѣка щошо е въ ямана, заштошо е небла-
годаренъ на благодѣтелише си. »

Древосѣчецо се удиви на шова нѣщо, но
понеже чловѣко взе пакъ да выка за да спо-
ри милосшь, и да спусти пакъ въжешо си,
и да го извади вонъ, и ще му блде одолженъ
чрезъ цѣлыяшъ си живошъ. На шова пакъ
умилоспивисе Древосѣчецо и спустина въже-
шо си, но пощо пошегли назадъ, на големошо
му удивленіе излѣзна маймуна, койшо му рече
какъ шо и левъ : « Ако искашь доброшо си,
не изваждай чловѣка, заштошо е неблаго-
даренъ. » Каковъ діаволь дѣйснвува въ шова
мѣсно, сосъ гнѣвъ продума Древосѣчецо :
опъ гдѣшо чувамъ гласъ чловѣческій, а
изваждамъ звѣрове. И разгнѣвився собра
въжешо си, и поиде по работаша си. Но
пощо чу опъ заде си жалный гласъ чловѣка,
койшо го заклинйаваше сосъ небошо и сосъ
земляша да го извади, много му пакъ домилъ,
и хвърли пакъ въжешо си : но и въ шоя редъ
извлече не чловѣка но змйаша, койшо му
рече да се пази, и не изважда чловѣка, за-
штошо е неблагодаренъ.

Разгнѣвенъ на шова Древосѣчецо собра
пакъ въжешо си, и сосъ клятва рече да се

ондѣли онъ прокляна оная яма, и да не послуша въ предѣ никакова молба, и загубва времето си съсь звѣровеше, койшо какъ шо се вижда, нарочно се собраха шамъ да го млчашъ. Но дворянино вивѣвъ шой редъ, какъ закоснѣ древесъчецо да хвѣрли въжешо, начна пакъ да го выка, и да му се моли съсь плачь за да го помилува, и да го не осшавя да умре онъ гладъ, защото е чловѣкъ и божіе созданіе, защо иначе не ще да може да даде отвѣпъ на Бога зарадъ душаша му, ако умре онъ неговаша причина.

Древесъчецо умилсе и въ шой редъ, и съ надежда за да приемне мзда онъ Бога, рѣшисе да го извади, чесо ради пакъ хвѣрли въжешо си, и думаше въ себе си, еда ще се улови пакъ пѣкое чудовище за да го извлече, но когдашо видѣ какъ излѣзна чловѣкъ, зарадувасе со все сердце. А дворянино кашо излѣзна онъ ямаша, въ кояшо мыслеше какъ ще му блде гробъ, койшо ще го закопае въ пущыняша, падна на нозѣше на древесъчца, и ги цѣлуваше съсь плачь и слезы, и се заклиняше какъ ще му блде одолженъ съсь голема признателность чрезъ цѣлыашъ си живощъ.

Въ шой часъ взе го древесъчецо въ колыбаша си, посшла му сиромашкаша си по-

сшилка, и донесе му пуспынската си прапеза, и угоси го колкошо подобръ можеше. После го остави да оппочине малко на пошилката му, а самъ си опише по работата си. Но едва излъзна въ гората, видъ маймунаша да ходи на двъ нозъ на среща му, а съ предницыне си носеше клончеша полны съ разны овоція, и положи ги предъ него за благодареніе, защото я е извадилъ опъ дубката, и спасалъ ей живошанъ.

Древосъчецо ги взе, и ги занесе въ колыбата си, и се радуваше защото ще може да принесе на госпя си добръ обѣдъ, когато се собуди опъ сънь: и пакъ излъзна въ гората, за да насъче нѣкое дръво, и накладе огнь въ колыбата си зарадъ новаго своего госпя и друга.

Но понеже удалисе доволно въ гората, видъ съ големо удивленіе спрашнаго онаго лва да иде на среща му, и да носи въ усшата си една прекрасна и многоцѣнна корона, която за благодареніе положи предъ нозъше на дрвосъчца, и удалисе абіе: Кояшо и прія дрвосъчецо въ рацѣше си, и взе я съсь себе си, и положи я на полица която имаше въ колыбата си, на госпя си обаче не рече нищо зарадъ нея, защото я имаше за вещь неопшребна, а тврдо я и не знааше що е

и защо е : но и оный я не видѣ когдано я донесе пущиннико, защото бѣше излѣзналъ изъ колыбата да се по расходи малко по гораша.

Въ шрешій день подиръ шова, когдано сѣдѣха и двамаша новы пріятели при пущинската си шрапеза, дойде другій единъ пущинникъ, сосѣдъ и другъ на дровосѣчца, и начна да му казува, какъ е былъ вчера въ престолныя Градъ, гдѣшо оиъ при дни всичкія народъ сосъ самага Царя, намѣруваше въ големо сѣшваніе и жалосъ зарадъ младаго Царевича, койшо прежде при дни бѣ излѣзналъ въ ловъ, но въ гораша уби го нѣкой злодѣй, безъ да го знаятъ кой е, шокмо шѣлошо убишаго Царевича намериха само, и полно съ ужасны раны, за шова и сшана повелѣніе оиъ Царя да шрасаиъ злодѣя, за да го накажашъ споредъ дѣлошо му, а всекій оный койшо го намери и объяви, ще приѣмне големо награжденіе.

Дровосѣчецо показа явно сердечношо си сожалѣніе зарадъ царскаго Наслѣдника, и рече на сосѣда си, какъ, убійца не ще избѣгне оиъ наказаніешо, и ако не оиъ Царя, а шо оиъ Бога ще се накаже по дѣломъ. На шова всшанаха оиъ шрапеза, и Дворянинъ погледна случайно на полица, и видѣ коро-

наша, която абіе позна какъ е на младаго Царевича, и безъ да рече нѣщо на пусынника, излѣзна тайно отъ колыбаша му, и опиде право въ царствующій градъ, гдѣшо объяви на Царя, какъ е онъ намѣрилъ злодѣя, койшо е убилъ младаго Царевича, и за увѣреніе ще намерашъ коронаша му въ колыбаша на убійцаша.

Въ той часъ дадохъ му доволны и вооруженны воины, за да имъ покаже мѣстошо и самага убійцу, койшо и опиде сосъ нихъ, и сосъ всека гошовность предаде имъ пусынника, и показа имъ и коронаша, гдѣшо бѣше на полицаша, която абіе вси познаха какъ е на царскаго сына.

Добрый Древосѣчець сега вспомяну рѣчише на звѣровеше, койшо го совѣшоваха да не изважда челоуѣка отъ оная яма, зацошо е неблагодаренъ на благодарилите си: но дѣло спана и времешо замина, и онъ немаше друга нѣкоя надежда, освѣнъ едно упованіе на Бога, койшо не ще го остави да спрада зарадъ доброшвореніешо си.

Воины абіе хванаха и вързаха бѣднаго Древосѣчца сосъ желѣза, и поцо го привадохъ въ престолный градъ, абіе го запреха въ шемница споредъ царскошо повелѣніе, гдѣшо го обложиха сосъ тяжки оковы кашо

злодѣя и убійцу за три дни, догдѣ измыслашъ съ каковы мѣки да го уморашъ, явно предъ всичкіяшъ народъ за показаніе на лопыше.

Тамъ начна добрый оный пусшыникъ да плаче нещасіею си, и да осуждава самъ себе си зарадъ доброю свое сердце, коешо го доведе до шакава бѣда, до темница, и до поругателна смершь, кояшо ще невинно прешерпи, осужденъ предъ всичкія народъ кашо убійца и злодѣй, и проклинаваше самый оный часъ, въ койшо е чулъ гласъ челоуѣка въ пусшыня, и извадилъ го оны звѣрскаша оная дубка, зашто сега вижда какъ, благодѣяніею плаща му се сосъ зло, и спраннолюбіе и угощеніею, коешо е показалъ на неблагодарнаго челоуѣка, воздава му се сосъ преданіе и осужденіе на смершь, кояшо ще остави имешо му безчеспно, и исполни го съ укоризна помежду пріятели и сосѣдыше му.

Това кашо думаше презъ всичкаша ношь, на вшорыашъ дець видѣ една голема змія, гдѣшо излѣзваше изъ шемничнаша стѣна, кояшо и приближивши се рече му : Не ли ши рекохъ азъ, да не изваждашъ неблагодарнаго оного челоуѣка изъ дубкаша, за шова сега зарадъ преслушаніею си страдашъ. Но понеже и азъ должна самъ ши благодарность

зарадъ избавленіето ми, дойдохъ да споримъ свояша должностъ зарадъ благодареніето ши, да ши ускоримъ на помощь, и да те избавимъ оиъ бѣда въ която се намерувашъ : Знай защо азъ влѣзнахъ вчера въ царската градина, и ухапахъ Царицата, която се шамъ расхождаше съ робыниште си, и която се днесъ бори сосъ смершь ша си, зашто ни единъ лѣкаръ не спана возможно да я исцѣли, и непременно ще умре, ака се не спѣлче шая прева която ши донесохъ, и не се положи на раната ей. Того ради и шы кажи на шемничарина, какъ освѣиъ тебе никой другій не може да исцѣли Царицата, шокмо да те извадатъ на воиъ и да те заведатъ въ царската палата. Това рече зміяша, остави предъ него шраваша си, и опиде пакъ оиъ гдѣшо е дошла.

Тогда осужденный пуспынникъ повыка шемничарина, и го попыша, що думашъ въ палаташа зарадъ него, койшо му рече : « Еда шы мыслишь какъ всичкиише человекы шокмо зарадъ тебе мыслашь, и не гледашъ друго смяшеніе, което спана оиъ вчера въ царската палата, на което не можашъ да намерашъ ни какова цѣлба. Вчера една люша змія ухапа Царицата за нога, и никой не се намерува да я исцѣли, и ще умре на

жалость нашего любезнаго Царя и Ошца.»

Ако е това рече му пустыннико : Иди , и обяви на Царя , какъ азъ имамъ шрева да избавимъ Царицаша ошъ смершь , шокмо да ме заведеашъ въ палаша . Това кашо чу шемничарино , абие ошиде при Царя , и обяви му все щото му рече пустыннико . И въ той часъ дойдоха царскише шѣлохранишели , и пощо го освободиха ошъ оковыше му , и го изведоха ошъ шемница , доведоха го предъ Царя , койшо го съ голема радостъ прія , и заведе при Царицаша .

Тамъ взе пустыннико реченнаша шрева , счука я , и положи на ногаша на Царица , ошъ кояшо сила и дѣйствіешо престана абие всичкаша болѣзнь , и за малко часовъ Царицаша прія совершенно здравіе . Тогда добрый Царь прія пустынника въ обияшаша си , и го пышаше , сосъ що може да го награди зарадъ шаково чудно исцѣленіе , коешо никой не можеше да спори .

Това кашо видѣ пустыннико , рече : Величешвенный Царю ! Азъ не искамъ ни каково пагражденіе зарадъ шова , зашто азъ самъ твоя подданникъ , и подъ швояша сѣнка уживахъ всегда найголемыше благодѣянія , зашто ошъ младостъ ша ми даже до днешъ въ старыше ми лѣша , никой не е нарушилъ

душевношо ми спокойствіе и миръ, освѣтъ сега единъ неблагодарный чловѣкъ, койшо ме доведе до крайня бѣда, и скоро до найукоришелна смершь. А все шова щошо сега предъ шебе спорихъ, не е мое дѣло, но на змѣяша, кояшо ми даде шая шрева въ шемницаша, гдѣшо бѣхъ невинно запреиъ зарадъ оклеветаніешо, какъ самъ азъ убилъ царскаго швоего сына, когосо нишо когда видѣхъ, нишо познавахъ : а зашто се намери коронаша му въ колыбаша ми, кояшо ми принесе единъ спрашенъ левъ, молимъ ше да ме послушашъ крошкко за все, щошо ми се случи въ пустыняша прежде нѣколко дни, за да познаешъ истинаша.

И шако взе да му приказува зарадъ неблагодарнаго своего госшия всичкошо, какъ е падналъ былъ въ звѣрска нѣкоя яма, гдѣшо бѣха паднали и единъ левъ, маймунаша и змѣяша, коишо споредъ обѣщаніешо си воздадоха му досподолжна благодарность : Неблагодарный обаче гостъ, продолжи пуштиннико, вмѣсто благодарности, кояшо ми сосъ слезы обѣщаваше, и вмѣсто угощенія коешо му спорихъ въ сиромашкаша си колыба, готовъ бѣ да ме предаде на найпоругашелна смершь, и да заглади онъ земляша и помежду пріишли и сосѣдыше ми

непорочношо ми име. Того ради и молимъ
пи се Величественный Царю! да ми дадешъ
свободна воля, да опидемъ пакъ въ проспаша
ми колыба, въ пусшынношо оно житіе, за
да преминемъ и прочее време на староснъ
ша си мирно и спокойно до конца.

Тогда добрый оный Царь, понеже пощо
бше изгонилъ развратнаго онаго дворя-
нина ошъ палапаша си, призывалъ бъ сына
своего, и испышавши го зарадь всичкошо
му ученіе позна, какъ е былъ нахраненъ ошъ
учишеля си съ ошровъ на неисцѣлимые
спрасни, и плачеше гореспно зарадь ду-
шевнаша му погибель, и окаюваше судбапа
своего народа, койшо подиръ смерть ша му
щеше да дойде подъ правленіе шоль недо-
спойнаго му наслѣдника. И тогда воисшин-
ну позна, какъ е и самъ си причина на шова
зло чрезъ опеческошо му небреженіе, коешо
зарадь восныпаніешо му имаше. Но послѣ
кашо чу смерть ша му, ако и да проливаше
зарадь него доволны слезы, пакъ се ушѣша-
ваше и благодаряше на Бога, какъ е изба-
вилъ народашъ му и царшвошо му ошъ
шаковаго развращеннаго Сына, койшо сось
време пощо бы спаналъ независимый Владѣ-
шель и Повелишель, помрачилъ бы Славапа
му, и изгладилъ бы доброшо му име и воспо-

минаніешо въ прїятелише му, и угасилъ бы любовь ша въ сердцаша и на подданицыше му, койшо превозносиха на всекій день и часъ благодѣянїяша му сосъ големо спрахопочипаніе.

Но понеже на все шова разспроеніе, и возмущеніе царскаго своего двора и царства, и на погубленіешо любезнаго и единокороднаго му сына, позна какъ е причина гордый оный и развращенный дворянинъ, койшо се и показа воистинну неблагодарецъ на своише благодѣтели, въ той часъ издаде царско свое повелѣніе, да го приведашъ и да го убїяшъ съ найукориселна смершь. Того ради и распроспиха го на земляша жива, и пощо го вързаха за опашкише на чешыри бѣсны конѣ, раскъсаха го на чешыри късове, кашо найнеблагодарившаго опъ всичкише челоуѣцы. А на дровосѣчца пусшинника, Великодушный оный Царь даровавши свобода, обдари го царски, и прибави му големо упокоеніе, за да го ужива до самаго своего конца. А за всегдашноше воспоминаніе, полза и исправленіе своего царства, повелѣ да се запише шоя случай въ царшвенныше книги, зарадъ да буде примѣръ и на будущыше родове.

ПИСМО ОТЪ ЛИПСКО,

или

*Жалоба, и ревность къ Родолубію одного
младаго Болгарина, къ своему Пріятелю
въ Паризъ.*

Любезный Друзе!

Верте. Ревн.

Исполненъ съ голема ревность и жалъ
зарадъ лыбезношо ни ошечешво, понеже
удаленъ опгъ него въ шолко разсшояніе,
гдѣто ме раздѣлявашъ множество предѣли,
горы и рѣки, не можемъ да разберемъ въ ка-
ково сосшояніе се намерува, и каковъ успѣхъ
въ образованіешо си до сега е спарило, има
ли на всекаде училища, има ли достойны
учители, има ли родолубивы предстоаше-
ли, и наипосле има ли ревностны пасыри,
кошо бы пасшавляли духовныше свои чада
на добродѣшель, ушѣшавали бы ги въ пе-
щасшшошо имъ положеніе, и пригошавляли
бы поне душише имъ за вѣчно блаженешво,
коешо е едина надежда на всицише ни пра-
вославны.

И понеже немамъ никаково удовлешвори-
телно извѣшеніе, писувамъ на тебе, любезный

Друже! да ми обадишь ако знаешъ нѣщо за все шова, защото ты можешъ да имашъ по новы извѣстія оиъ опечесивошо ни, не толко изъ близностъ на мѣстошо, колкошо изъ сообщеніешо Ви и взаимны преписки съ Цариградъ, оиъ гдѣшо слушаеме разны неуспроенія, коишо се оиносятъ на нашешо опечесиво Болгарія, гдѣшо сега въ самошо владѣніе челоуколюбиваго Султана Абдулъ Меджиша, койшо иска да благополучи своише подданицы, безъ разисивіе рода и племене, обиждавашъ се нашише соопечесивенницы оиъ Грецыше, защото са поискали да имашъ Архіпасырише оиъ своего рода, коишо бы поприлъжавали за просвѣщеніешо имъ, и благообразованіешо имъ душевно.

И шова кашо чухъ, чувствуввахъ голема жаль на сердцешо си, и изляхъ оиъ очие си горесны слезы, защото шова извѣстіе повергна ме въ големо недоумѣніе, безъ да знамъ изъ коя причина се вооружава первенствующаша наша Майка прошивъ шаково народно желаніе, прошивъ послушныше, и къ благочестію ревносныше свои чада, и прошивъ вѣрныше подданицы опоманскаго царства, коешо желеае и шрудисе зарадъ нишно благополучіе!!!

Презъ шыя дни чухме шова оиъ нѣкои на

шувашій панаиръ пришедши пріятели, какъ пова прѣнїе спана не покмо между Болгареше, но и между Караманліише, коишо такожде искашь да имагъ свои паспыри по роду и языку : но Грецыше не соизволявашъ на таково народно прошеніе, но искашь да провождашь и на шѣхъ природныше Грецы, безъ да испыпувашъ ако шакови сходспвувашъ на народныше завычан, и ако са доволны за умспвенношо имъ образованіе и душевношо имъ спасеніе, зарадъ чїише души шреба да настоявашъ, и да бдяшь по Апостолю.

Таково желаніе чуеме че е прошивно на Грецыше, коишо са опгъ начала были наши благодѣтели, наши учители, просвѣтили ны съ свяшое крещеніе, и породили ны сошъ баня пакибышїя и новорожденїя, за да будеме чада благодаши, а не гиѣва : а опгъ нѣкое време съ непрїяшно нѣкое насилїе удручавашъ ны, и обижавашъ съ посланїя инопородныхъ Архіереевъ, коишо не разумѣюще народняго звука, гласа и языка, за да можашъ да ги пасашъ капо словесношо шадо хрїсшово, коешо споредъ Евангелїешо не разумѣва чуждаго гласа, чесо ради и не приносашъ на шадошо си никакова полза, но какошо дохождашь, шако и опхождашь,

безъ да осшавагь нѣкое впечатлѣніе и воспоминаніе въ народѣ, освѣтъ едно неуспроеніе колкошо въ церковны, толко и въ гражданскише дѣла.

А за коя причина прошивно е на Грецьше, да имашь Болгареше свои народны Архіереи не посигваме, защо знаеме какь ошъ шова немашъ нѣкоя загуба, но паче съ шова щеха да привлечашь болгарскіягь народъ помного камшо себе си, койшо щеше да осеща камшо нихъ особна любовь, а наипаче камшо первеншвующата Майка Велика Церква, ще да имашь поголемо повиновеніе и всеко духовно послушаніе. При шова мнимъ, какь шова нѣщо не ще да е прошивно нишо на державното Царство, което наипаче сега всеусердно иска, и желае да облагополучи всичкіше си подданныцы, сосъ равенсть и еднаковоснь закона и правъ, за да са вси равны, и своето благополучіе да имашь основано на правдата ошъ горе споредъ не давно издаденныашь царскій Хашши-шерифъ, койшо се проповѣди по всичката держава, и разнесесе похвалаша му даже и по всичкіше европейски царства, зарадъ койшо се зарадуваха всичкіше благородны и чувствителни души.

Но негли искашъ Грецьше да задержашь

нова благополучіе шокмо зарадъ себе си; Или еда ли е такава царска милость и челолюбіе, шокмо зарадъ нихъ се пробудили въ душаша на младаго но чадолюбиваго Ошца, Сулшана АБДУЛЪ МЕДЖИГА; Не воинспинну, защото царскаша негова милость не окржава еднѣше шокмо Грецы, но се просшире и на насъ Болгаре, коишо равно съ нихъ исполняваме подданическише должностни со всеко усердіе, со всека гошновностъ и шочностъ. Но може да речашъ Грецыше, че ако дадеме на Болгареше да имашъ Архіерен опъ своего рода, шо можашъ да заборавашъ должностните си, коихъ шо имашъ да опдавашъ на державношо царешво, и че шокмо съ нихшошо назенѣ и насполяніе, содержавашъ се Болгареше въ признаніешо на подданически свои должности, какшошо е възможно и да са продумали много плни на Царешвошо, безъ да се успыдашъ опъ самы себе си, защото Болгаріа опъ самага време опшманскаго завладѣніа, никогда не е покушавала се да спари опшшуничесшво, даже ни въ само 1820 лѣшо когда шо опшшупи Греція, но паче сохранила е повѣреніешо и на самыше Тракійски Грецы, коишо бѣха на шурцыше въ големо сумѣніе, и на край на найужасношо

испребленіе, споредъ болгарската обаче вѣрность, избѣгнаха опъ всека погибель.

Того ради ако бы и было нужно да се постави емство зарадъ Болгарете, шо спрува ми се, какъ не спои въ греческата милоспъ, но паче въ высоката воля и повелѣніе. Е. В. самого Султана, койшо опъ всякаго народа, сирѣчь, опъ Грецы, опъ Караманли и опъ Болгаре може да опредѣли нѣкои Архіереи или Міряны, да се намератъ всегда въ Цариградъ, гдѣшо можатъ не токмо всеко емство да спорантъ зарадъ своятъ си народъ и соотечественницы, но можатъ да прегледватъ и други работы, и да знаятъ на каде опхожда шолко иманъ, щото се дава ежегодно за общинаша, защо се дава, и гдѣ се собира, опъ коешо ако други нѣкои и приѣмватъ нѣкоя помощъ, Болгарете обаче не виждатъ нищо, нишо се дава нѣщо опъ него за умшвенношо имъ поне благообразованіе. При шова и всекій да може, и да е свободенъ да шраси правдата си, и да се махне измежду подданицы одного царшва оная досегашияша зависпъ, споредъ кояшо се лишаваха до сега Болгарете опъ всеко правосудіе и царска милоспъ!

Еда ли е прошивно на церковныше законы да се поспавятъ Болгаре Архіереи; Или

има ли нѣкое разишвіе между шія два народы ; Или токмо на Грецыше дадено е первеншво, и власшь да пасашъ хрісовошо сшадо, и (споредъ пророка) волнаша му, млекошо му, и мясошо му насилно да взимащъ, а ушаша си за поученіешо имъ, и душевношо имъ спасеніе да не отварапъ!!!

Мы вѣруваме и исповѣдуваме какъ, между Грецыше и Болгареше нема никаково разишвіе или раздѣленіе, зашто сме вси искуплены съ едно ходашайшво, съ една кровь Хрісова, съ една проповѣдь апостолска, съ едно крещеніе, и съ една вѣра въ Іисуса Хріста, и ходиме вси по спези на едно упованіе, коешо ны води къ живошу вѣчному. Вѣруваме еше, какъ е даръ духа святаго даденъ на всишките вѣрны, ако бы были они ошъ коего годъ народа и племене, коишо се споредъ апостолска проповѣдь обрашиха ко Хрішу, безъ всеко приспращіе и разишвіе, зашто нема лицезрѣнія у Бога. Того ради зашто да нема всекій народъ и своише паспыри споредъ языка си ; И зашто да не стане и ошъ Болгаре нѣкой Архіерей, койшо бы украшавалъ прешоль Архіерейскій подобрѣ ошъ иннороднаго, съ поученіемъ слова Божія, и споредъ народняго звука и гласа ; Но може нѣкой да рече : Негли са

Грецы лошаваы, и недоспойны да пасашь словесношо стадо хрїстово, на коешо са званїе предизбранны опшь духа святаго еще опшь черева машерня по Апостолу; Не воистинну, Грецы са человѣцы много добры, святии и філософи, но споредь языка си за Греція, а не за Болгарїа, развѣ ако бы нѣкой опшь нихъ знаяль природный языкъ болгарскїй, и былъ бы истинный Ревнишель повѣреннаго ему стада, и гласъ неговь ималь бы нѣкое впечатлѣнїе въ болгарскїе сердца.

Но рекохме и погоре, какъ нема лицезрѣнїя у Бога, и даръ святаго духа даденъ е на всичкїше вѣрны безъ разнїствїя рода и племене, за шова и много святихъ угодниковъ и пасшырей имѣхме, въ Болгарїа, коишо равно опшь шогоже святаго духа прїяха предизбранїе, за да пасашь словесныше овцы Хрїстовы, и сїяха съ благочеснїе и разны добродѣтели, и бѣха природны Болгаре, и украшаваха Архіерейскїше престолы, не шокмо кашо Епіскопи и Архіепіскопи, но кашо и незавысимы Пашріархи, даже до самаго паденїя подь власшь отоманска. Того ради каково препїаншєствїе духовно може да възбрани сега на Болгареше шаковый даръ духа святаго, и возхожденїето на престо-

лыше Архіерейски, когдашо са имѣли прежде невозбранно и свободно, и по канонамъ сходно, избраніе Архіереевъ опъ своего рода; И коешо сега по видимому нишо изъ церковны, нишо изъ полишически причины возбранявасе, развѣ изъ една зависѣ, и частны нѣкои приходы и прибышки ко уничиженію нашему, кашо да не отвориме никогда очите си, нишо да прогледнеме съ умныше очеса, за да увидиме нѣкогда свѣшъ, коишо просвѣщава всичкише народы, и да познаеме що сме должны Богу, що сами себе си, и що чловѣчеству, когдашо и самошо Владѣніе иска, и шрудисе да введе просвѣщеніе въ всичкише си народы, защото шокмо шогда може да се возвыси на верхъ Славы и Величества, когдашо му са подданицы просвѣщенны, по слову: « Едно царство шогда е благополучно, когдашо му са или подданицы філософи, или е самъ си Царь філософъ. »

Но мы що да речеме, когдашо сме не шокмо мы сами, но и духовныше наши опцы и пастыри западнали въ големо невѣжештво, а Архіерейше наши родомъ суще Грецы, зарадъ насъ никаково попеченіе немашъ. И причинаша е щошо опъ еднаша страна не знающе народняго языка, никаково испра-

вленіе не спрувашъ нишо на Священство, нишо на народашъ, а опъ другага спрана, щошо не чувствующе зарадъ чуждіашъ народъ (ако имъ е и спадо), ни какова ревностъ, или поне соспраданіе, со вѣмъ не радѣашъ зарадъ просвѣщеніею имъ. И шо все видно е опъ самага дѣла, заштошо при рукоположеніи Священника, никогда не испышувашъ ако е шаковий доволенъ да пасе Хрісново спадо или не, ако знае да чисте или не, и ще ли може да исполнява пасшырскише свои должности или не, но предавашъ му попеченіею на душыше хрістіански, конхъ шо той невѣжа сый, загубва паедно сось своята, споредъ Пословицаша: « Слѣпъ слѣпнаго водій, оба впадутъ въ яму.

Но ако се рече нѣкогда на шаковаго Архіереа, защо е запопилъ шаковаго Невѣжу, ошвѣщава: Е, негли ще той да служи лішургіа, азъ го запопихъ да реже колацыше. На, ревностъ пасшырская! или паче да речемъ присмѣяніе! коешо приводи всяка чувствителна душа до прольшія горчихъ слезъ, а всякаго нестерпѣливаго, но ревностнаго челоуѣка до самага негодованія. Защо еда зарадъ колацыше рукополагащъ се Священници, безъ да имашъ попеченіе за да крещавашъ, да вѣнчавашъ, и да исполнявашъ

всичкише други шаписива на православна-
ша наша вѣра, споредъ времето и нужда
всякаго хрістіанина; Или еда се не испраща
рукоположенный опъ него Попъ кашо опъ
хрістовы успа, койшо рече на Апостолыше
си: « Идише научише вся языки. » Но какъ
ще може да научи нашію Попъ нѣкого, ког-
дашо самъ си не знае нищо, нишо познава
пастырската си должностъ! И за все шова
кой ще да дава опвѣштъ и слово Богу; И кой
е причина да се намерува Болгарія и до
днесъ въ такава слѣпота и неуспроеніе;
Азъ шова оставямъ на всекого Благоразум-
наго да суди по правда и безъ всеко при-
страстіе!!!

О колко бы се мнила голема неправда и
грѣхъ вопіюць на небо, ако се бѣха посылали
въ Греція Архіереи Болгаре, и предспояли
бы предъ шадото си кашо нѣмы Идоли!
И еда ли бы сносили Грецы шаково уничи-
женіе и спыдъ, и не бы спрували повседнев-
но шысяцу возмущеній, когдашо шии опъ
самаго языка и имене болгарскаго се гну-
сашъ, и всекого Болгарина Варваромъ нари-
чашъ, и за присмѣхъ съ дървена паница го
укорявашъ!

Но на все шова ни единъ благоразумный
Болгаринъ да се не сърди, зашто Варва-

ринъ е оный койшо ближняго своего удручава и неправда му спрува, а не Болгареше койшо са не шокмо вѣрны подданицы державнаго Царства, но и послушны чада на всека висока Власть, а наипаче на первенствующаата Майка воспочная Церковь, зарадъ която са гошovy не шокмо имѣнето си, но и душыте си да пожертвувашъ. А дървенаата паница е дѣло рукъ ихъ, и самый знакъ добраго ихъ домостроителства, а не раскошности, която въ Грецыте е природна. Чесо ради болгарскаата паница ако е и дървена, всегда е обаче пълна, и насыщава не шокмо нихъ, но и всичките Грецы и Турцы, койшо се случава да дождатъ въ Болгаріаша : и всекій койшо е миналъ презъ болгарските мѣста, и посѣщавалъ жилищаата имъ, ако шокмо любви истиннаата, може да свидѣтелствува по Бога и по душа, какъ на болгарскошо Спраннолюбіе нема подобнаго примѣра ни въ единъ народъ, и паницыте имъ са попълны отъ греческите, койшо са паче за всекого пѣшника и иношпранца праздны. Того ради и никой Болгаринъ да се не бои отъ подобны укоризны, защо ши са безъ всякаго основанія, и отшосашъ се на шого самаго, койшо ги сосъ злоба произноси отъ успаша си. И

да се радува на прошивъ всекій Болгаринъ, защото други добродѣтели са многи, коишо украсавашъ болгарскошо житіе, и увѣчивашъ сосъ многоцвѣтны вѣнцы главыше имъ.

Но да се върнеме пакъ на нашіяшъ предметъ, гдѣшо рекохме, какъ бы се мнила голема неправда ако бы се посылали въ Греція Архіереи Болгаре. Коя обаче нужда да спава шакава неправда; Не ли е природно, праведно и богоугодно да се даватъ на Греціаша Грецы, а на Болгаріаша Болгаре, всекому споредъ языка за душевнаша имъ полза! Но понеже шова се опрыче на Болгареше, суди се шова дѣло за весьма неправедно и ужасно, за да оставяме овцыше да плачашъ за природнаго своего пастыря, когото познавашъ, и гласашъ му разбирашъ, и да имъ даваме другого, койшо не знае да выка Овцыше си по имени. И шако на мѣсто да имъ даваме на прошеніешо имъ хлѣбъ, мы имъ даваме камень, а на мѣсто рыбы даваме имъ зміи, не дающе имъ далнія блага споредъ Евангеліешо.

Обаче що не струва насиліешо на шоя свѣтъ! И Сирота Болгарія много е до сега Владыцы дочекала и испрашила, добронравны и злонравны, філософы и проспацы, простодушны и лицемѣры, весьма мало оба-

че, или паче ни какво добро и полза не е видѣла ошъ нѣкого. А колко е милосшыня по вѣспрь издада, и се е соблекла кашо найбѣдна сиромашкиня, не е възможно да се изчисли, правда обаче до сега не е получила ни какова : развѣ ако ошъ сега чловѣколюбиваша душа на многолѣшнаго Царя, Сулшана АБДУЛЪ МЕДЖИТА, сосѣ царска своя милосшь не вдигне ошъ чловѣчествошо шова насиліе и неправдаша, съ кояшо са Болгареше наймного обыжены. И сега е време да можашъ споредъ подданническаша си вѣрносшь, да просашъ ошъ царскаша му милосшь все щошо желаяшъ, и ще го приемнашъ безъ всеко сумнѣніе.

Сега е казувамъ време благопріятно, за да се исполнашъ по Болгаріа преспольше Архіерейски съ природны Болгаре, и ошхвърляшъ ошъ себе всеко присмѣяніе на иннородныше, коишо пощо собираха и собирашъ безчешно богашество ошъ болгарскише нѣдра, всегда ги съ укоризна оставляха и осшавяшъ, и коишо споредъ свояша, си гордосшь и самолюбіе шолко ги не навиждашъ, и ошъ самаша древносшь шолко ги имаха и имашъ въ мерзосши, даже и языкъ болгарскій въ шаково гнушеніе, да скоро ни единъ ошъ Грецыше Архіерей, не бѣ възможно да

го возлюби и да го научи, ако да бѣха многи сѣдѣли и по десеть години на болгарска Епархія : по паче шрудиха се въ многи мѣста, да вдигнашъ и самою болгарско чшеніе и пѣніе въ церквише, и да внесашъ греческошо, каквошо направиха въ Терновъ, въ Філіппополь, въ Пазарджикъ, въ Сливень, и други пѣкои мѣста, кое е и спыдъ за Болгареше, защото опъ всичкошо щошо се чине въ церквише, не разбирашъ по гречески ни слова.

На, ревность на боголюбивыше Пасшыри! Виждь какво просвѣщеніе ввodaшъ въ народъ, на когото са Вожди и намѣстницы апостолски, зарадъ койшо народъ ще воздадашъ слово на Бога, койшо казува чрезъ Пророка : « Опъ рукъ вашихъ изищу души ихъ. »

При все шова Болгареше правомъ суще крошки, и къ благочеспію шеплы, осещашъ въ душаша си големо повиновеніе на Великата Церква, като на первеншвующа Майка, чрезъ койшо се и надѣяшъ да получашъ желасомо си спасеніе, която обаче Церковь шреба да има призрѣніе на все шова, за да ги привлече еще помного кампо себе си. И во первыхъ да имъ се дозволи да избирашъ опъ родашъ си ревностны зарадъ ихъ па-

спыри, чрезъ които ще се украшашъ церк-
вите съсъ ученыи Священницы, училищата
ще придобѣяшъ благообразованны учители,
и съсъ нихъ пошребны и полезны книги.
Науките ще цѣлфнашъ, и всеко мѣсто, всекій
градъ, и всеко село ще се исполни съ добро-
дѣшелныи челоуѣцы, гдѣшо ще спары да се
почишашъ, единовозрасныи да се любяшъ,
и млады на старыше да се повинувашъ. И
въ всичките ще буде едно желаніе, одно
сердце, и една душа, за да живѣяшъ честно,
шрудолоубно и праведно, взирающе на еди-
ныишъ престоль Всевышнияго, и на еди-
но въздаяніе будущаго вѣка, коешо ще получи-
ме вѣрою Господа нашего Исуса Хрісна,
когдашо дойде на облацѣхъ съсъ Ангельше
си и слава многа, за да ны прибере кампо
деснаша страна въ Царството си небесно
со своиите избранныи.

Любезный друже! Азъ се надѣмъ какъ е
шова истиннаша цѣль и желаніе на всички-
ше наши Соотечественницы. Но ще ли да
се исполни шова! Ако знаешъ нѣщо опшиши
ми, ако ще бы два Слова, зашто желаемъ
да се научимъ догдѣ самъ еще шука, и преди
дойде време да се обратимъ и азъ кампо
любезношо ни отечество.

А все шона што рекохъ, за да спане

не е невозможно, и завьси шокмо опъ едно Благоволеніе Свяшѣйшаго и вселенскаго Престола, койшо е всегда былъ праведень, шого ради надѣмсе какъ и сега не ще спори неправда на благочеспивыше и духовныше свои чада, койшо се шрудашъ да му принасапъ всегда зарадъ таково благодареніе и милоспъ отеческа, не мала признашелность и Спрахопочишаніе.

Тува въ училищата намерувапъ се еще двама млади Болгаре, койшо те поздравлявапъ любезно, каквошо и азъ цѣлуя и обнимаю те дружески, оспавамъ съ ожидаеніе скорого ти опвѣша.

Твой

Въ Липско 25 Августа 1841.

вѣрный другъ,

П. Н.

Приложися въ настоящія забавникъ опъ

Д. С.

Нѣколко рѣчи зарадъ предидуще-то писмо.

Наші-ѣшъ соошечественный въ Липсія
пріишель има, какъ-то ся види, голема
ревностъ за общо-шо българско добро, и
за шова горко ся оплаква зацо-шо Гре-
ческо-шо духовенство не допуца намъ да
имамы природны владыцы. Воисшина голе-
ма бы пранда ималь да ся плачи, ако при-
чина-ша на-шова е речено-шо духовенство.
Но ешо що пише за шова единъ ошъ най-
почтенны-шѣ и най-любородны-ше наши
оучены мѣжи, благородны-ѣшъ Сочинитель
на-Балгарски-тъ книжници : « А чтошо
« помежду владыцышѣ нѣма Балгаре, на шо-
« ва причинаша са иешинѣ Балгаре. Зачто-
« то, ако бы шѣ оучаха дѣдцаша си, и ги по-
« свѣщаваха на наукишѣ, какшо на свойашѣ,
« шака на Грецкіашѣ и на други языцы,
« шогизи чадаша имъ, кашо оучены, можеха
« да станашѣ и священницы и владыцы; но
« шѣ, и да имашѣ сѣки способъ да оучашѣ
« дѣшцаша си, сѣкога, яко необразованы,
« предпочишашѣ свѣшекошо жишіе, и шака
« первышѣ свѣштелски мѣста держашѣ
« сѣкога Грецышѣ. »

Не зная да ли е истина чи *Българе-тъ* предпочитатъ съкога свѣтско-то житіе! Не зная и чи, ако го не предпочипахл и ся при шова изучавахл, *быхл отъ истина можили да станлтъ владыцы*. Тія предположенія, чини ми ся, нищо не доказувапъ, и шака вопрос-ъпъ, *защо немамы владыцы Българи*, остава цѣль. Азь не щл нищо да рекл за шова шрудное дѣло, желаящи да покажлпъ истина-ша сами Българе-шъ съ свое-шо изученіе.

Не могл обаче да отпуся шой-зи случай безъ да изражл моя-ша велика жалба прошиву речено-шо духовенство, ради едно друго негово дѣяніе, кое-шо опечали вообще сички-шъ Българи! То е запрещеніе-шо шо шо духовенство сошвори, безъ никой предварителенъ слдъ ни испытаніе, да ся раздаде и чинше въ Смуриѣ напечатаны-ъпъ *Новый завѣтъ*, преведенъ на Български опъ благочестивѣйшаго мѣжа и шоликаго оуваженія досшойна опца Неофута, съ одобреніе-шо на-покойны-ъпъ всея Болгаріи Ексархъ и Архіепіскопъ Іларіонъ; зарадъ кое-шо неправедное запрещеніе, какъ-шо каже вышеречены-ъпъ Сочинитель на-*Балгарски-тъ Книжници*, «Балгаре-шъ загу-«бихл возможность-ша да разбирашъ ясно

«и помяши Священно-шо Писаніе!» Това на-духовенство-шо наше произволно дѣяніе ми наумѣва нѣкои соразмѣрны на-Римски-штѣ Папы другочны дѣянія, кои-шо съкамъ за не бесполезно да изложѣ шукъ.

Методій и Константинъ філософъ, послѣ Куріалъ именованный, покръстивше Българы-штѣ, за кои-шо и превѣдохѣ Священно-шо Писаніе, послали ся бѣхѣ отъ Царя Міхаила и майка му Теодора въ Моравіа, по прошеніе Моравскаго Краля Святополка, кои-шо по подражаніе на-Българы-штѣ поискалъ бѣ да оведе Хрістіанска-ша вѣра и въ негова-ша си земля. Методій и Константинъ бѣхѣ оубо оишли въ Моравіа, гдѣ-шо и преминувахѣ проповѣдуваще слово-шо Божіе на тамошны-штѣ Славяны, и крѣщаваще ги во Хріста.

Между тѣхъ, погашні-ѣштѣ Папа Римскій Адрианъ II, оуслышавъ чи двама-ша шіи Славенски апостоли пѣхѣ въ церква часове-штѣ и службахѣ литургіа по Славенски, оукори ги за това, и поиска да имъ го въспреші. Но Куріалъ ся оправда, и предспави на на-ша толкова добръ неповинность-ша и праведность-ша на-това свое дѣло, щошо папа-ша не можі вече да ся оупрѣ, и позволи за Моравіа и Бойеміа шоржествованіе-шо

по Славенски на-Божественна-ша Служба.

Обаче наслѣдникъ-ѣшь му Іоаннъ VIII, ка-по чи ли не знаеше шова Адрианово позво-леніе, писа пакъ Методію на 879, кога-шо го выкаше да дойде въ Римъ за да ся оправ-дае за нѣкои-си обвиненія : « Нѣи чухме іоше
« чи служишь лишургіа по Славенски, хошя
« (макаръ) да ши го запрешихме съ писма-ша
« що ши проводихме чрезъ Павла епископа
« Анконскаго, желаяще да я служишь по
« Латински или по Гречески, какъ-шо чини
« церква-ша по сички-шѣ земли насвѣщъ-ѣшь »
(Посл. Іоан. 195). Какъ-шо ся види, папа
Іоаннъ не знаеше чи по сички-шѣ времена,
Сврѣане-шѣ, Егвптяне-шѣ, и Армене-шѣ ся
служили лишургіа вси по свой-ѣшь си языкъ.

Но папа Іоаннъ не оспанл секога въ шова
миѣніе ради языцы шѣ : Една година слѣдъ
шова писмо, сирѣчь на 880, кога-шо Методій
опиде въ Римъ и ся разговори съ него, ешо
що писа на Святополка Краля Моравскаго,
по самага Методіа, кого-шо съ честь оп-
праши оправдана на насшво-шо му : « ... Нѣи
« одобряваме и Славенски-шѣ писмена, кои-
« шо изнамѣри Константинъ філософъ, и по
« кои-шо въздаваше въ церква нѣяще должны-
« шѣ Богу хвалы, и повелѣваме да ся проно-
« вѣдашъ и опъ нынѣ по шойже Славенскій

« языкъ похвалы-шѣ и дѣянiя-ша на-Хрiста
« Бога нашего. Защо не само по шри язицы,
« но по сички-шѣ язицы ны оувѣщава да
« хвалимъ Господа Священно-шо Писанiе,
« кое-шо говори : Хвалише Господа вси
« язицы , похвалише его вси людiе
« (*Жал.* 116); и Апостоли-шѣ испълнившесея
« Духа Святаго говориха по сички-шѣ язи-
« цы величiя-ша Божii (*Дѣян.* гл. II); и пакъ
« Апостоль Павелъ кашо съ една труба ся
« възгласява и казува : Всякъ языкъ испо-
« вѣдуешъ, яко Господъ нашъ Иисусъ
« Хрiсшосъ есѣ въ славу Бога ошца
« (*къ фiлип.* гл. II, ст. 2); за шова и въ 1^о-шо
« къ Кориншяномъ Посланiе (*гл.* XI) доволно
« и явно показува ги говоряще по раз-
« личны язицы церква Богу, созидавамы. И
« никакъ не е прошивно на вѣра-ша или по-
« ученiе-шо Хрiстианское да ся оупошре-
« блява шой Славенскiй языкъ въ служенiе-шо
« на-лишургиа-ша , въ чшенiе-шо на-священ-
« но-шо Евангелiе и на-други-шѣ божесшвен-
« ны писанiя Ветхаго и Новаго Завѣша, кога
« са добрѣ преведени и испълкувани , и въ
« пѣнiе-шо на-други-шѣ часовны службы :
« Защо кой-шо е направилъ шри-шѣ главны
« язицы , сирѣчь еврейскi-шѣ греческi-шѣ,
« и лапiнскi-шѣ, шой е сошворилъ и сички-

« шѣ други за своя-ша слава и похвала. Ни
« искамы обаче, за по-големо пичипаніе къ
« Евангеліе-шо, да ся чинше шо перво по ла-
« тински, а послѣ и по Славенски за народ-
« ѣнъ кой-шо не разбира латински, какъ-шо
« ся обычайно чини по нѣкои-си церкви... »
(*Посл. Іоан. 247*).

Това бы добрѣ и Хрістіански направено,
и възрадова премного Мораво-Бойемски-шѣ
Славяны. Но епо чи въ XI-ѣнъ вѣкъ единъ
другі папа, Александръ II намысля да имъ
въспрети ошнова оуношребленіе-шо въ цер-
ква-ша на природны-ѣнъ имъ Славенскі
языкъ. Тая нова обида не ся яви никакъ
оугодна на вышеречены-шѣ Славяны, кои-
шо не можах да разбирашъ защо ся оуни-
рахъ шако папы-шѣ да имъ налагашъ единъ
языкъ кого-шо не разбирахъ. За шова и
малко по-сешнѣ, сирѣчь по свѣршанье-шо
на XI-ѣнъ вѣкъ, оумолихъ своего князя
Врашислава да проводи на папа-ша нарочно
посолство (елчин) за да му попроси под-
швърженіе на онова що бѣ имъ ся шолкова
паша дозволило ошъ предни-шѣ папы.

Тога Александръ бѣше оумрѣлъ; а наслѣ-
дникъ-ѣнъ му Григорій VII, кои-шо пріе
посолство-шо, не рачи никакъ да соизволи
на що-шо му ищяхъ, и кашо испраши назадъ

съ оприцателенъ опвѣсть посолство-шо, даде и писмо за Врапислава, въ кое-шо излагаше причины-шѣ за кои-шо не щеше да дозволи що-шо му просяхъ. Това писмо е весма любопышно, за шо и го превождамы шука по слово за оудоволствіе негли на немалко души. Ешо го :

« Григорій епископъ, слуга на-слуги-шѣ
« Божіи, Врапиславу Херцогу Бойемскому,
« поздравленіе и благословеніе апостолско.

« Между други-шѣ вещи, кои-шо Ваше
« Височество ни просишь съ писма-ша си,
« искашь ни іоще да позволимъ по обычаю
« оупопребленіе-шо, по швоя-ша земля, на-
« Славенскі-ѣпъ языкъ въ Божешвенна-ша
« Служба. Знай оубо, прелюбезное наше чадо,
« чи не можемъ никакъ да ся согласимъ на
« швое-шо прошеніе : Защо кашо мыслихме
« много на Священно-шо Писаніе, намърих-
« ме чи было и е оугодно всемогущему Богу
« да ся чини священна-ша Служба на шайнъ
« и скрыпъ языкъ, за да го неразбирапъ
« сички-шѣ люди, и наипаче най-просни-те.
« *Защо, ако сички-тъ люди пъяхъ всенаро-*
« *дно въ языкъ кого-то разбиратъ, служ-*
« *ба-та бы лесно надидла въ презръніе и*
« *омързѣніе. Или може просни-шѣ люди,*
« *кашо новшоряватъ часно кое-шо не разу-*

« мѣвашъ, да паднашъ въ секаквы заблужде-
« нія, кои-шо бы послѣ нелесно было да ся
« испръгнашъ опъ чловѣческо-шо сердце.
« И да не речешъ чи шова позволеніе ся е
« дало нѣкой пашъ и другі на-най-проспы-
« шѣ люди, наипаче кога опъ скоро ся были
« преобърнаши на Хрістова-ша вѣра, какъ-
« шо шова ся случаваше и въ первеншвую-
« ща-ша цѣрква, заради проспоша-ша и
« праводушіе-шо на общі-ѣшъ народъ. Но
« ся е испышало чи опъ шамо ся излѣзли
« много злины и много ереси. За шова, сега
« що хрістіанство-шо ся е оустроило и
« оувѣрдило, не е веке надобно, да имамы
« шова снисхожденіе. Не шребува оубо да
« дозволимъ кое-шо ни безвременно иска
« швой-ѣшъ народъ; напрошивъ, запрещава
« мы го во име-шо Божіе и преблаженнаго
« Петра апостола, и ша оувѣщавамы и
« шебе, за слава-ша всемогущаго Бога, да
« ся оупрѣшъ секакъ на шая напушта смѣ-
« лосшь.— Въ Римъ, А. Г. 1079» *Посл. Григ. II*).

Това Григоріево писмо е шолкова про-
шивно на Іоанново-шо, щошо не може нѣкой
да не опфърли съ всѣмъ едно-шо кашо лъжли-
во, и да не приемне друго-шо кашо само
неспинно. А кой не види, шокмо шо проспо-
шо и на-двѣ-шѣ прочишеніе, чи Іоанново-шо,

основано на Свѣщенно-шо Писаніе, е само согласно съсъ истина-ша, а Григоріево-шо е пълно съ лъжливы причины, явыи софізмы, покрывающи, кашо бълъ пепель горящы вл-глены, постоянно-шо на-Римска-ша църква намѣреніе да привлече на себе-си вышес-речены-штѣ Славяны съ наложеніе-шо на-языкъ-ътѣ си? Обаче истина-ша всегда пре-одолѣва (надвыва) конечно надъ лъжа-ша, несмотря на лоши-штѣ челоѣчески намѣре-нія. Того ради и по среда-ша на-ХІІІ-ътѣ вѣкъ папа-ша Иннокеншій ІV позволи пакъ и оучреди однова оупотребленіе-шо на-Сла-венскі-ътѣ языкъ въ пѣніе-шо на-Боже-сшвенна-ша Служба (*Спондан. лѣт. 1250, § 26*), кое-шо, споредъ свидѣтелсшво-шо на-Исупш-ътѣ Балбина (*сокращ. Боіем. істор. стр. 206*), слщесшвуваше іоще на много мѣсна въ ХVІІ-ътѣ вѣкъ.

Дано шака и наше-шо Греческо Духо-венешво, оставляя веке на спрана всякъ неправеденъ извѣштѣ, да ся предаде конечно на истина-ша, и да позволи на Българы-штѣ да си чиплаштѣ драго Евангеліе-шо, пре-ведено съ шолкова шруды, на шѣхны-ътѣ машерні языкъ оштѣ любимаго ихъ и зна-шаго за благочесшіе-шо си ошца Неофшма.
Подай Господи!

ПРАВОУЧИТЕЛНИ ИЗРЕЧЕНИЯ

извадени изъ една рукопись*.

О Люботроуди.

<i>Евангелско.</i> Опець мой даже до нинѣ дѣ- лаешъ, и азъ дѣлалъ.	Баща ми и до днесъ рабоши, и азъ рабо- ши.
<i>Апостолъ.</i> Сами знаеша яко попрѣба-	Сами знаеша какъ рацѣ-штѣ ми послужи-

(*) Тая рукописна книга, *format in-8*, и писана на книга ане на пергаментѣ (кожа) какъ шо ечките по вешки рукописи, воходия въ Парижката Кралевска народна Библиотека, подъ число 3375? Сочинявася токмо опѣ 154 листокѣ, другитѣ шо имала не ся съхранили. Нема впрочемъ въ нея никое показаніе, опѣ което да разумѣмъ опѣ кого или кога ся е писала. Обаче е много любопытны : зашо ся съставлява съвѣмъ опѣ правоучителны поученія, изяты изъ Священото Писаніе, святитѣ опѣцы, вешкитѣ Гречески и Латински философы и шиты, и пр. Раздѣлявася на Главы и Параграфы. Всяка Глава поучава за единъ особенъ предметъ, и всякъ Параграфъ ся съставлява опѣ едно изреченіе шогоже предмета, и носи съ себе си името на книгаша или на Списателитѣ опѣ които ся е извадилъ. Нин прешахме шука за примѣръ, ведно съ пребодитѣ, 32-ра глава.

ми моими и слышим съ
мноя послужиша ра-
цѣ мой си.

Соломонъ. Добрыхъ
шродовъ плодъ благо-
словенъ.

Сирахъ. Дѣлайте
дѣло ваше прѣжде врѣ-
мене, и даешъ мѣзда
своя въ время свое.

Святаго Васіліа.
Ежебо шродомъ при-
обрѣшено, радостнѣ
въсприашся, и любо-
шродно съблюдешъ.
Ихже оубо предемно-
пріянше, сихъ стяжа-
ніе оудобъ небрѣжно.

Благословъ. Добле-
спнѣише, ошъ еже
посстрадаши, любомл-
дростное. Якоже спу-
дено желѣзо, тако бѣ-
дами общрѣмо.

Филопъ. Трודה оу-
бо бѣгажи, бѣгаешъ
благыхъ шрѣпѣливыхъ
же мажъскы спраж-

хл на мои-шѣ пошире-
бы и на оныя кои-шо
са съ мене.

Благословенъ е плодъ
шѣ на — добры — шѣ
шродове.

Вършете си рабо-
та-ша преди време,
и ще даде мѣзда-ша
си во свое-шо време.

Шо-то ся шродомъ
спечели, съсъ радостъ
ся въсприема, и съ
прилѣжаніемъ съхра-
нява. Кой-то е оубо
шрудолобивъ, шой за
иманье ся негрыжи.

Кой-то бѣга ошъ
шруд-шѣ, шой бѣ-
га ошъ иманье-шо;
а шрѣпѣливы — шѣ

дая, шъщимся къ блаженству.

Евагріе. Бесчинно есть гонящому почести бѣгати шрудовъ, имиже почести.

Исократа. Искушай себе шруды волными, да явишия и неволныя шръѣши.

Каркиль. Никшоже похвала слашми слажа; никшоже уныль благославенъ мажъ: но шруди раждаашъ благомажіе.

Филимъ. Нѣсть опъ сочешіе съ лѣностія шруждаалшихся, нешрудившесе пріяти.

Архімидъ. Архимидъ дѣсць прилѣжаща опшръзалще нужда слагы мажахъ;

мажъски спраждати, шщися да получи блаженство-шо.

Бесчинно е, кой-шо гони почести-шѣ, да бѣга опъ шрудове-шѣ, чрезъ кои-шо ся почести-шѣ добывашъ.

Испыпувай-са на волны шрудове, за да възможешъ послѣ и неволны-шѣ да шърпишъ.

Никой съ слашми-шѣ похвала не спечели; никой оуцьмъ (нешрудолобивъ) мажъ не быва благославенъ: но шрудове-шѣ раждаашъ благомажіе-шо.

Кои-шо ся нешрудяшъ не могаашъ да ся счешашъ ни съ кой-шо ся лѣносно шрудяшъ.

Архімида прилѣжаща на дѣска-ша (на живописаніе-шо) съ нужда слуги-шѣ оп-

пѣжде онъ шѣлесе
помазана расписова-
аше образы.

Въпрошенъ бывъ нѣ-
кымъ како вѣпийс-
шва навикна рече :
вѣще масловина сънѣ-
давъ.

*Отъ Димокрита ,
Епхиріда , и Исокра-
та.* Пооучаи шроуды
оубо шѣло , душа же
храбросшя доблестъ-
вно шръпѣши бѣди.

Тѣжде въпрошенъ
бывъ нѣкоимъ , комоу
шрудолобезниі онъ
лѣнивныхъ различа-
лпся , рече : яко бла-
гочѣспивій онъ нечѣ-
спивныхъ , надеждами
благыми.

Тѣжде видѣвъ юно-
ша шрудолобезноу-
яща , рече : добрѣиша
сънѣ старечѣшвоу
солиши.

вождаха и мажаха ; а
шой расписуваше о-
бразы онъ помазано-
шо си шѣло.

Камо го поныша
нѣкой-си какъ навик-
на на вѣпийсшво-шо?
рече : кашо ядлахъ по-
много масло.

Поучавай шѣло-шо
си да шърпи шрудо-
ве-шѣ , а душа-ша
си да шърпи съ хра-
бросшѣ и доблествен-
но бѣды-шѣ.

Тойжде въпрошенъ
бывъ : по що ся раз-
личавашѣ шрудоло-
бивы-шѣ онъ лѣнвы-
шѣ? рече : по кое-шо
благочеспивы-шѣ онъ
нечеспивы-шѣ , по до-
бры-шѣ надежды.

Тойжде видѣвъ ед-
ного шрудолобива
юноша , рече : шы со-
лишь (гонвишь) за
старосшь-ша си едно

<i>Димокритъ.</i> Волніи	предобро ястіе.
шрудове, неволныхъ	Волни-шѣ шрудове
шрѣпѣніе легчайше	предсшавляванъ по-
прѣсшавляєтъ*.	легко шѣрѣніе — шо
	на — неволны — шѣ.

* Тія правоучишелни изреченія сѣ писани вѣ рукописи сѣ пішлы, напечатихася обаче безѣ нихъ, защо то книгопечатница-ша нѣмаше шаковы буквы.

ОУПОТРЕБЛЕНІЕ НА-ВРЕМЕ-ТО.

§ I. *Що е време-то.*

Споредъ оумно-то Франклінаво израженіе, *време-то е плат-ѣтъ, отъ кого-то е направенъ живот-ѣтъ.* Напраздно бы влѣзль нѣкой въ мешафвзически (філософически) разисканія за да намѣри изясненіе по-крашко, по-просто, по-шочко, и въ слѣдшеіа по-изобилно.

§ II. *Колко е полезно да ся оупотреблява добръ време-то.*

Той-зи на-живош-ѣтъ плашъ не е опъ оныа кои-шо може нѣкой да распочи безъ наказаніе.

Животъ иматъ общо сукки-тъ живуци слщества (гадны), но не могатъ да си го дадатъ един на други. Оніи, коимъ-то е омрѣзналъ живош-ѣтъ и ся сомоубивашъ, не даватъ нишо могатъ да дадатъ днитѣ що имъ оспануваше да преминатъ на земля-ша, онымъ, кои-шо най желаятъ да живѣятъ, и кои-то бы дали най-голема-ша цѣна за да си купятъ тая спока.

Едно хубаво сукно, кога щемъ да го на-

режемъ, опварямы си чешыри очи-шѣ да го неисхабимъ, и добрѣ чинимъ. Обаче и да смы опрѣзали на криво, и да смы го исхабили, пакъ можемъ да ся оушѣшимъ : понеже съ пары можемъ да купимъ друго, има много при купец-ѣшъ; и ако немамы пары, можемъ да спечелимъ. Пары-шѣ сѣ воистина много-цѣнно нѣщо, но за рабошлывы-ѣшъ челоуѣкъ, кога нема веке, има юще. Но плаш-ѣшъ опѣ кого-шо е живош-ѣшъ сошворенъ, кога нема веке, нема веке : опѣ нигдѣ никакъ не можемъ да си добьемъ другі; самы-ѣшъ лѣкъ на-шова е, да не губимъ веке.

Думамы чи *време-то ся минува*. Воистина, какъ-шо сѣнце-то ся вѣрши около земля-ша! — Ниц ся минувамы.

Ако да ся минуваше време-то а не ниц, що ны е было грижа чи часове-шѣ си опхождашъ бързо бързо? що ны е было грижа да смы на 1844 или на 1944? Въ самосебе си едно време не е по много различно опѣ едно друго, опѣ колко-шо една волна е различна опѣ една друга. Кога гледамы да шече една рѣка, напраздно ны бы оувѣряль нѣкой чи сѣ все новы воды кои-то минувашъ; ниц думамы чи сѣ всегда шыяже. Но за шая прилика не шребува да смошримъ време-то кашо една рѣка, коя-то ся без-

грыжно за насъ испича и си отхожда. На прошивъ, нашъ-тъпъ живопъ е рѣка-ша, която ще ся испече и загуби рано или късно въ океан-тъпъ, а време-то ны гледа да печемъ, да слѣзувамы, и да ся загубяваме конечно въ бездны-шѣ му. То е было преди насъ, то ще блде и слѣдъ насъ.

Но време-то що е было преди насъ, и време-то що ще да блде слѣдъ насъ, не е нищо за насъ. Време-то за кое-то ся испинно грыжемъ, кое-то ще ны ползова, и кое-то вси желяемъ колко-то е возможно да предължимъ, то е онова шокмо въ кое-то живѣемъ, мыслимъ, работимъ.

Но добро ли е нѣщо да живѣемъ много?

Безъ да говоримъ за нѣкои изяшни случаи, можемъ вообще крѣико да речемъ : *Вистина, добро е нѣщо да живѣемъ!* и ако живѣніе-то е добро нѣщо, явно е чи пребува да му дадемъ колко-то шраянѣ можемъ по-много. Истина е чи живѣніе-то е часно содружено опъ болесни и опъ злополучія; но шо не доказува нищо прошиву добрина-ша на-живѣніе-то : шія сл злины, а живѣніе-то е добро. Що е по големо, добро-то ли или зло-то? Виште сами, и отговорите : Н. П. Единъ человекъ има десеть хіляды иманѣ, и николко длъгъ; другъ има десеть

хіляды иманье и петь хіляды дългъ; а други десеть хіляды спока, и петь-надесеть дългъ. Воишина соспожня-ша на-ши-шѣ шьяя человекы сл весма различни едно опъ друго, но десеть-шѣ хіляды иманье сл добро нѣщо въ рлцѣ-шѣ и на-шрима-ша.

§ III. *Въ що состои цѣна-та на-време-то.*

Опъ самосебе си време-то не е ни добро ни зло.

Добро-то е чувшвованіе-шо, сирѣчь оуспѣщаніе-шо на-добро-то, кое-шо оуспѣщаніе може да ся причини опъ множество различни вины, кои-то бы бесплдно было да исчислявамы шука. Различни-шѣ чувшвованія ни ся случавашъ, кога заедно, кога едни слѣдъ други; и ако пышамы добръ, можемъ да кажемъ чи ни ся случавашъ секога едни слѣдъ други, и чи има всегда, помежду едно и друго, нѣкое разстояніе колко бы малко да было. Време-то е оубо пошребно намъ за чувшвованіе-шо на-добро-то, не чи време-то опъ себе си ни подава шова чувшвованіе, но защо-шо въ време-то го получавамы, и защо-шо колко-шо по много време имамы и минувамы, шолкова и по много чувшвованія получавамы. Тако вре-

ме-шо може да ся оуподоби на едно рѣдко плашно направено опъ калчища, кое-шо дохождапъ ша нашивапъ чувспвованія-ша; и кога сичка-ша повѣрхноснъ ся закрые опъ нашивки, шога давамы на основно-шо плашно испа-ша похвала коя-шо и на цѣлаша работа; шако думамы : *време-то е добро нъщо*.

Дѣйствиелно оубо време-шо е добро зарадъ различни-пъ добры чувспвованія кои-шо получавамы въ него; еспъ многоцѣнно, защо-шо можемъ да го оукрасимъ и оувеселимъ съ що-шо чинимъ или осѣцамы.

— Но, може да каже нѣкой, « чувспвованія-ша не сѣ секога пріятни, но има и непріятны, печалны, и болѣзненны, кои-шо моглпъ да сѣ и по много опъ первы-пъ; еспешивенно е оубо шога да кажемъ : *време-то е лошо нъщо*. — Воисшина; но 1° нпн оуже рекохмѣ по горѣ чи *живьніе-то е добро нъщо* : ако оубо живьніе-шо е добро нѣщо, чувспвованіе-шо е еднакво добро, понеже за одушевленны-пъ сущесшва нема живопъ безъ чувспвованіе; шова ще каже не чи сички-пъ чувспвованія сѣ пріятни, но чи пріятни-пъ чувспвованія сѣ по много : — 2° опъ насъ секога завьсп да си дадемъ пріятны чувспвованія, и какво-пъ ще да каже нѣкой, весма рѣдко

е да спанемъ злощасни инакъ ане опгъ на-ша кривда.

Това кашо положихме, да дойдемъ пакъ на вышеречено-шо-начало : *време-то е многоцѣнно , зацо-то можемъ да оучинимъ и да остьтимъ въ него.* И понеже време-шо ся раздѣлява на бесчисленны часове и часпицы едны опгъ други по-малки , можемъ да производимъ опгъ вышеречено-шо начало шова слѣдствие чи : *Най-благополучны-ѣтъ животъ бы былъ опый , въ кого-то бы остьщаль нѣкой най-много пріятны чувствованія.* И опгъ шамо да си думамы секога : какъ-шо ни една капка вода опгъ рѣки-шѣ не шребува да ся испече въ море-шо безъ да напои и оуплодошрори нѣкоя часпѣ опгъ земля-ша , шако ни единъ часецъ опгъ време-шо не шребува да ся мине , безъ да ни произведе или прегонви пріятность или благополучность. »

§ IV. *Двѣ мѣры на-време-то*

Ако разумѣмъ добръ шья начала , ако ся оувѣримъ чи време-шо нема никоя цѣна , освень ако го оупошреблявамъ , и чи ако го не оупошреблявамъ , шо бы ни сущесшвало за насъ , ще признаемъ чи има два шпособа за мѣреніе-шо на-време-шо :

Едини-тъпъ, кого-шо можемъ да наречемъ *вещественъ* или *астрономическъ*, не е друго освень раздѣленіе - шо на -бесконечно - шо шраянъе на періоды, на вѣкове, на години, на дни, на часове, на минушы, на впоры, и пр.

Другі-тъпъ, кого-шо ще наречемъ *ікономическъ*, сосшои въ да си прегошвимъ и да си досшавимъ колко-шо по-много можемъ часове нашишы съ благополучны чувшшованія.

По перво-шо ошъ шыя двѣ мѣренія, 100 минушы сѣ секога по-много ошъ 99, како-шо ги бы были или оупошребили или напрасно расшочили.

По второ-шо, 25 минушы добрѣ оупошреблены чиняшъ много по-вече ошъ 100 безъ дѣло прекараны, и юще много по-вече ошъ 100 прекараны съ сшраданіе.

Ікономически, шри часове, ошъ кои-шо два-ша сѣ прекарани въ пріанство, правяшъ шокмо единъ часъ. Ікономически, ошъ два человекѣ, кои-шо спяшъ едини-тъпъ седемъ а другі-тъпъ осемъ часы, первы-тъпъ живѣе една 16-а часъ по-много ошъ впоры-тъпъ. Ікономически, време-шо що поминува иѣкой въ легло-шо си боленъ, и не могушъ да шпори нищо полезно или пріятно, шо време е загубено за существованіе-шо. Тако вещьшвенно единъ человекѣ оумира на пр. : на

80 години, кой-шо ікономічески може да не е живѣлъ ни 20 години.

Опъ шамо не перебува да възми нѣкой чи полагами въ единъ и шойже чинъ піянство-шо, болести-шѣ, и сънь-ъшѣ. Піянство-шо и вее що му прилича ел вещи неизвинителны, сирѣчь прощенія недоспойны, понеже сами ходимъ ша ги прѣсимъ: шья вещи не перебуваше никакъ да существувашъ, Болести-шѣ, на прошивъ, дохождашъ нѣкога-си шья да ны прѣсяшъ: обаче извѣшно е чи почши всегда опъ насъ завьси да ги оубѣгнемъ; и слѣдователно, кой-шо знае да живѣе, сирѣчь да оупопрелява добрѣ време-шо си, оубѣгва ги по-много-шо. Колко-шо заради сънь-ъшѣ, шой е една опъ оныя житейски нужды, на кои-шо перебува да жершвувамы колко-шо по-малко можемъ, но на кои-шо перебува да жершвувамы опъ сердце, понеже не можемъ да споримъ инакъ.

Опъ една спрана обаче, или и опъ двѣ, може да рече нѣкой чи сънь-ъшѣ не е загубено време: 1° Мысль-ша не пресѣкнува секога презъ сънь-ъшѣ, свидѣтель е свидѣніе-шо; 2° Кашо си почини и ея раехлади чловѣкъ опъ сънь-ъшѣ, захваща ся по-ягко опъ оумствени-шѣ и веществени-шѣ дѣла. — Ни пріемамы шова (кое-шо впро-

чемъ не е друго освенъ подшверженіе—шо на-вышеречено—шо начало : « да си при-добьемъ или пригошвимъ пріяпноснъ »), шолкова по охотно, що мало послѣ ще прі-емнемъ чи живош-ъшъ добръ разуменъ, ся сочинява опъ при големи часпи : веще-ственнo попеченіе, нравственнo попеченіе, оумшвеннo попеченіе; и чи явственнo сънь-ъшъ какъ-шо яденіе—шо, какъ-шо пѣлесни-шъ обученія, влазяшъ въ перва-ша опъ нихъ. А колко-шо за сънуванья-ша, хопя да дока-зувашъ явно чи мысль-ша не спи совершенно, обаче совѣшувамы да ел не гледашъ шія како добро : Кой-шо еще да оупотреблява добръ време—шо си, шой шребува да живѣе совершенно, и совершенно пакъ да не живѣе; да бди совершенно, и совершенно да спи. Сънь-ъшъ оуспокоява живош-ъшъ несумнен-но; но несомненно е пакъ чи единъ часъ сънь безъ сънуванье досшига подобръ шая цѣль, а не два часа сънища.

§ V. *Полза на-двъ-тъ мѣры на-време-то.*

Хопл да шребува, какъ-шо рекохме пого-ръ, да мѣримъ време—шо *ікономічески*, сирѣчь чрезъ плодно—шо му оупотребленіе; обаче и аспрономіческо—шо мѣреніе на-време—шо

не е и шо по-малко полезно. Защо безъ да знаемъ количесиво-шо на-астрономическо-шо време, не можемъ да опредѣлимъ ікономическо-шо; ікономическо-шо е вещесивно по-малко ошъ астрономическо-шо, понеже полезно оупотребленни-шѣ часове не могатъ никога да бѣдѣтъ равночисленни съ часове-шѣ презъ кои-шо живѣемъ.

Ошъ сшо души, кои-шо оумирашъ въ единъ и шойже возрасъ, она е поживѣла помного, оу коя-шо ся по-малка намѣря разность-ша между астрономическо-шо качесиво и между ікономическо-шо.

И воистина, за да получи нѣкой шая цѣль, единъ ошъ най-добры-шѣ способы е да надроби шова астрономическое качесиво на многочисленны малки часници, кои-шо почши сички-шѣ да ся покажѣтъ ікономически въ живош-ѣшъ, и ошъ кои-шо да има малко безъ полза оупотреблены.

По шова оный, кои-шо е измыслилъ и направилъ перво часници-шѣ, принеслъ е една неоцѣнителна полза за чловѣцы-шѣ. Часник-ѣшъ е слцо правоучишеленъ.

Колко-шо заради ікономическа-ша мѣра, и шейна-ша полза е неоспорима. Защо е явно чи не спига шокмо да знаемъ оумозрешелно, колко е полезно астрономическо-шо време,

ако ся добръ оупотреби ; но потребува да произведемъ и въ дѣйство шова оумозрѣніе, и да оупотребимъ добръ часове-пѣ. А за да ги оупотребимъ добръ, потребува да оцѣнимъ ; потребува да разсудимъ оупотребленіе-шо що му смы спорили ; потребува вѣрно да сметнемъ що е и какы шанло. На пр. : опъ 24 часове , колко часове ; опъ 1440 мінушы , колко мінушы смы спорили плодны или прибылы ? Кога едно грозно испышаніе ши покаже конечно чи *отъ 24 часове , 12 или 13 или 14 токмо ся ся полезно оупотребили* , шокава ще видишь колко много губишь опъ существованіе-шо си , кое-шо си опходи полегка полегка ; шогава ще ся захвапишь , за да речемъ шака , опъ всякій часъ що минува , или по-добръ предъ кого-шо минувашь , за да му речешь : *Не тя оставямъ да минешь* , или по-добръ *нема да миня* , ако не ми платишь данокъ.

Нема часницы направени за ікономіческо-шо , какъ-шо има за астрономіческо-шо мѣряніе на-време-шо ; но нїи ще кажемъ по сешпѣ съ що можемъ да ги замѣнимъ.

§ VI. *Общестъ на-предрегенны-тѣ.*

Все шова , може да рече пѣкой , е добро за кои-шо работяпъ , но е съвсѣмъ бесполезно за оныя кои-шо имашь що да ядлпъ ,

и кои-шо не ся грыжашъ за друго освень какъ да разносяшъ доходы-шѣ си.

Нѣн мыслимъ чи е полезно и за шѣхъ.

Онѣи, кои-шо немашъ друга работа освень да си разносяшъ доходы-шѣ, длѣжни са да ги разносяшъ колко-шо могатъ по-прѣшно.

А всякій зная ли да ги разноси шака?

Не! за да ся оувѣримъ, сшига да погледнемъ или онѣя, кои-шо са ся родили, богати и са послѣдовали да са шакива, или многочисленны-шѣ онѣя шѣрговцы, промышленницы, и други, кои-шо кашо са спечелили доволно пары, дръпнали са ся опъ работа-ша си, и поминувашъ вообще единъ много скученъ и слѣдовашелно много непрѣшенъ живошъ. — Защо? — Защо-шо не знаяшъ да оупошреблявашъ въ полза времешо. Тѣи люди немашъ воисшина потреба да си думашъ: *единъ часъ е единъ* (койгоди) *сребренникъ лежащъ на земля-та; а да ся наведл да го зъмил; но шребва да си говоряшъ: единъ часъ требува да ми донесе толкова оудоволствіе.*

Ако по-горѣ зарлчухме на работници-шѣ да ся държашъ за перво-шо опъ шѣя двѣ-шѣ правила, не шребува да рече нѣкой чи го причишахме за най-высоко. Пары-шѣ не са желашелни кашо цѣль, по кашо средшво

за цѣль-та. Ако често ся предлагашъ како цѣль, шо бива зацо-шо опъ сички-штѣ сред-ства пары-штѣ сѣ най приближено-шо сред-ство до цѣль-та, най вдраво, сирѣчь неложно и непогрѣшително, и чи нѣкакъ-си пары-штѣ обемашъ все.

Опъ само себе си воиспина пары-штѣ не сѣ ницо, какъ-шо и време-шо; но съ штѣхъ можемъ да си добьемъ хіляда пріяшны чув-ствованія.

А наше-шо правило е шова : *всякъ часъ требува или да ни произведе или да ни при-готви оудоволствіе.*

Споредъ шова правило, думамы на ра-бошници-штѣ : *грудяйте всякъ часъ да ви приготавлива оудоволствіе, сирѣчь да сѣ претворява за васъ на пары; а думамы на спяжачели-штѣ или имошны-штѣ люди : пра-витьти като всякъ часъ да ви пригниява оудо-волствіе.*

Безъ да забравимъ обаче : 1° чи шова по-ученіе не може никога съвѣршено да сѣ изворши; 2° чи може често и работникъ-штѣ да е благополученъ въ живош-штѣ си кога іоще сѣ готви оудоволствіе-шо, и спяжа-пель-штѣ да сѣ готви оудоволствіе, хоши оуже да го чувствова.

Тако вси безъ изятія, имошны-штѣ какъ-

шо и ниці-ѣтъ, промышленник-ѣтъ и шѣрговиц-ѣтъ какъ-шо и земледѣлец-ѣтъ, неучены-ѣтъ какъ-шо и оучены-ѣтъ, сички шребува всегда да мыслятъ за да оупошреблятъ, шако или онако, въ полза всякъ часъ на-живош-ѣтъ си.

§ VII. *Примѣръ на-нѣкои-си знамениты мѣжи, кой-то ся добръ оупошреблявали време-то.*

Діонсій Мучитель, кой-шо, хотя мучитель, бы правитель, преговорщикъ, полководецъ, и шншъ опличенъ, не бы нищо былъ въ немирно-шо и непокорно-шо свое опечесство (Суракуса) безъ шрудолобие-шо си. Сшѣхове-шѣ му не ся посвириха сички-шѣ въ Ашина, кое-шо впрочемъ не бы доказало нищо; за шова и завидницы-шѣ на писменны-шѣ му оуспѣхи ся раздѣлваха на два чина : едни думаха чи сшѣхове-шѣ му не бѣха добри, а други думаха чи не бѣха опъ него сочинени. Опъ шья послѣдни-шѣ несомнѣнно бѣше опый Македонскій царь, кой-шо, въ едно пѣлье съ младаго Діонсїа, недошопишъ сынъ славнаго опца, думаше му : « Но кога намѣри баща ши време-то да сочини шолкова сшѣхопворенїа? » — « Кога-

шо шы и азъ поминувамы въ піянье-шо, »
ошговори низверженны-ѣшъ ошъ преспол-
ѣшъ си князь.

Арістотель, князь-ѣшъ на древны-шѣ
філософы, кому-шо глава-ша обигърна
общестъ-ша на-человѣчески-шѣ познанія,
оупражнявашея непреспанно, ядеше мал-
ко, и спеше іоще по-малко. Той, капо си
лягаше вечеръ, желаящи да чеше іоще въ
леглошо, и боящися да го непренесе сънь-
ѣшъ, държеше въ рлка-та си, проспряна
вънъ ошъ легло-шо, единъ мѣдни шаръ,
кой-шо падающи въ единъ съсладъ що бѣше
ошдолу, събуждаше го съ пресък-ѣшъ си ако
да бѣ заспалъ. Той ходи фредъ по Греція,
и сл разговаряше насекъде съ сички-шѣ
ошъ кон-шо можаше да ся научи нѣщо, пы-
шаше за сичко, и назначиваше все.

Кесаръ имаше едно оудивнелно шрудо-
любіе. Съ шова си шрудолубіе спяжа шой
іоще въ младосшъ-ша си шолкова вліяніе, и
можи послѣ, оупошребляющи шова вліяніе,
да шори шолкова големы работы. Никой
другі не познаваше по-много человѣцы и
по-много вещи, и наипаче никой ги не по-
знаваше по-добрѣ ошъ него; никой не бѣше
шолкова искусенъ да оулови сѣвленіе-шо
на-дѣянія-ша, сирѣчь на-дѣйсшва-ша и

на-причины-шѣ; никой не повелѣваше на воинсшва-ша съ шолкова совершенство, и несмотря на шова совершенство никой не мняше по-малко ошѣ него чи речено-шо е равно съ извършено-шо; наследваше, испишваше, подканяше, правяше самѣ шой. Сказваше до чешыри писма наеднѣшѣ. Пріемаше писма-ша що му проваждахл, и даваше слушанье на послы.

Цицеронѣ, посредѣ полишически-шѣ си рабошы, спряпчешвенны-шѣ си оупражненія и внушренны-шѣ си грыжы, намѣри обаче доволно време за да ся изучи по шѣнко на філософически-шѣ шолцы на-Грецы-шѣ, на писменность-ша и на происхожденія-ша Ішалійски-шолкова, колко-шо рѣдко ся шовага иѣкои научавахл, и да сочини шолкова книги колко-шо никой словесникѣ, кой-шо не е никога излѣзаль ошѣ писменна-ша сфера, не сочинява обыкновенно.

Аргустѣ, кому-шо всегда ся е оуважила крайна-ша хишросшь и искусство, не губяше единѣ часѣ: шако, младѣ на 16 години, накара сенаш-ышѣ да сл бой ошѣ него; най-мало воинсшвенѣ ошѣ сички-шѣ, засшави легіоны-шѣ да го любяшѣ много; оупрѣ ся на соперницы много по-горни ошѣ него и по сила-ша си и по предидущы-шѣ си дѣла, и

конечно остана самъ господарь. Опъ малкъ юще бѣ поминлъ живошъ много шрудлюбивъ. На ядене-то си ся разговаряше за оученость. На баня-ша сочицяваше. Мысляше добрѣ напредъ за все що щеше да рече на сенаш-ъшъ, на народ-ъшъ, на войны-шѣ; държеше дневна записка на-живош-ъшъ си, и шпори все що му идяше отрѣжки за да оулесни правителски-шѣ работы съ обща-ша спашисшѣка на-імперіа-ша, кол-то сочини за свол-ша си особна полза.

Веспасіанъ, кой-шо е первый опъ римскишѣ Имперашоры оудържалъ преспол-ъшъ по-вече опъ нѣколко мѣсяцы, подирь Кесарева-ша дѣнашѣа, бѣ распорядилъ шака живош-ъшъ си, кашо да губяше колко-шо по-малко бѣше възможно часове. Секога спаваше преди слънце, и читеше писма и напоминанія приемлющи пріятели-шѣ си и разговоряющи ся съ нихъ; приемаше мнозина, мѣляше опдыхи-шѣ съ оупражненія-ша научавашеся все що ся чиняше и що ся говоряше, и шако за сичко даваше свое-шо изреченіе, и повелѣваше все съ превелика песнина-Сичкі-ъшъ Свѣшъ знае похвално-по му шова реченіе: *імператоръ требува правъ да оумре.*

Плинь, неговы-ъшъ современникъ и прія-

шелъ, бѣ былъ конничный чиновникъ, и подѣшого князя бѣше префектъ (первоначалникъ) на-Мисенско-то корабленное воинство (флотъ). Работы-шѣ на-службы-шѣ му не го никога въспяпиха да ся оупражнява и въ множество други науки що караше наедно. День-ѣшѣ оупотребляваше за должностипѣ си, а ноцъ-ша за други-шѣ си работы; нищо не читеше безъ да оучини или скаже изъ него нѣкое замѣчаніе или извлеченіе. На яденъе-то си шурыше нѣкого да му чите; въ кола-ша, на баня-ша, слушаше еднакво нѣкого да му чите, или сказваше. Съ една рѣчь не ходяше нигдѣ безъ книга, безъ дѣска, и безъ писарь. На шова негово всегдашно шрудянье дѣлженшвувамы негова-ша *естественна історія*, Испинна Енкклопедія на-древностпѣ-ша, пълна съ многоцѣнны оувѣдомленія, и достойна за големо оуваженіе, не смотря на велики-шѣ и пороки и погрѣшности.

Маркъ-Априль, Александръ-Северъ, Іуліанъ, подражахъ и негли заминахъ Веспасіана съ разсудипелно-то свое временно оупотребленіе. Това бѣше пошребно на імперіа-ша: благородни-шѣ пии князи запряхъ малко съ шрудове-шѣ си наденіе-то и, кое-то впрочемъ начена іоще онѣ пѣрвы-ѣшѣ, и кое-то

во време — то на — вторы — тьшъ, шребуваше оуже да ся види грозяще на искусны — шъ полішціы.

Кароль-Великій (Charlemagne) не е помалко примѣчашеленъ за шрудолубіе-шо си: живош-тъшъ му ся види како едно всегдашно пашешествіе; Ебрь-тъшъ, Елб-тъшъ, Дунав-тъшъ, Испански-шъ походи, и Аварско-тъшъ станъ, Екс-ла-Шапелль, и Римъ, виждашъ го едни слѣдъ други да ся яви оупредя имъ, часшо на разны приемы. Началшвува самолично 72 военны походы; предѣдашелшвува най-малко шолкова сонмица и соборы; въ едно и шоже време е завоевашель, законоположишель, правишель, преобразишель, облагонравишель; спрува опышны на-войнско-шо мореходешво (marine), покровишелшпрува науки-шъ и художества-ша, поучава ся и самъ въ нихъ; оупошреблява загубены-шъ минушны да начершава слова, да прави краснописаніе. Негли подъ вліяніе-шо нашоа іоще поняшіе, сир. оупошребленіе-шо на-време-шо, налага на сички-шъ иноцы на царешво-шо си Св. Бекедикшово-шо правило, кое-шо одолажаваше иноцы-шъ да правяшъ разны работы по порядочны часове. За шова никой даръ не шребуваше да му е по-пріятенъ ошъ чушны тьшъ оный часникъ (сахашъ)

що му проводи калиф-ънъ Арун-ал-Рашидъ.

Алфредъ-Великій получи една часнь оиъ оуспѣхи-нѣ си, зацо-шо ся бѣ поснарагь да распоряди добрѣ оупошребленіе-шо на-време-шо. Той бѣ раздѣлилъ 24-нѣ часове на-день-ънѣ на шри равны часни, наречены: 1-ша на правленіе-шо и на дѣла-ша на-правишешество-шо; 2-ша на чшеніе-шо, на оученіе-шо и на молишва-ша или на на божны-нѣ оупражненія; 3-ша на яденъе-шо, на сънъ-ънѣ, на шѣлесны-нѣ обученія, расхожданъе, ловъ, и пр. За да мѣри 16-нѣ оупошребляемы часове, понеже немаше часникъ, оупошребляваше 4 осчены свѣщи имуцы опредѣлена дължина, кои-шо горяхл, всяка 4 часове, въ спѣкляны свѣшилници положены предъ враша-ша на-палашы-нѣ му. Домовни-нѣ му священницы му казвахл кога-шо всяка оиъ нихъ изгоряваше.

Славны-ънѣ султанъ *Саладинъ*, кой-шо разисшвоваше преособливо оиъ други-нѣ восшочны големцы, бѣ опредѣлилъ всякъ деиъ оиъ седмица-ша за едно наречено дѣло: единъ, за совѣш-ънѣ или диван-ънѣ, кого-шо самъ предѣдашешествуваше; други, за да чше писменны-нѣ прошенія или арзуалы-нѣ; други, за да сяди, и пр. Ищяше, колко-шо бѣше възможно, все да види съ очи-нѣ

си, и да познае сичко що предспавляваше за примѣчаніе достойно царство-шо му.

Енри IV и Сюллу ся надработяха единъ другі. Единъ непріятель на-първы-ѣтъ, па-на-ша Сиксипъ V, прорече побѣда-та му надъ завѣриѣ-ѣтъ въ Франція мяшежъ (la ligue) и надъ Майенна, кога-шо ся оузна чи шой зи послѣдні-ѣтъ, началникъ на-мяшежницы-шѣ, сѣдеше на шрапеза-ша по-много време отъ колко-шо Наварскі -ѣтъ краль Енри поминуваше въ легло-шо си. — А Сюллу, ікономъ на-време-шо си какъ-шо и на-държавски-шѣ пенязы, ищяше да предспоява едно всегдашно благочиніе на шрудове-шѣ му. Спаваше суррена всегда на 4 часове; послѣ огнестяше писалище-то (bureau), сирѣчь чишеше и испроваждаше писма-ша що бѣха сложени на писалище-шо. На 7 часове, опхождаше на совѣш-ѣтъ; послѣ до пладне сѣдеше при царь-ѣтъ, кому-шо заповѣди-шѣ приемаше; подирь обѣдъ що правяше на пладне, даваше слушаніе на кои-шо имаха да му говорятъ за нѣщо, были впрочемъ кои были; послѣ работяше до вечера. Тога-зи враша-та му ся затваряха, и живѣяше веке за него си, чишящи, пишящи, разговарящи ся съ избранны пріятели, пишящи записки-шѣ си. Кога нѣкое непредвидено про-

изшествіе разваляше порядочно-то печеніе на оупражненія-ша му, рабошыае ношя за да извърши що-то не бѣ можиль презъ день-ъшъ.

Великій Фредерикъ (Пруссійскій краль) знаеше и той шова художество да оупотреби въ полза всякъ часъ: До послѣдня-ша си спаросъ спаваше сушрена на чешыри часове; облачаше ся като спаваше за да не губи време на двѣ облеченія; не остявляше никога днешня-ша си работа за оупрешны-ъшъ день; за да ся опучи да спи много, повелѣваше да му фѣргашъ на лице-то една мокра кърпа кога щеше да го събудяшъ. Тако оубѣди Франція и Австріа да вършыашъ по воля-ша му; тако Пруссія, оувеличивши ся съ Сілесія и съ една пята частъ ошъ Полонія, пріе, благодаршво нему, чинъ между първы-пѣ държавы; тако бы законодавецъ, мусикъ, іспорикъ, піишъ (*спіхотворецъ*), и въ шже време завоевапель.

Бюффонъ (славный Французскій еспешво-словецъ) ищяше и той да сокраши време-то на-спанье-то си; за шова бѣ даль воля на слуга-ша си, като оудари шолкова часникъ-шъ, да го біе, ако не ще да спане, паче нежели да го остави да спи іоще.

Волтеръ, за да не му ся предреме, піяше

вечеръ кафе. Казувашь чи кога-шо оумръ
пїяше до 13 или 14 чашы.

Преславны-ышь еспесивословець *Кювіер*
дълженъ бы за голема часшь ошь неизмѣри-
мо-шо си знаніе, на мдро-шо распоряденіе
на-време-шо : Правъ, сѣдиллъ, оудома си,
на спашскі-ышь совѣшь, на совѣш-ышь на-
народно-шо просвѣщеніе, на кола или на
баня, фредъ чишеше, пишаше, или мысляше.
Оныя часовцы, кои-шо ся почти понужда
загубени за други-шь челоуѣцы, на пр. :
осемь-шь минушы, кои-шо ся минувашъ ошь
какъ си влѣземъ въ клци до да сѣднемъ да
ядемъ, шой ги оупошребляваше. Все бѣ на-
рядиль и расположилъ оу дома си шако кашо
да не загубяваше ни една минуша : Книга-
ша на коя-шо работяше, спояше всегда
ошворена на писалище-шо ; имаше фредъ
сполове или шрапезы за да пише надъ
шьхъ правъ или сѣдиллъ, какъ-шо обыча-
ше ; фредъ пера, масило, книга, гошовы
да пріемиллъ рѣшилелны-шь му сочиненія,
или мысли-шь, и просшы-шь му замѣчанія.
Тако загубены-шь минушы соснавявашъ
часшо по-много време ошь колко-шо шре-
бува за да ся сочини една безмершна книга.
Тако *Кювіер*, оупошребляюци минушы-шь,
кои-шо други-шь челоуѣцы обыкновенно

губяиць, направиль е безсмертно име-шо си.

Но негли никой опть сички-шѣ шья мжи не позна шолкова цѣпа-ша на-минушы-шѣ, колко-шо імператор-ъшѣ *Наполеонъ Бонапартъ* : Сички-шѣ побѣды, сички-шѣ сошворенія шоль чудесными шого-зи великаго мжа, проишли сл опть способность-ша що имаше да раздѣлява време-шо на премалки часши, да ошѣща силно скоро-шо и нескоро-шо минуванье на-всяка опть нихъ, да извършува въ всяка опть шья часши едно дѣланіе, едно дѣло. Други-шѣ мысляхл, а шой бѣ оуже направиль. Тако правяше кашо съ чарованіе люди-шѣ си, завождаше ги нечаялно на мѣсша, дѣ-шо не сякаше да бѣ возможно да дойде; и съ 50,000 войны разруши при войски сочинены всяка опть 40,000. За шова най-жеспока-ша мжа коя-шо му наложихл союзни-шѣ кральове, негови-шѣ побѣдишели, не бы що го саборихл опть престол-ъшѣ, що го започихл, що го оудържаха кашо запрѣиць въ оспров-ъшѣ Свяша-Елена, но що го принудихл да не прави нищо.

Но *вѣк-ътъ* самъ въ кого-шо живѣемъ е по-големъ опть Наполеона. А оплицишелны-ъшѣ знакъ на вѣк-ъшѣ не е друго освень оупопребленіе-шо на-време-шо : защо, ако испышамы добрѣ, ще оувидимъ чи днесъ

люди-шѣ работяшѣ и по-много и наипаче по-скоро опѣ колко-шо другочѣ работяхл. Днесѣ оупошреблявашѣ въ работа-ша не шокмо рлцѣ-шѣ си но и машины. Защо шова оупошребленіе на-машины-шѣ? Защо-шо съ него ікономисвашѣ наипаче време-шо, сирѣчь изваждашѣ въ по-малко време по-много работа, и слѣдовашелно спечеляшѣ съ по-малко шрудѣ по-много иманье. Тако правяшѣ въ Франція, въ Англіа, въ Пѣмція, и въ сички-шѣ други образованны и просвѣщены земли.

Приложено опѣ Г. К.

*Состояніе-то
на нѣкои бллгарски училища.*

Прибири дѣца-ша Цано
Чи занесъ ги рано рано
На сколіо-шо. — На кое?
На аллилодіакшіко-шо
Или на еллиніко-шо? —
Хадамъ на кое да е
Некъ опидашъ да играшъ
Чи у въ клщи зло ни правяшъ
Мирно никакъ не стояшъ. —
То ся знай ама не рачашъ
А ли ги какъ хленчашъ, плачашъ
Ошъ сколіо-шо ся бояшъ,
Даскалашъ защо-шо псува
Кой-шо бллгарски хоршува
И біля имъ ддрпа бой. —
Вижь врагашъ вижь какъ ги учи!
Чи кой даскалъ е шуй кучи?
Еллискіашъ. — Той ли шой?
Просякашъ гладжи ошъ влашки,
Тамъ да муи чи вижь видлашки.
Той дѣца-ша ми да бий?
Той дѣца-ша ми да млчи
Щлшъ не щлшъ да ги поглрчи!

Псешо Богъ да го убий.
А занесъ ги на уно-шо
Паллилодідакшико-шо,
Ч' усшави шогосъ сляпокъ.
Тамъ кой какъ шо ще хоршува. —
Ба, Кура, шлй ши ся спрува.
Тамъ по-зле е опъ шрлнъ на глокъ.
Даскалшъ на гракъ прибрлща.
Сякого и го прикраще :
Ксаншу Руся назова,
Сшавру, Красшя; Пилевъ, Калча;
Перікли прекрасшилъ Славча.
Пакъ на Куна име даль
Клишемнистра. Чи кашъ даскалъ
По чело-шо и го надраскалъ
Хубаве кашо сльсъ кракъ. —
(Чи опъ гдѣ до каде шуй ими!)
Тя приемва ли кажи ми?
Ба приемва кашо ракъ. —
Пакъ чи кой ли шамъ прокопсва
Тя добръ ся шамъ халосва,
Юще за гіргіовъ не е.
На дѣца-ша шамъ понасл
Туй сколіо сѣ позанася,
Играло кое да е. —
Колко-шо за шуйнакъ вѣрвамъ
Защо чешо ги намѣрвамъ
На расхотка по пазаръ.

Вчера нѣкой други сретнахъ
Како ошъ плашила ся спреснахъ
 Не видяли са макаръ.
Гдѣ да са чурупки миды
Хохляви и пинакиды
 Черни вѣсяха по шяхъ.
Како булки ошъ срамъ варвяха
Како сажды бяли бяха
 Хубави како за смяхъ.
Даскалашъ предъ шѣхъ вирвяше
Како предъ камилы бяше
 Той слсъ прлчка-ша на прядъ.—
Аршакъ шой го прекалава
Той слсъ насъ ся подиграва
 Чи пакъ какъ да не шлй ядъ?
А умлшъ си шой да збира.
Твардѣ да не ся проспира.
 Той некъ салъ си шамъ чише;
Защо инакъ ако споре
Безъ время на бяло море
 Ще не ще, ще ся измише.

Приложено ошъ П. Д. П.

Българско-то поство.

Благослови попъ Иване. —
Дабрѣ дойшелъ Куръ Парване.
Опъ кадѣ, Парване драге?
Опъ далеко, опче блага;
Опъ клсаб' една голема
Коя-шо я рѣк' обема,
Коя-шо гор' обикаляшъ,
Въ рѣка-ш' и корабли плавяшъ!
Какъ спе, опче, живо здраво? —
Холамъ да ти кажа право,
Има, чадо двадни придни
Иикакъ вѣки не сме мирни. —
Чиспо, моля, изкажи ми,
Опче, крошко изложи ми. —
Хадамъ хадамъ що да кажа
Що перво да ти прикажа,
Маки-шѣ ни ежедневни
Скорби-шѣ ни горк' и бѣдни?
То шаково, Браше, поство
Е големо, сѣкамъ, робство! —
Що е що е изкажи ми
Опче, моля обади ми. —
Нашъ комшія, чадо боленъ,
Бяше врем' опъ преска зборенъ,

Сегасъ шогасъ шамъ минувахъ
Моливш' една му казувахъ.
Една вечеръ кашо легнахъ
Кашо малко ся облегнахъ
На враша-ша чувамъ хлопниъ
И по средъ ноцъ шарсяпъ поплнъ.
За нашъ, казахъ, е комшия
Пашрахилъ шурамъ на шія :
Но що гледамъ, брашко брашко !
Ешо казвамъ ни го крапко :
На ни единъ писмоносякъ
Кашо бяломорски просякъ,
Писмо едно ми вручава
Тія слова ми изпочава :
« Скоро гледай, ми извика,
« Що ни пише нашъ владыка.»
Ешо, чадо, що ми пише
Опъ безбожестводише !
« Поиъ Иване, избири ми
« Три агнеша проводи ми.
Избири, опъ гдѣ Иване ?
Опъ бащено му имане ?
« Агнешѣ ама гюргіовски
« Или баръ да сѣ пепровски.
« Инакъ, попе, хей горко ни !
« Бѣдн' Иване, хей шяшко ни !
« Бомбаширинъ ще повикиа
« Далекo ще нѣ изшикна !

« Далеко опъ напада-ша
« Далеко и опъ дѣчя-ша! —
Господь, опче, закаснява,
Ама ником' не прощава!
То ще дойде время, брашко,
Да ся сддимъ ние малко
Съ шия глрцы зависпливы,
Съ шия хора горделивы
Кои толко зло ни правяпъ
И опъ зля по зля н' оставяпъ!
На глава-ша ни ся счуквашъ
И пошпашъ ни всегда пукашъ! —
Господь добро да дарува
Кой на небе-шо Царува!!!

Приложено опъ Г. А.

Ослыленный
и въ Кафесъ заперенный Славій.

Жеспокосердіе челоувѣка не удоволствувасе, гдѣшо опнемва свободаша и на пшичкише, измудри способъ за да ги лишава и опъ зрѣніето, зарадъ да му услаждавашъ слухъ съ чесшы и плачевны пѣсни. Опъ чего и нещасіешо едного Славія, когешо видѣхъ опъ шая причина ослѣплена сожали ме, и ми внуши, да му сочинимъ слѣдующыше Спихи:

Славій пшичка сладкогласна!
Коя жалосшь ше постигна;
И днесъ въ зора шоль прекрасна,
Въ ушыніе що прибѣгна;

« Ахъ невѣрный Сласшлюбче,
« Друже скверна Господина!
« Койшо въ шова ме кафесче,
« Запре шука безъ причина.

« Еда и шы сега искашь,
« Раньше ми да обновишь,
« И съ пришворна любовь ласкашь,
« И шы воля да си сторишь;

« Азь нѣкогда бѣхъ свободенъ,
« И въ зелена гора пѣвахъ.
« Въ пѣснише си бѣхъ толь силенъ,
« Защо сладость азь осещахъ.

« Въ еспешвошо творца славяхъ,
« Божественно то существо,
« Гласъ мой сладцѣ азь возносахъ,
« И му пояхъ сосѣ шоржесшво.

« Азь бѣдныше унѣшвахъ,
« Щаспливыше ублажавахъ,
« Любезныше унтверждавахъ
« Въ любовь ша имъ, и се радвахъ.

« Но пощо ме уловиха,
« Азь злошо си самъ предвидѣхъ :
« Защо въ той часъ опрѣзаха,
« Крылаша ми катю въ присмѣхъ.

« И катю ме заключиха
« Въ кафесчето, тогда видѣхъ,
« Гдѣ безбожно м' извадиха
« И очино, но прешерпѣхъ.

« Зная какъ ще и мучитель
« Да приѣмне судъ опгъ Бога,
« Ако нема добродѣшель
« Спроши злоташи си многа.

« Прежде да ме ослѣпѣяшъ,
« Виждахъ горы цвѣтовидцы,
« Древа гдѣ се зеленѣяшъ,
« И ливады полны съ кріны.

« Виждахъ погда небесама,
« Подгорскише источницы,
« Гдѣшо въперъ въ шумицата,
« Играеше сосъ пшичицы.

« Тамъ и мое бѣ гнѣздошо,
« Прелюбезно шо жилище,
« Коено ми въ щаспливошо
« Време, бѣше прибѣжище.

« Тамъ съ другарка пояхъ пѣсни,
« Пояхъ любовь съ превосходство.
« И ми бѣха много лесны,
« Защо живяхъ съ удоволство.

« Но днесъ увы! заключенна
« Въ кафесчешо ще ме держашъ,
« Неушѣшна, ослѣпленна,
« Догдѣ смерть ша ми не видашъ.

« Еще друго мучишешство
« Господинъ ми често спрува,
« Когдашо ми съ удоволство
« Плачевныяшъ гласъ не чува.

« Тогда гнѣвно съ гладъ ме мучи,
« Капо да му паки пѣвамъ,
« И азъ капо самъ безъ очи,
« Изъ нужда се покорявамъ.

« И прежалко рыдамъ, пѣвамъ,
« И веселимъ Сласполобца,
« И со слезы си купувамъ,
« Храната си съ горестъ сердца.

Упѣшице Славій милый!
Защо пѣси самъ нещаспенъ.
Бѣ и другій пѣвецъ дивный,
Омиръ Еллинъ спарецъ чеспенъ.

Койшо ако и изучи
Народыше въ снѣхопворство,
Мучеше се пакъ безъ очи,
Безъ иманѣ, и богашство.

Храната си добываше
Сось сладостны свои пѣсни.

И всекому казуваше
Красошыше пренебесны.

Слѣпецъ бѣше ещ' и другій,
Полководецъ Велизарій.

Койшо царства, земли многи,
Съ храбросць та си капо дари,

Самъ принесе на Грецыше
На послѣди слѣпа зависпъ
Извади му и очисе,
И изгони сосъ ненависпъ,

И изъ самыше палаты,
За да проси милосшыня.
И се храни въ староспъ ша си
Опъ бѣднаша сиромыня.

И опъ пова ни е явно,
Какъ са злоба и невѣрство,
Въ челоуѣцыше опъ давно
Вселили се съ лицемѣрство.

И ако се не исправапъ
Въ челоуѣцѣхъ шыя спрасни.
То не ще се ни прославапъ,
Ни избавапъ опъ напасни.

Поздравленіе на Слънцето.

I.

Дръпни се Сне опъ очи-пъ
На вси-пъ живы существа,
О Сновидѣніе! бѣжише

Къ преисподны-штѣ божества.
Ешо разумъ-ьпѣ ще дойде,
И на душа-ша совѣсть-ша
Ще върне, какъ-то доводе
Явно-шо Слънце свѣплосѣ-ша.
О здравствуй, Слънце, що задъ гора-ша възходишѣ:
Ты краск' и хубосѣ съ себе на все-шо доносишѣ,
И намъ сърдце-шо възвеселявашѣ,
Кога очи-штѣ ни озарявашѣ.

II.

Дръпнися Сне опѣ очи-штѣ
На вси-штѣ бѣдны живины.
О Сновидѣнія! бѣжише
Камъ-шо нощны-штѣ шемнины.
А гдѣ сѣ шья шемнины;
Дръпнали сѣ ся въ горы-штѣ,
Въ горы-ше и въ пещеры-штѣ,
И шамъ ны чакашѣ вси-штѣ дни.
Тамъ осѣнены ще ги намѣримъ по пладне,
Кога-шо лѣши горещо слънце припадне,
И ще да пойдѣмъ шогава съ радосѣ,
При штѣхъ да шѣрсимъ нѣкоя хладносѣ.

Приложено опѣ Г. К.

Отлучение.

I.

Ошиде ми душица-ша,
О мило мое либе!

Цѣлувамъ ши рлчица-ша,
О сладко мое пиле!

Опъ зависъ опхождамъ хубаво момиче,
И далечъ осшавямъ швое красно лице!

Охъ! самичъкъ осшанахъ,
Какъ ще спорл сиромахъ.

II.

Очи-шѣ ми испекохл
Опъ слъзы да проливамъ.

Рлцѣ-шѣ ми упѣгнахл
Къ Богу да ги подигамъ.

И да му ся моля да ми шя хариже,
За мене нещасшна дано ся погриже!

Охъ! самичъкъ осшанахъ,
Какъ да спорл сиромахъ.

III.

Този поне вречи ми ся,
Злапа моя калинке!

Кога ошдалечиши ся

Опъ шебе щд Марійке!
Да мя не забравишь до гдѣ ся завърна,
Но да мя дочакашь въ любовь-ша си върна.
Здрава да ты найдд пакъ,
Бога моля сиромяхъ.

Тоже опъ Г. К.

На ново-подрезанно перо.

Пиши пиши злапно мое перце,
За похвала нѣко красно словце.
Опъ Азь начни до Ижица свърши,
На дѣцата въ сердцепо запиши,
Какъ е перва свѣта добродѣшель,
Коя учи небесный учишель.
Опъ вся душа Бога да возлюбашъ,
И закону его с' покорявашъ :
Да почиашъ Царя съ Власпишели,
И чеспиныше Спарцы съ Родишели.
Коишо са вси Вожди народа,
И се прудашъ за щастіе рода.
И шова е онова блаженство,
Коешо ги вводи въ рай и царства.

О Пролѣть прекрасна!

Се насшана прерадосшна и весела пролѣшь,
Днесъ шварь всяка обновлена съ челоуѣцы поешъ.
Зимно време шешка сѣшужа уж' сошумъ изчезна,
И любезно и премило време ни доспигна.

О пролѣшь прекрасна!

Всеше вѣшри шихо дыхашъ околь круга земна,
Благодашно сгрѣва солнце съ шешлоша умилна.
Всеше дрова съ лисшвѣшо и цвѣшъ е украсиха,
Цвѣшны поля и горыше, вси поселениха.

О пролѣшь прекрасна!

Всеко древо съ земна влага и сокъ е исполнило,
Кашо съ млеко опъ милката майка е напоило.
Плшкише си наблблило ще да се развѣ,
И съ лисшѣшо презелено клончеша покрые.

О пролѣшь прекрасна!

Милкѣй прешлешъ койшо цвѣшнокъ глубоко сокрыва,
Зракъ солнечный съ чешшый воздухъ шихо го разрыва.
И се шруди да покаже сосъ любовь прешладка
Цвѣшшешо, гдѣ разсышва миризмаша райска.

О пролѣшь прекрасна!

Околь кого и пчельше съ пѣшнки крыла лешашъ,
Да раннаша медна роса любовно собирашъ.
Всеше пшицы сосъ живошны съ радосшь восклицавашъ.

И новопо обновленѣ свѣша прославлявапть.

О пролѣшь прекрасна!

Малкій Славій съ лобка пѣснь умилко попѣва,
И всичкише други пшицы въ пѣніе надпѣва.
Въ ливадыше многоцвѣшны шук' агнеша бляшть,
Тамъ въ пригорѣ прехишрыше яреша играшть.

О пролѣшь прекрасна!

Коль пребышпро испочниці въ пролѣшь ша извирашть,
И плшъ себѣ презъ каменѣ сами си отварашть,
И съ шумъ шихій спрува ти се капо че си думашть,
Гдѣ пакъ въ едно да се найдашть, и милко прегърнашть.

О пролѣшь прекрасна!

Виждь древопо гдѣшо бѣше съ мразъ и снѣгъ покрышо,
Какъ се сега съ лисшъ и цвѣштѣ вижда все обвышо,
Ошъ когото ешествопо вѣнецъ си исплело,
И главата своя съ пролѣшь дивно украсило.

О пролѣшь прекрасна!

Това красно позорище насъ увеселява,
И съ пролѣшныше добрини духъ нашъ оживлява.
Слѣдъ шова ще ешествопо съ пречудесна сила,
Да прешвори цвѣшнѣшо въ плодъ и сладость мила.

О пролѣшь прекрасна!

Ошъ когото ще се хранашть всише человѣцы,
И земныше вси живошны сосъ небесны пшицы.
Коишо ще превѣчнаго всегда прославлявапть,
И сосъ сердце благодарно хвалу му воздавапть.

О пролѣшь прекрасна!

О небесный и преблагій всего міра шворче!

Дивдый благихъ испочниче, и пресвяшый Ошче!
Благослови вѣнецъ лѣта, и насъ съ швоя благосшь,
Защо вся шварье' обновлява, и воспѣва съ радосшь:

О пролѣшь прекрасна!

Смѣхъ и Плачь.

Когда съ добры друзи, съ милы хубавицы,
При пълны шпанезы ямъ и пїя съ сладосшь,
И явно е весела по цѣлы седмицы.

Еще когда виждамъ околъ мене радосшь,
Тогда се азъ смѣя!

Но когда размысла какъ се азъ весела,
А други лишени отъ шакова радосшь,
И немапъ на плещяхъ нужднаго обѣла,
Шпанни, гладны, бѣдны, гдѣ въздыхашъ съ жалосшь.

Тогда горко плача!

Когда пакъ премине день благополучно,
И приспѣ вечеръ сосъ нейнаша хубосшь.
И азъ по вечера сънъ желая спѣшно,
Въ одръ лягамъ весель, и почивамъ съ сладосшь.

Тогда се пакъ смѣя!

Но когда помысла какъ азъ спя покойно,
А други вси бѣдно живѣяпъ и въ горкосшь,

Даже въ плачь всегдашній, въ правда и невишно
Спрадатъ, и пребывашъ въ вѣчна неушѣшность.

Тогда горко плача!

Когда живошашъ си чесшино преминувамъ,
И никогда нѣкой немамъ свѣшска должностъ,
Кашо главаша си да му подклонявамъ,
И да му припадамъ кашо робъ съ покорностъ.

Тогда се азъ смѣя!

Но когда изъ нужда гладенъ, босъ и спрапенъ,
Треба да погледвамъ богашыше съ крошостъ,
Еще да ги ласкамъ каквошо безуменъ,
И да се покланямъ на шѣхнаша гордостъ.

Тогда горко плача!

Когда смѣхошныше дѣла челоуковъ,
Разныше ихъ дѣйства съ непримѣшна хишросъ,
На умъ си докарвамъ кашо смѣхошворцовъ,
Гдѣшо предъ насъ спирувашъ съ худодушна добросъ.

Тогда се пакъ смѣя!

Но когда шо виждамъ души развращенны,
Сердца челоуковъ исполненны съ зависъ,
Кашо си прилагашъ грѣхи беззаконны,
И единъ другаго убивашъ съ ненависъ.

Тогда горко плача!

Когда пакъ ни една спрасъ ме удручава,
Но всичкаша воля со всека угодностъ,
До шолко да никой не ме воспящава,
Всегда исполнявамъ, съ легкостъ и гошовностъ.

Тогда се азъ смѣя!

Но когда помысла какъ ч'ловѣкъ се выкамъ,
И какъ самъ подложенъ на всеобща должноснъ,
И ницъ не помага ако и въздыхамъ,
Защо м' ожидава смернъ, червие, гнилоснъ.
Тогда горко плача!

Віололюбъ.

Що ме учишъ милый друже!
Ты на шолка мудроснъ.
Когдашо ми духъ не може,
Да виикне безъ шрудноснъ,
Въ Грамматики, Риторика,
И въ шо Спихошворснво,
Въ коешо ми спава мака,
Ща загубимъ чувснво.
Що ми треба шолко рѣчи,
Да учимъ сош шрудноснъ,
Когдашо му не приличи,
Да ги думамъ съ презвоснъ!
Паче гледай научи ме,
Да си шиемъ вине,
И да выкамъ остави ме,
До гдѣ м' иска сердце.

И кажи ми еще друго
Ако знаешъ ново,
Щото ми е мило драго,
Да ли ми е здраво.

Сънъ.

Видѣхъ едно момиче прекрасно,
Лицето му беше пречудесно.
Бяше младо, но многолюбезно,
Спрува ми се Ангелу подобно.
Покажи ми колкошо щещъ други,
Ако ще бы на спошину многи.
Но ни едно не те уязвило,
Нишо шолко спрашно поразило,
Колкошо ме шова днешъ порази,
И сосъ любовь камъ мене е' изрази.
Оно бяше полно съ добродѣшель,
Сосъ умъ остаръ, сосъ разумъ владѣшель.
Оно всегда мало говореше,
Но сладосшь му изъ уста шечеше.
А когдато со Сладосшь пѣваше,
Никой шогда слова не думаше.
Похвалы те съ крошосшь приемваше,
И всекого съ шихосшь посрещаше.

Капо огнь очеше му бѣха,
Образыше прандафилъ цвѣшеха.

Сось любезностъ всичкопо му шѣло,
Полно бѣше спрощи всеко дѣло.

То момиче искамъ да цѣлуемъ,
Капо съ него живощъ да преминемъ.

То е съ мое сердце обладало,
Ощъ времето какъ ми се явило.

Името му обаче не знаемъ
И чіе е гдѣ ще го намеримъ.

Но и знамъ ли кого да попышамъ,
Или гдѣ ще азъ да го испышамъ!

Ахъ! не можемъ друже да ше лъжемъ,
То съизъ бѣше право да ши кажемъ.

Чудесно съновно сбытіе.

Едно време въ Градъ Віенна живяше единъ человекъ, койшо много плаши мыслете и разсуждаваше зарадъ чеснь ша си, и какъ може да придобіе нужношо си препыпаніе, и покой въ спарыше си години. И въ ша-квива размышленія заспа една вечерь, и видѣ на сънь одного краснаго человекъ, койшо му рече да встане ушрѣ рано, и да поиде въ Боеміа въ Градъ Прага, гдѣшо да опиде на големыхъ мостѣ, и да чека шамъ чеснь ша си. Това видѣніе приведе го въ големо не доумѣніе, но найпослѣ рѣшише да спане плпникъ, и да иде въ Градъ Прага, гдѣшо и спигна за три дни.

И въ шой самый часъ опиде на мосташѣ, и чекаше да дойде чеснь ша му, но кашо седеше шамъ ошѣ ушра до пладне, и гледаше гдѣ преминуваха ошѣ шамъ множество человекъ, жены и дѣца, не видѣ нищо ша-ково, ошѣ коешо можеше да разумѣе чеснь ша си, шого ради и рѣшише да седи шамъ, и да ожидава до вечерь ша.

Подиръ пладне спана горещина, и человекъ пресшанаха да минувашѣ презъ мосташѣ, и ошанаха сами просяцы, койшо

видѣвши какъ не минува никой, взеха да хорашувапъ по между си, и да се пышашъ колко е кой припечалилъ въ шоя день. Слѣдъ шова взеха да казувапъ сънищата си, кой е каковъ сънъ видѣлъ. И пощо казаха вси- кише османа единъ слѣпецъ, когото и поканиха другите да каже и шой сънашъ си. Койшо и начала да казува съ голема важ- ность така : « Азъ се видѣхъ презъ шая ноцъ какъ самъ былъ въ Виенна, при цар- скаша Бахча, която се выка Шенбрунъ (Хубавый Кладенецъ), гдѣшо дойде единъ прекрасенъ юноша, и ме взе за рѣка, и ми рече : Ела да влѣземе въ Бахчаша, и да ши дамъ едно кошле съ желшицы. И ме пошегли по дирашъ си, и капо дойдохме на големыше враша, шой начала да брой шпѣлкише си, и изброивъ ги дванасесть запре се, и ми по- каза отъ деснаша ми спрана единъ големъ Босиллякъ, и пакъ рече : Виждь шоя Босиллякъ искуби го, и ще найдешъ отъ доле му жел- пицыше, коихъ шо вземи, за да имашъ до- волно препышаніе за спарость ша си. Азъ капо чухъ шова, хванахъ Босиллякашъ и сосъ двѣше рѣцъ, и искубахъ го сосъ кореняшъ му наедно, и капо погледнахъ, какъ подъ кореняшъ му шоеше кошель, изъ когото свѣшеха желшицы, зарадвахсе много, и хвър-

лихъ Босилякашъ опть радѣше ми, но при
шова на големаша ми жалосшь собудихсе, и
намерихсе въ сиромашкаша ми колыбка пакъ
въ Градъ Прага а не въ Виенна. И опть шова
виждамъ, какъ шоя мой сынъ нема никаково
основаніе, заштопо какъ можемъ азъ слѣпъ
да опшдемъ въ Виенна, гдѣ никогда пѣсамъ
ходилъ, и да влѣземъ въ реченнаша Бахча,
и да видимъ Босилякашъ когдашо немамъ
очи.

Това капо чу нашіо пѣшникъ опть Виенна,
койшо на просяцыше и на слѣнца всичкіяшъ
разговоръ слушаше одари щедро слѣнца, и
върнасе въ шой часъ назадъ, гдѣшо и спигна
въ Виенна въ четвершый день благополучно.
Онъ поспѣши абіе въ шенбрунскаша Бахча,
гдѣшо спрочи показаніето на слѣнца намери
Босилякашъ, когото улучивъ време подиръ
нѣкои дни, ископа шайно, и пренесе съ го-
лемо искусство и кошеляшъ сосъ желшицы-
ше въ кляцаша си, сосъ коешо иманѣ купи
доволны припяжанія, койшо упокоиха не
шокмо него въ спарыше му лѣша, но и на
дѣцаша му оставиха не малко богатство.

Антенорово Видѣніе.

Спарецъ Антеноръ сѣдна една вечерь предъ колыбама си подъ една Сѣпница, и гледаше небошо какъ бѣ сосъ звѣзды украшено, когдашо и мѣсяцо изъ задъ круга земнаго излѣзваше, и освѣщаваше спарчево лице. Въ шо само време излѣзна и унуко му Деонъ изъ колыбама, и понеже видѣ спарца въ големо размышленіе и углублена сосъ мыслише си въ звѣздныше разсужденія, рече му : О дѣдо ! колко е големо благополучіе зарадъ насъ да гледаме често, небошо шолко украшено сосъ звѣзды : И колко си благополученъ ты, койшо си шолко години доживѣлъ, и се наслаждавашъ опъ давно на небесная шая красота : но колко бы блаженъ былъ всекій человекъ, ако бы можалъ да поживѣе нѣколко спопины години !

Не желай шова чадо ! опвѣща му Спарецъ : Защошо колкошо помного живѣе человекъ, когдашо дойде на конецъ своего живота, еще не вижда своише желанія исполнены, и начинава да желае еще многи други работы. Того ради да знаешъ чадо мое ! какъ долгошо житіе не е благополучіе на человекъ, но задоволенство, шо е майка на добродѣтель,

опъ когшо се ражда всичко благополучіе, какъ шо каже и свяшное Писаніе : « Вмалъ поживъ исполни лѣша многа. » Сирѣчь, ако задоволно, чесшо, добродѣшело и богоугодно поживиме, ако и за мало години, но исполняваме шога безчисленныше вѣкове, даже и на самый часъ смершный шреба да благодариме на Бога, койшо ни е показаль разны неговы милосши, и съ удоволешво шреба да умиреме, и съ радощь да окончаваме шеченіешо нашего живоша съ надежда будущаго блаженешва.

И азъ самъ, Деоне, нѣкогда мыслиль какъ шо и шы сега, но послѣ се уцѣломудрихъ опъ одного видѣнія коешо видѣхъ, и ешо за полза швоя ща да ши го кажемъ, шокмо послушай съ вниманіе, и запомни го, да го кажешъ и шы на швоише дѣца и унуцы : Едно време гледахъ планешыше, и разсуждавахъ, какъ на нѣкои Планешы еднаша е година колкошо наши шридесешъ, и ако поживи свои ешо години, шо спрувангъ на шыше години шри хиляды. Такожде и за други Планешы разсуждавахъ, конхъ шо са годишыше еше поголемы, и въ шова разсужденіе заспахъ, и видѣхъ какъ духъ мой возвысисе опъ земля, и спори ми се, какъ дойде пренебесно нѣко существо, облечено

въ свѣшло одѣло, и ми рече: Азь самъ швой Ангель хранишель, всшани и да идеме на друго мѣсто. И абіе взе ме за рлка, и преминувахме съ непоняшна скоросшь, кашо сось крыла презь небеснаша просиранносшь. Но скоро дойдохме на единъ опгь безчисленныше свѣшове, гдѣшо се запрехме, и мой Ангель хранишель опкъсна единъ листъ опгь одного древа, и ми го подаде, и рече: Виждь шого черва койшо опгь одного края листа пълзи на другій край, и когошо е живопъ шокмо дванаесшь часовъ.

Азь погледнахъ на черва, койшо ми се спруваше какъ издыха, и се удивлявахъ на крашкосшь неговаго живоша, наипаче когда чухъ шого самага черва да дума: « О Боже мой! қолко долго поживѣхъ, и съ задоволеннво сега умиремъ, зашто видѣхъ Солнцешо да се роди и да зайде. » При шья рѣчи рече ми Ангель: О крашковидный смершниче! научисе шука да познаешъ безумныше швои желанія, и да се навькнешъ на задоволеннво, коешо е благополучіе цѣлаго человекскаго живоша, а шрудъ и честносшьна са благословеніе божіе, и ушѣшеніе спароссти. При шова Ангель спана невидимъ, и азь усшрашився пробудихсе. Това познай и шы Деоне! какъ, « койшо добро живи, шой долго жи-

вишъ.» Деонъ при шова вспана, поклонисе на Спарца, и благодари му на опеческошо му поученіе.

Смиреніе.

Една дождевна капля падна изъ облака въ морето, и се смѣси въ неизмѣримо морско пространство съ множество други воды, и удивлена все да пыша сама себе си: «О! гдѣ самъ азъ; Азъ паднахъ въ пространно море! Но шо е море! а азъ шо самъ, която несамъ достойна да се смѣсимъ съ него; При все шова унѣшавамъ се, защото ако всичко море существува, шо и азъ ако самъ и наймалка опъ всише капли водны, ще существувамъ, и се надѣемъ да преминемъ хубаво.» Това като мислеше и разсматриваше себе съ презрѣніе, въ шо исто време подхвати я една морска школка, и я сохрани въ себе си. На шворца бѣ угодно, да шая малка капля стане сосъ време прекрасный бисеръ, и да блде нѣкогда любима драгоценность и на самыше Царіе. Защо она чрезъ своето смиреніе, возвысисе изъ ничпожества на первый степенъ блистательности

Фініксъ (*).

По испеченію многихъ сполѣшій, явися Птица Фініксъ пакъ на земляша, гдѣшо го видѣха печально всякаго рода звѣри и птицы, и собравшеса околъ него, гледаха го съ восторгъ и изумленіе, и го перевозносиха зарадъ хубоспъ ша му съ разны похвалы, койшо се и гордеше съ новошо свое бышіе, и величавашесе зацошо е единъ опъ своего рода на свѣтѣ, и ще да живѣе сто години. Тогда присидли и голубицаша сосъ другаря си, и го попыша: И истина ли е какъ си ты самъ на тоя свѣтѣ; койшо отговори: Истина. А немашь ли браша, или сеспра, сродника или сродница; попыша го пакъ голубицаша: Немамъ, отвѣща ей фініксъ. Немашь ли ноне любезна и вѣрна другарка; рече му пакъ голубицаша. И кашо ей рече: немамъ. Тогда на всичките птицы первошо удивленіе, превратисе абіе на найчувствителнѣйше сожалѣніе. А голубицаша обратише камшо своего другаря, и му рече: Ела да се удалиме ошъ шого нещаснаго, койшо при всичката си хубоспъ и слава,

(*) Подъ птица Фініксъ, разумѣвасе вѣкъ или столѣтіе.

пема на шол свѣшъ, ни брата ни сестры,
ни сродника ни сродницы, нишо любезна
другарка, съ кояшо ще да премине съ задо-
волство спогодишнія свой живопись.

Анекдоты и Басны.

Нѣкой Царь показавши на своите Велмо-
жы и Пріятели големыше свои сокровища
и богашство, попына ги : коя работа може
да се сравни съ богашства му; И како
не можа никой да ги прецѣни, единъ філо-
софъ му отвѣща, и рече :

« Въ мѣсяць Априль десятиъ и два
« Ако паднашъ дождове,
« И Маіа единъ до два
« На земныше плодове :
« Превосхождашъ все богашство
« Щото имашъ въ хазнаша,
« Съ корона и все царство
« Съ царскаша ти палаша. »

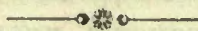
Единъ сиромашъ Баща, койшо продаваше
разны овоція, и спискаваше себѣ и на кл-
щаша си прецишаніе, имаше едно момче,

коешо бѣше даль на разны науки, гдѣшо бѣ успѣло шолко въ просвѣщеніешо сѣ, и получило особный даръ на Спѣхошворешво до шолко, да единъ день осмѣлисе да принесе нѣкои похвалны спѣхи и на самага Царя. Удивленъ на шова оный царь, награди момчешо съ големо число жълшицы, за да прилѣжава еще подобрь въ ученіешо си, и да соверши печеніе на всичкише науки: и зарадъ да го вижда често, повелѣ да му даданъ мѣсто и пребываніе въ самаша царска палаша. Но единъ день Бащаша на момчешо, капо продаваше крушы, и споредъ обычая на Овоцо-продавцыше выкаше по улицы, круши, круши! дойде и при царскаша палаша, гдѣшо наймного овоцѣе продаваше на палашныше служишели, гдѣшо се случи да замине единъ день много плши, и да выка колкошо може: круши, круши! вземете крушы! до шолко да и самый царь койшо бѣше легналъ малко да оппочине, собудисе опъ сънь сосъ големо негодаваніе, и повелѣ абіешого несноснаго крушара да го запрашъ въ шемница, и послѣ да му ударашъ единъ добрь бой, за да се не осмѣли другій плшъ предъ царскаша палаша съ шаковъ высокъ гласъ да выка. Служишелише въ шой часъ исполниха повелѣніешо, и запреха го въ

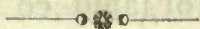
темница : по момчено му кашо чу шова , абіе
опиде при царя , и занеси му всичкише
жълпицы , щопю му бѣше даль , назадъ , и
положивъ ги предъ нозѣше му , благодари му
зарадъ царската му милоспъ , и му рече :
« Добродѣшель , о Царю ! возбудила те е
да ме возлюбишъ зарадъ ученіешо ми , безъ
да гледашъ щопю самъ сирромаха родинселя
сынъ , и шова е похвално : по понеже виж-
дамъ , какъ шого самага моего родинселя ,
койшо е зарадъ шова испое мое учение ден-
нонощно шрудиль се , и големы иждивенія
спрувалъ , днесъ въ темница и наказаніе
осуждавашъ , защопю споредъ сирромашіята
си , и за да препишава себе и чадаша си ,
самаша нужда налага му да выка и предъ
самаша швоя палата . Того ради те молимъ
да го просишъ , защопю е неповиненъ :
ако ли пакъ искашъ да накажешъ повиннаго ,
шо пребваше да на кажешъ его родинселя ,
койшо го не е даль да се научи на мудроспъ
какъ шо мене , но го оснавиль безъ учение , и
го принудиль да ходи и да продава крупы . »
Царь кашо чу шова опъ момчено , повелѣ
абіе да пушташъ бацаша му , а момчено
награди еше помного зарадъ шаково благо-
разуміе .

Трима млади момчета разходившесе по полъшо, видѣха одного селянина, гдѣ спяше подѣ едно лиспнашо дръво, и держеше въ рѣкаша си поводникашъ на наповаренношо си магаре. Тогда единый опъ примаша рече на другареше си : Елаше да направиме една игра на шогова селянино ! Сповареше магарешо му, и наповареше мене, и шуреше поводникашъ му на главаша ми, а вы вземеште магарешо и заведеште го на шоргъ, и го продайте. Другареше му спориха шова и опшодоха, но селянинъ собудившиесе удивисе, когдашо видѣ на мѣсно магарешо си наповарена человекѣ, койшо му повыка : Аманъ, пріѣшелю ! спори милоспъ, сповари ме и свали поводникашъ опъ главаша ми ! Каковъ си шы діаволь ; попыша го селянино : кой те доведе шука ; и гдѣ ми е магарешо ; Азъ бѣхъ магарешо шы, опшговори наповаренныя : По нещаспешом и азъ самъ сынъ одного магесника, и понеже прегрѣшилъ бѣхъ нѣщо на баща ми, шой се разгнѣви, и ме прешвори въ магаре да се млчимъ за двѣ години. Сега ми се довърши времешо, и азъ пріяхъ пакъ естешвенный свой образъ. « Иди по діавола ! рече му селянино споваривши го : Азъ не ща да имамъ работѣ сосъ магесницѣ. » Когдашо се освободи младыя

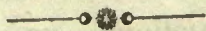
бързай, опиде абіе на шоргъ да намери другареше си, гдѣшо подиръ малко дойде и селянино, за да си купи друго магаре. И кашо гледаше много други, дойде и до своешо си, коешо кашо видѣ позна го абіе и удивисе. Ахъ нещасный! повыка му: шы си пакъ нѣщо прегрѣшилъ на боща си, и ше е прешворилъ пакъ и вторый пльшъ въ магаре, но далекъ опъ мене, азъ ше веке не купувамъ.

Нѣкой крадливецъ видѣ едного шѣрговца, гдѣ влѣзна въ позорището съ новы дрехи, на конхъ шо бѣха златны дугмеша, опиде и шой и сѣдна опъ зади му. Подиръ перво позорищношо явленіе, начна абіе да реже опъ зади дугмешаша му. Тѣрговецо осеши го, и извади полегка едно малко ножче, и пощо се обѣрна скоро назадъ, ухвати го за ухо, и опрѣза му го за веднощъ. Крадливецо кашо осеши нечаяннаша болеснь начна да выка: Аманъ! Аманъ! ухощо ми! На кое и шѣрговецо му опшговори: Аманъ! Аманъ! дугмешаша ми! На, шы дугмешаша, вземи си ги! рече му оный: На и шебе ухощо ты, вземи си го опшвѣща му шѣрговецо.

Единъ Селянинъ носеше едно време дълги дръва на рамошо си, и зарадъ да му направашъ плашъ да мине, выкаше : вардеше се! вардеше се! Но единъ горделивий капо не щеше да се отбие, закачи за дръваща му, и садра дрехаша си. И понеже искаше опъ селянина, да му я заплаши, шегли го на судилището. Судіяша пощо разумъ причинаша, попыша селянина, да ли е шова испина; шой обаче спорисе нѣмъ, и не опговараше нищо. Тогда се обърна Судіяша камшо оного, койшо беше садралъ дрехаша си, и му рече : Що да споримъ сега съ нѣмаго человекъ, койшо не може да хорашува; какъ ще да е нѣмъ, опговори оный : когдашо сосъ всичкияшъ си гласъ выкаше на улицаща, вардешесе, вардешесе. Тогда судіяша прія рѣчьша, и му рече : А пы защо се не си вардилъ, когдашо си чулъ гласашъ му, за да не садерешъ дрехаша си.

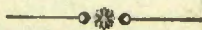

Една жена думаше на своего супруга, койшо много обичеше книгите си, казъ бы много желала да се прешвори на книга; за да е держи всегда въ рлцѣше си. Добръ спаша, опговори онъ : шова бы п азъ желалъ,

но треба да спанешъ календарь, за да ше промѣнувамъ на всека година.

Въ Градъ Самарканда (въ голема Таршаріа), бѣше единъ шерзіа, койшо имаше сволпѣ дуклянъ при градскише враша, койшо излѣзваха камшо гродищаша. И понеже едно време спана чума, и изнасаха множеспиво умрелы чловѣцы покрай дукляншъ му, онъ бѣше си пригошовиль едно гърне, въ коешо зарадъ всекого мершвеца хвъргаше по единъ камикъ, и послѣ ги броеше, за да знае колко чловѣцы умреха въ оный день. Подиръ нѣкое време умре и шерзіаша, и понеже пріапелише му видѣха дукляншъ му зашворенъ, попышаха, гдѣ е. Тогда единъ опъ сосѣдыше му рече имъ : Ако пышаше зарадъ шерзіаша, и онъ влѣзна въ гърнешо си.

Нѣкой Сребролюбецъ, койшо се благодараше много опъ работаша на слугаша си, рече му единъ день когдашо спруваха закуска. Понеже сега правиме закуска, добръ е да спориме наедно и обѣдъ, кашо да не загубваме подиръ време, но да работиме безъ прецѣшешвіе. Добръ, опговори слугаша му :

азъ самъ задоволенъ, нека да обѣдуваме. Като се свърши обѣдъ, рече погѣда слугаша му: Ако обичеште Господине, сосъ единъ шрудъ можеме сега и да вечераме. Быва опговори Сребролюбецо: Но като спориха и вечераша, обърна се пакъ слугаша и му рече: Господине! Вы знаеште какъ подиръ вечера хораша спяшъ, и мы сега треба да спориме споредъ обычая. Останете сосъ здравіе, азъ опхождамъ, и легка Ви нощъ! Сребролюбецо видѣвши шова, шрудешесе сосъ разны увѣщанія да го приведе да работи, но не бѣ възможно, защото слугаша му легна да спи, и не встана до вшорото ушро.

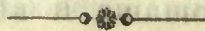

Едного дулгерина нападна едно зло куче за да го ухапе, койшо като видѣ бѣда, и какъ не може иначе да се освободи, удари го сосъ сѣкираша си, и го уби. Господаро на кучето въ шой часъ обади го на Судіяша, и хвалеше доброташа и вѣрносшь ша на кучето си, и искаше зарадъ него голема заплаша. Но дулгерино опрычеше се да му даде една пара, и думаше какъ не е голюбиль изъ злоба, но шокмо за да упаци себе си. Тогда рече му Судіяша: И шы шребаше да го ударишъ сосъ держалошо а не сосъ сѣки-

раша. Така шребаше да споримъ азъ, опговори дулгерино : но и кучешо шребаше да ме ухапе сосъ опашката си, а не сосъ злбыше си.

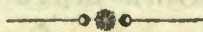

Единъ Селянинъ виждаше какъ спарыше человѣцы, когдато чипашъ нѣкоя книга, шурашъ си очила, зарадъ шова и шой дойде въ Градъ, и искаше да ги купи. Търговецо му показа нѣкои, и шой шуривь ги на носашъ си искаше нѣкоя книга, да види да ли са добры. Но понеже бляше безкниженъ, мыслеше какъ е работа въ очилаша, шого ради и искаше други похубавы, но и сосъ нихъ не можеше да прочите нищо. Найпослѣ рече му шърговецо : Пріятелю! шы или добрѣ не видишь, или не знаешъ да чипешъ. По врага! опговори селянино : Ако бы зналъ да чипемъ, не бы пошребувалъ швоише очила, зашто очите ми швърдо добрѣ виждашъ.

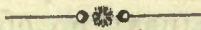

Единъ царскій дворянинъ бляше возлюбилъ една княгиня сосъ голема спрасшь, но не смѣше да ей изяви свояша любовь. Княгиня обаче която бѣ примѣнила неговаша спрасшь, рече му единъ день : Желала бы

да видимъ лицецо на оная , която найискрено любеше. Епо лицецо ей ! ошвѣща дворянино : давши ей едно малко огледало.

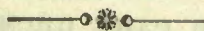
Едно младо момче обичеше едно хубаво момиче, и понеже не можеше да намери време да му хорашува, искаше да му напише едно писмо, а не знаеше какъ, шого ради и купи една книга, Посланица, която съдържава наставленіе зарадъ разны писма, гдѣшо и намери едно писмо споредъ желаніешо си, и преписавъ испраши го на своя любезница. Она пріявши го позна абіе, какъ го е преписалъ ошъ посланицаша, която книга и она имаше, шого ради и ошписа му слѣдующе : Пріяхъ Вашето писмо, и разумѣхъ що ми пишете, и ако желаете да Ви ошговоримъ, прегърнете листъ, и ще намерите ошвѣштъ.

Едного сирромаха попыша нѣкой, какъ живѣе сось дѣцаша си, ошвѣща : какъ шо въ небошо, зацошо и шамъ нишо ядангъ нишо ніяштъ.

Нѣкои челоуѣцы обычесшвувапъ, когдашо имъ спори нѣкой нѣкое добро, да думашъ : исполай ши, шы спори на мене добро, а на шебе господь. Опъ шѣхъ единъ дошавши опъ вѣйкашнѣша си рабоша, и зарадъ да облеghi малко главаша си, опиде на одного берберина да се обрѣсне, и да се измые. И понеже прѣя големо удоволствіе опъ берберина, и зарадъ да му благодари, рече му : Охъ ! Прѣятелю, исполай ши ! шы обрѣсна мене, а шебе господь.

Единъ германскій філософъ на име Таубманнъ, бѣше много веселаго нрава, и едно време призванъ бѣвши на шрапеза одного державнаго князя, койшо искаше зарадъ увеселеніешо на другите гости да го приведе въ смяшеніе, чесо ради и повелѣ на служителише си да му не дадашъ лъжица. И кашо сѣднаха всичкише за шрапеза, и донесоха чорбаша, и я сыпаха по обычаю на всекого въ паница, князь понуди всичкише да ядашъ. Всеи начнаха, но Таубманнъ видѣвши какъ нема лъжица, огледвашесе на една и на друга шрана. Князь го примѣши, и выкна на всичкише : « Зла му чеспъ ша, койшо не изяде чорбаша си. » Това кашо чу Таубманнъ,

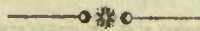
абіе опрѣза едно парче кора онъ хлѣбъ, койшо пощо издълби малко, падена я на виличкаша, и я направи капо лъжица, съ кояшо капо изяде чорбата си, выкна и шой сосъ гласъ ня всичкише : « зла му честъ ша, койшо не изяде и лъжицаша си.»

Едно време Идолопоклонниците имаха големъ празникъ, въ койшо щеха да излъзнашъ сосъ Идола, когото много почишаха : често ради и зарадъ поголемо шоржесиво пригошовиха едно магаре украшено сосъ златна узда, сосъ сребренно седло и златопшканны покровцы, на което и положиха своего Идола, за да го носашъ по градашъ си, гдѣшо и начнаха всичкише жрецы, едни да обыкаляшъ магарешо, и да кадашъ Идола, а други наедно сосъ народа да падашъ на холѣна, и да му се кланяшъ, и сосъ пѣсни да го славяшъ. Това видѣвши магаремо мыслеше какъ, шакова честъ опдавасе на негово магарешкородіе, и возгордѣвсѣ воздвигна главаша си, и начна онъ радоспъ да рече и до скаче до шолко, че помыслиха Идолопоклонниците какъ е побѣснѣло или полудило, и абіе присшупиха да го прихванашъ за уздана, и да го крошашъ, даже и самыше

жрецы едва можаха да удержашъ Идола си за да го не сокруши. Но капто видѣха какъ магарепо опъ все това нищо не разумѣва, паче помного скаче и лудува, абіе пощо свалиха напредъ Идола си, всеха му злапаша узда, и соблекоха го опъ злапошканны оны покровцы, и пощо опкръшиха опъ пленища нѣкои расшовы колцы, начнаха да го мажашъ, да го гладашъ и да го шупашъ добръ опъ главаша до опашкаша, за да го научашъ да познае себе си кой е, какъ му е имешо, и кого носи.

Тоя примѣръ приличе на оны, коишо имашъ нѣкое званіе или чинъ на себе си, и возгордѣвшесе не исполнявашъ должностъ ша си.

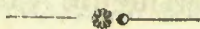

Орель и Лисица направиха помежду си пріятелство, и рекоха да живѣяшъ наедно, чесо ради направи Орель гнѣздошо си на едно високо дръво, а Лисицаша влѣзна въ шуплинаша при кореняшъ му, гдѣшо и роди лисичеша. Но въ едиць день капто бѣ излѣзнала Лисицаша да шражи себѣ препишаніе, орель слѣзна въ шуплинаша, и взе лисичешаша ей, и ги занесе въ гнѣздошо си, за да нахрани шилешаша си. Лисица прішедши капто не намери дѣцата си, абіе подвигна

очинше си на орловошо гнѣздо, и видѣ гдѣшо имъ орелъ раздыраше ушробыше, и ги класаше на класове, и ги даваше на своише пшичепа: но понеже не бѣше толко силна, за да се опмѣсши на орела, койшо е посиленъ оиъ нея, споеше оиъ далекъ и го проклиняваше, зарадъ да намери оиъ Бога наказаніе споредъ невѣрспвошо си. Не мина много време, когданшо нѣкои овчаре бѣха заклали една коза, и оиъ месомо ей шуриха единъ класъ на оиъ да се пече: Орелъ опиде и грабна го сосъ оиъ наедно, и донесе го на своише пилеша въ гнѣздошо си. Но понеже дыхаше вѣспръ, оиъ жеравинаша запалисе гнѣздошо му, и изгори наедно сосъ пилеша му, безъ да можа шой да имъ спори нѣкою помощъ. Лисицаша все шова гледаше, и капо наднаха орлешаша долу, она ги дочека, и съ найроспшно опмѣщеніе удараше ги въ земляша, и едно по едно сосъ големъ вкусъ изяде ги печены предъ очинше на самага орла. Тая Басна учи ны, да се не дружиме съ лукавыше и носилныше оиъ себе си, и ако се случи да ни спорашъ неправда да оснавиме опмѣщеніе на Бога, койшо кропкише защищава, а неправедныше на своешо време наказува.

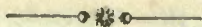
Единъ левъ хваналъ бѣше една малка мышка, и щеше да я изяде, но она му се примоли да ей хариже животоъ, и ще му бѣде благодарна, и споредъ силаша си ще му спори всека возможна помощъ. Левъ се насмѣя, и я пусти, но подиръ малко време падна въ примки, коихъ шо бѣха поспавили нѣкои ловцы, и се улови, и начна сосъ големъ гласъ да реве за да се избави. Мышкаша абіе чувши гласашъ му, опича шамъ, и видѣвши го въ шаково соспоянїе, начна да гризе вѣжеша на примкаша, коино го бѣха спегнали, догдѣ ги и прерѣза сосъ зѣбыше си, и освободи лва своего благодарѣтеля.

Тая Басна показува ни, какъ никой не треба да уничижава немощнаго и слабого прїятелиа, защото и пошй може въ нужда да помочне на своише големы благодарѣтели.

Нѣкой шупоумень искаше да знае да ли му приличи да си, замѣжа и гледаше въ огледало.

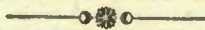
Нѣкой слабоумень искаше да си купи една клѣца, вѣзна въ нея, и гледаше ошъ прозореца камшо прїятелише си, и ги нышуваше, да ли му приличи.

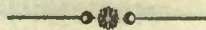
Нѣкой будала видѣ на снѣ, какъ е спл-
нилъ на нѣко големо гвоздѣ, и се убожь въ
ногаша си : собудивши се върза я сось кърпа
и хромеше. Другій нѣкой ему подобный па-
пышавши го за причинама, която пощо
разумѣ, рече му : Тако ти шреба, за да
се научишь другій плъть да не спишь безъ
обуца.

Нѣкой крашкоумень видѣ на едно дръво
много врабчеша, и подкрадна се подъ дръво-
то, взе да го шресе, да но паднашъ врабче-
ша въ полама му.

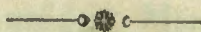

Нѣкой несмысленный чуль, какъ Гарванъ
живѣе до двѣста години, купи одного, за
да испыша истинама.

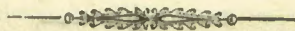

На нѣкой разглезенъ сынъ, който опъ
кляцама си и опъ градашъ си на вѣнь не е
излѣзвалъ, умреха родишели, които подиръ
много други работы оставиха му въ наслѣ-
дѣ и една хубава мошя, въ средъ която бѣ
и единъ глубокъ кладенець. И понеже бѣше
опишелъ сось нѣкой си прѣшели, да обыде

своешо наслѣдіе, рекоха му какъ, въ шоя кладенець има много хубава вода, онъ кояшо и праощыше му пиха всегда сосъ голема сладость. На кое онъ сосъ големо удивленіе рече имъ: Воиспину, моише праощы шреба да са имали много дълги врашове, за да са можали да доспигнашъ водаша въ шакова глубочина.

Нѣкой развращенный сынъ когото бѣ проводилъ Баща му да се учи въ големыше училища, живяше много развращенно, и пощо похарчи вничкише си пары, коишо можаха да му спигнашъ за опредѣленно нѣкое време, взе да продава найпослѣ и книгише си, и въ шо испо време писуваше на Баща си, шако: «Радуйся Ошче! зацошо сега ме хранишъ книгише ми.»

Загадки.

1. Нѣкой Сребролюбецъ и Саможивъ често думаше: Исполай му на кръспника ми, зяцошо ме креспни съ шаково име, гдѣшо го праздувамъ въ 28 години шокмо седамъ пашни, и избавямъ се онъ честошо посѣще-

ніе и големы иждивенія коихъ по щяха да ми спрувапъ Сродници и Пріятели на всека година, когдато ми чеспишапъ деняпъ ми.

Вопросъ : Каково е было имешо му.

2. На едного челоуѣка дойдоха гости, мужъ и жена, брапъ и сестра, зепъ и шу-рекъ.

Вопросъ : Колко души са были.

3. На едно дръво бѣха голубовъ десять, дойде ловець и уби при.

Вопросъ : Колко оспанаха.

4. Що е то, щото Царь вижда рѣдко, проспый челоуѣкъ всегда, а Богъ опъ вѣка никогда?

5. Каково е то животно, коешо ходи упромъ на чешыри ноги, въ пладне на двѣ, а въ вечеръ на при?

6. Що е то, щото всекій челоуѣкъ пра-жи, а не иска да намери?

7. Сось два слога всечїе с'лице украшава, Сось слогъ прешїй сполѣшно време с'разумѣва : Рѣчь же цѣла тогда ще да ши блде явна, Когдато се увѣришь какъ ши е подобна.

8. Первый слогъ мой прекрасно солнце просвѣщава,
За да всекій своише дѣла совершава :
Но придавши еще два за да спане рѣчь цѣла,
Ще намеришь зорапа или грѣшна ангела.

9. Съ *б*, рѣчь та разумѣй просто прозябеніе,
Но съ *г*, ще разберешъ неплѣннопо существо.
Съ *р*, ако изречешъ еспѣ древо высокое,
Но сосъ *с*, позѣше шеглашъ всеко негодсшво.
Съ *к*, ако не знаешъ заштопо е удѣ шѣла,
Ще се види какъ ши е глава много дебела.

10. Съ *б*, всегда и всеком' живошъ шежокъ спава,
Съ *г*, шокмо живошнымъ еспешвопо дава :
Съ *д*, всеко общество прелюбезно спава,
Съ *й*, ново дружество пчеларь получава.

11. Съ *гр*, когда е хорапа се боляшъ,
Но съ *хр*, шѣкои на една нога спояшъ.
Съ *д*, рѣчь та ще знаешъ, какъ шо за насъ пошребва,
А сосъ *с*, живошно безъ водапа погибва.

12. Ако съ *г*, шы сила изгубишь,
То съ *м*, всека крѣпость имашъ.
Сосъ *х*, въ сѣика шы ще се насладишь,
Но *х*, съ *л*, ако ли извадишь,
Значи спрашно мученія мѣсто.

Пѣсни народни.

1.

Погледай ергенче да ли ти приличе,
Да земешъ мома опъ чужа дома.
Ако ли шы видишъ че не е за шебе,
Оскачи коня, бѣгай опъ мене.
Да после не речешъ, че азъ те премамихъ.
Въ пѣщина клѣща, и те измамихъ.

Погледай момиче да ли ти приличе,
Да те азъ зема и ел'ни време.
Ако ли шы видишъ че не самъ за шебе,
Скоро кажи ми да бѣгамъ опъ шебе.
Да после не речешъ, какъ те азъ премамихъ.
Въ майчина клѣща, и те измамихъ.

2.

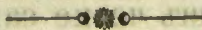
О не дай младо момиче!
Рогачъ шы влѣзна въ бахчаша,
Цвеке шы сичко попасе.
Нека го Сеспро! нека го,

Той си е рогачъ пипомень,
За него самъ го садила.

X 3.

Отварайте се Момины врата!
Идапъ ви госпѣ зарадъ момаша.
Излѣзни скоро момина Мале!
Излѣзни скоро посрещни госпѣ.
Изведи скоро Мале момаша,
Да ю видиме хубава ли е.
Хубава ли е памешна ли е,
Ще ли да знае да ны посрещне.
Да ли познава кой е пойнъ либе,
Кой ще опъ майка днеске я води.

4.

Що плачешъ Моме що ли въздыхашъ,
Да л'що съ насъ идешъ шы шолко жалишь;
Поглеждъ на либе како е весель,
Що те опъ майка онъ днесъ измолилъ,
Коя ти рече, да шы не жалишь
Баца ни Майка, ни да се грижишь.
Твой Либе има Баца и Майка,
Дворы, иманъ, що ш' сердце иска.

В.

Въ друго време що бѣхъ губиль,
Намерувахъ често,
И за кое нѣсамъ скорбиль,
Турахъ го на мѣсто.

Но ахъ! щото днесъ загубихъ,
Не ще го намеримъ.
Ни когото спрасно любимъ,
Ще го азъ удивимъ.

Имахъ едно вѣрно либе
Коешо намерихъ,
И коешо зарадъ себе
Избрахъ и возлюбихъ.

Но то зайде като сълнце
Къ западу напрасно,
Коешо ми болно сердце
Огрѣваше ясно.

Люша злоба съ мрачна завистъ
Опъ мен' го опшоргна,
И сосъ грозна ша ненавистъ
На мене возмогна.

За шова и ожидавамъ
Смерпъ ша си сосъ радостъ,
Да безъ него не уживамъ
Свѣшовнаша сладостъ.

6.

Каква красна мѣсячина!
Каква вечеръ любезна!
Тихо въпрець се играе
Въ прелюбезна долина.
Малкій Славій сладко пѣе
Въ лиственныше клончеша.
При кладенца гъргурица
Другаря си посреща.
Тамъ го съ радостъ она гледа,
И любезно обнима:
Цѣлува го пресладостно,
И крылаша разнима.
Виждь колка е любовь чиспа
На ппичкише невинны,
Кояшо ги увѣрава,
Какъ са всегда блажени.
Покажи ми и ты Либе!
Таква любовь искренна,
Да те вида и азъ сега,
Че си и ты миѣ вѣрна.

7.

Момче иде опъ гораша,
Видъ мома въ градинаша.
Взе момчешо зрѣли дрепки,
И хвъргаше на момаша:
Но и она сосъ Абълки,
Посрещна г' опъ градинаша.
Но они се не бѣха
Едно друго да убивашъ,
Но опъ милостъ шо спруваха,
Едно съ друго да се либашъ.

8.

До кога ще шова зло да ме гони;
Сльзы горки изъ очесъ да ми рони;
Ахъ, ахъ! коль нещасиень азъ сиромахъ.
Не ли жалишъ возрастъ мой полень пвѣша;
Или искашъ да ме лишишъ сего свѣта;
Ахъ, ахъ! коль нещасиень азъ сиромахъ.
Какъ ще сносимъ душо Анке! днесъ швояша раздѣла;
Кашо не знамъ какъ щ' угасимъ любве спрашна ша сила.

Взоръ швой первый успрѣли ме напрасно,
И уязви сердцепо ми нещасишо.
Ахъ, ахъ! коль нещасиень азъ сиромахъ.

Да днесъ шокмо шебе мыслимъ и гледамъ,
Хубосшь ша ши съ похвала проповѣдамъ.

Ахъ, ахъ! коль нещасненъ азъ сиромахъ.
За шова те молимъ Анке, да ме и шы приѣмнешъ,
Въ любовь ша ши найискренна, и любезно объѣмнешъ.

Въ позорищи сего мѣра прелесна,
Ты си свѣшь мой шы звѣзда поднебесна.

Ахъ, ахъ! коль нещасненъ азъ сиромахъ.
Но когда ще дойде часъ преблаженный,
Да с' изразишь и шы съ гласъ прелюбезный.

Ахъ, ахъ! шова искамъ азъ сиромахъ.
Да шы моя днесъ останешъ, и мене се предадешъ,
Съ вѣрна клетва догдѣ гробу шѣло мое не дадешъ.

9.

Нощеска те на снъ видѣхъ,
Че наедно съ мене бѣше.

Обнимахъ те цѣлувахъ те,

Радовахсе и смѣяхсе,

И те пысахъ ако искашь,

И шы вѣрно да ме любишь.

Но когдато се собудихъ,

Не видѣхъ те, загувихъ те.

И за шова сердцешо ми

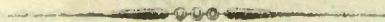
Почувствова скорбь голема.

Все що на сьнѣ не ми рече,
За което ше попышахъ,
Сега кажи прелюбезна,
И искренно исповѣдай,
Да ушѣшимъ сердечно си,
Опъ мученѣ преужасно.

X 10.

Драганинаша Майчица, шія драганки думаше:
Драганке дщерко, драганке! опъ какъ ше мама годила,
За Мира за Грамашика, залежа и злѣ заболѣ.
День лежишъ Мами день ходишъ, па шоко легна ка-
шидень.
Миро за свашба припире, чуда се що ще да споримъ.
Драганка Майки думаше: Моръ Мане спаралюбезна!
Кога за свашба припире, азъ имамъ сесшра помалка,
Помалка и похубава, ще дадемъ нея на Мира.
Халалъ и спрувамъ сичкише, мои препънки дарове,
Шошо ги Мане направихъ, и мои плашна ленены.
Токо и халалъ не спрувамъ, мирово пъсшеръ пепрахиль.
Че самъ го прела самичка, прела и сама шакала.
Когашо Мане азъ азъ шачехъ, а шія люто кълнешѣ:
Твердо го шачешъ сосъ севда, да но го сосъ севда не
гледашъ
На Мира на Грамашика, за когото се надѣешъ.
Това Драганка думаше, и се опъ душа раздѣли.

Отвѣтъ и Рѣшеніе Загадките.

1. Касіанъ, койшо се празднува 29го Февруаріа, шокмо когдано е выгокосна година.
2. Три, Брашъ со Сеспра и сосъ зеша си.
3. Ни единъ, защошо всичкише ошфъркнаха.
4. Подобнаго себѣ.
5. Человѣкъ, койшо въ нѣжношо си дѣшиисво ходи или пълзи на нозѣше и рлцѣше : въ юноспѣ ша си на двѣ ноги, а въ сшароспѣ ша си пріема за подкрѣвленіешо си шояга или жезлъ.
6. Бълхи и вѣшки, и разны други гадови въ дрехише.
7. Чело — вѣкъ.
8. Ден — ница.
9. Бобъ, Богъ, Боръ, Босъ, Бокъ.
10. Робъ, Рогъ, Родъ, Рой.
11. Громъ, Хромъ, Домъ, Сомъ.
12. Гладъ, Младъ, Хладъ, Адъ.

ОГЛАВЛЕНІЕ.

Предисловіе къ Родолубцемъ.....	1
Памяподоспойны приключенія.....	13
Предвѣщеніе.....	15
Особны предсказанія.....	16
Гремленіепо презъ годинаша.....	17
Астрономически примѣчанія.....	17
Пасхалія.....	18
Спіхи на заминалаша 1845 година....	19
— на новаша година.....	21
Мѣсяцословъ.....	22
Родословіе Владѣшелей въ Европа....	46
Хрістіански чешыри Княжештва.....	47
Власшь духовная чешырехъ Паптріар- ховъ.....	47
Порядочношо печеніе на пощыше.....	49
Плаванія на Паропловыше.....	50
Назначеніе на нѣкои поргове.....	51
Рѣчи нравоучишелни філософовъ.....	53
<i>Нравоучителни повѣсти.</i>	
Безразсудношо осужденіе.....	57

Полза опъ молчаніешо.....	57
Испинношо пріапелешво.....	58
Сила на дѣшинската любовь.....	59
Похвалны чершы благородешва.....	61
Сила любви ко опечешву.....	61
Благородный другъ.....	62
Завѣщаніе Великаго Александра.....	63
Госпопріимешво на Славянеше.....	65
Плпникъ, побѣсть алигорическа.....	66
Разсужденіе челоѣческаго живоша.....	69
Небреженіе родишелско, и неблагодар- ный челоѣкъ.....	75
Писмо опъ Липско, или жалоба и рев- носпъ едного младаго Болгарина... ..	101
Нѣколко рѣчи зарадъ предидуще-шо писмо.....	118

*Нравоучителни изреченія извадени
изъ една рукопись.*

О любошпроуди.....	127
--------------------	-----

Оупотребленіе на-време-шо.

Що е време-шо.....	132
Колко е полезно да ся оупошреблява до- бръ време-шо.....	132
Въ що состои цѣна-ша на-време-шо... ..	135
Двѣ мѣры на-време-шо.....	137
Полза на двѣ-шѣ мѣры на-време-шо... ..	140

Общестъ на-предреченны-шѣ	142
Примѣръ на-нѣкои-си знаменишы мѣжи, кои-шо сѣ добръ оупошреблявали вре- ме-шо	145
Соспоаяніе на-нѣкои бллгарски училища	157
Бллгарско-шо попешво.	160
Ослѣпленный и въ Кафесъ запренный Славій.	163
Поздравленіе на Слънцешо.	167
Ошлученіе.	169
На ново-подрезанно-перо.	170
О пролѣшь прекрасна.	171
Смѣхъ и плачь.	173
Винолюбъ.	175
Сънъ.	176
Чудесно съновно сбышіе.	178
Аншенорово Видѣніе.	181
Смиреніе.	184
Фіниксъ.	185
Анекдоты и Басны.	186
Загадки.	202
Пѣсни народни.	205
Ошвѣштъ и Рѣшеніе Загадкише	212

Описание на природу ...

Истинно на насол е знаменити ...

когато е доброт отпорен ...

Основните на нелол ...

Бавно то на полето ...

Одметеный и на ...

Състав ...

Издаване на ...

... по ...

О прораба ...

... и ...

... и ...

Съд ...

Учено ...

Димитрово ...

Синтеза ...

Финанс ...

Древина и Бана ...

Залежи ...

Всичи находни ...

Оукна и Рмения ...

B 8 8 1 9 2

